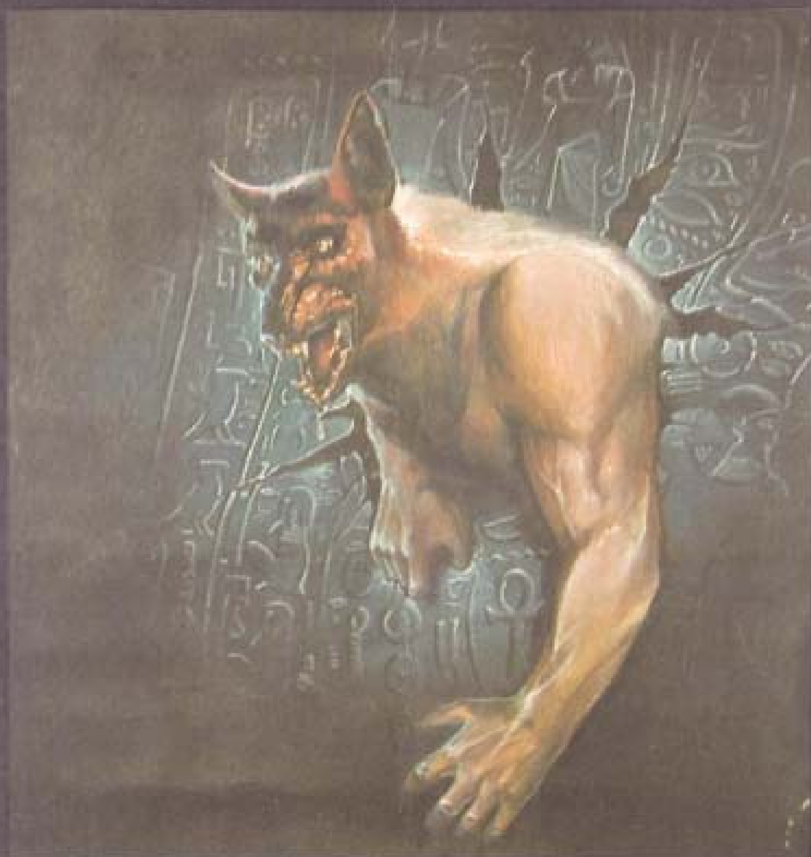
Roger Zelazny

STVORENJA SVETLOSTI I TAME

Do sad objavljeno u ediciji ZNAK SAGITE:

1. Christopher Priest - INVERTIRANI SVET
2. Antologija savremene francuske fantastike
3. Samuel R Delany - VAVILON 17
4. Samuel R Delany - AJNŠTAJNOVSKI PRESEK
5. Robert Silverberg - UMIRANJE IZNUTRA
6. Roger Zelazny - ON KOJI OBLIKUJE
7. Roger Zelazny - STVORENJA SVETLOSTI I TAME

Čipu Dilejniju, samo zato

Generacije odlaze a druge idu dalje,
od vremena predaka.
Njih, što su zgrade gradili,
domova njihovih više nema.
Šta im je učinjeno?

Čuo sam reči Imhotepa i Hardedefa,
s' čijim izrekama ljudi toliko govore.
Šta su njihovi domovi sada?

Njihovi zidovi su smrvljeni,
njihovi domovi nepostojeći,
kao da ih nikada i nije bilo.

Niko se odande ne vraća,
da nam o njihovom položaju priča,
da nam kaže kako su,
da nam srca smiri,
dok i mi ne odemo na mesto gde oni odoše.

Veseli se i o tome brigu ne brigaj!
Jer gle, nije čoveku dato
da posed sa sobom ponese.
Jer gle, niko ko ode vratiti se ne može.

Haris 500, 6:2-9

Komus ulazi sa Čarobnim Štapom u jednoj ruci, njegovim Staklom u drugoj; sa njim, rulja čudovišta, sa glavama sva kovrsnih divljih Zveri. Oni ulaze praveći divlju i raspojasanu buku, sa Bakljama u rukama.

Milton

Čovek se oblači u liveno gvožđe.
Oblik njegov je topioničko ložište vrelo;
njegovo lice je zatvorena livnička peć,
a srce njegovo je gladno ulazno ždrelo.

Blake

PRELUDIJUM U KUĆI MRTVIH

Čovek hoda kroz svoju Noć Hiljadugodišnjice u Kući

Mrtvih. Da su ti oči u ogromnoj sobi kroz koju on ide, ništa videti ne bi mogao. Isuviše je mračno da bi se oči upotrebile.

U ovo mračno doba jednostavno ćemo ga zvati: "čovek".

Dva su razloga za to:

Prvo, on odgovara opštem i opšteprihvaćenom opisu nemodifikovanog bića muškog pola, model ljudski — ide uspravno, ima suprotstavljene palčeve i poseduje ostale tipične karakteristike te profesije; i drugo, zato što mu je ime njegovo oduzeto.

Nema razloga da se na ovom mestu bude određeniji.

U desnoj ruci čovek nosi palicu svog Gospodara, a ona ga vodi kroz tamu. Cima ga ovamo, onamo. Prži mu ruku, prste, njegov suprotstavljeni palac, ako mu noga i za korak zaluta sa predodređene joj staze.

Kada čovek dođe do izvesnog mesta sred tame uspinje se uz sedam stepenica na kameno postolje i udara tri puta palicom o njega.

Zatim — svetlost, škiljava i narandžasta i zgužvana po

uglovima.

Ona pokazuje krajeve ogromne, neispunjene prostorije.

On obrće palicu i uvrće je u otvor u kamenu.

Da su ti uši u toj sobi, čuo bi zvuk kao da krilati insekti kruže kraj tebe, povlače se, vraćaju se.

Pa ipak, samo ga čovek čuje. Preko dve hiljade drugih ljudi je prisutno, ali su oni, svi oni, mrtvi.

Izlaze iz providnih pravougaonika koji se sada pojavljuju u podu, izlaze oni nedišući, netrepćući i vodoravni, i počivaju na nevidljivim katafalcima na visini od dve stope; a njihove haljine i njihove kože su svih boja a

tela su im svih doba. Sad, neki imaju krila a neki imaju repove, neki imaju rogove a neki duge kandže. Neki imaju sve ove stvari a neki, pak, delove mašina ugrađene u sebe — a neki nemaju. Mnogi drugi izgledaju kao čovek, nemodifikovano.

Čovek nosi žute pumperice i košulju bez rukava iste boje.

Pojas i plašt su mu crni. Stoji kraj blistajuće palice svog Gospodara i posmatra mrtve pod sobom. "Ustajte!" poziva. "Svi vi!" Njegove reči mešaju se sa zujanjem u vazduhu i ponavljaju se ponovo i ponovo i nanovo; i ne kao eho, venući, već uporno i postojano, sa snagom električnog alarma.

Vazduh je ispunjen i uskomešan. Nastaje stenjanje i škripa krtih zglobova, zatim pokret.

Šušteći, pucketajući, grebući, oni sedaju, oni ustaju. Tada zvuk i kretanje prestaju, a mrtvi, kao neupaljene sveće stoje pored svojih otvorenih grobova.

Čovek silazi sa postolja, stoji trenutak pred njima pa kaže "Sledite me!" i ide nazad putem kojim je došao, ostavljajući palicu Gospodarevu da vibrira u sivom vazduhu.

Hodajući, dolazi do žene koja je visoka, i zlatna, i samou bica. Fiksira joj oči nevideće i kaže: "Da li me znaš?" a narandžaste usne, mrtve usne, suve usne, pokreću se i šapuću "Ne". Ali on fiksira još i kaže: "Da li si me *znala?"* a vazduh mrmlja njegove reči,sve dok, ona ne kaže: "Ne", još jedanput, i on prolazi pokraj nje.

Ispituje još dvoje: čoveka koji je imao puno leta, sa satom ugrađenim u članak leve ruke, i crnog patuljka sa rogovima, kopitama i jarčevim repom. Ali, obojica kažu: "Ne" i hvataju korak iza njega, i slede ga iz te ogromne sobe u drugu, gde ih još leži pod kamenom, ne čekajući zapravo, da budu pozvani za njegovu Noć Hiljadugodišnjice u Kući Mrtvih, Čovek ih vodi. Vodi mrtve koje je prizvao nazad, u kretanje, a oni ga slede. Slede ga kroz hodnike i

galerije i dvorane, i uz široka, prava stepeništa, i niz uska, zavojita stepeništa, i dolaze najzad u veliku dvoranu Kuće Mrtvih gde Gospodar njegov stoluje.

On sedi na crnom prestolu od izglačanog kamena, a metalne posude su mu sa leve i desne strane. Na svakom od dve stotine stubova koji oivičavaju njegovu Dvoranu šija i treperi baklja, a njihov varnicama posut dim uvija se i nadima nagore, postajući sivi deo oblaka što struji i pokriva tavanicu.

On se ne pokreće, već posmatra čoveka dok stupa napred, kroz dvoranu, sa pet hiljada mrtvih iza sebe, i dok mu prilazi, oči mu počivaju crveno na njemu.

Čovek pada ničice pred njegove noge i ne pomera se dok ne bude oslovljen:

"Možeš me pozdraviti i ustati", dolaze reči, a svaki je oštar, grlen ubod sred čujnog izdisaja.

"Slava Anubisu, Gospodaru Kuće Mrtvih!" kaže čovek I ustaje.

Anubis lagano obara svoju crnu njušku a očnjaci se njegovi bele u njoj. Crvena munja, njegov jezik, kao strela šiba napolje, ulazi nazad u njegova usta. On ustaje potom, a senke klize niz njegovo nago, čovečije oblikovano telo.

Diže levu ruku a zujavi zvuk ulazi u Dvoranu i nosi njegove reči kroz dim i treperavu svetlost:

"Vi koji ste mrtvi", kaže on, "večeras ćete se veseliti za moje zadovoljstvo. Hrana i vino prelaziće mrtve usne vaše pa ipak je okusiti nećete. Stomaci vaši mrtvi držaće je u vama, dok mrtve noge vaše slede korake igre. Mrtve govorićete reči koje za vas značenja nemaju, i grlićete jedni druge bez zadovoljstva. Pevaćete mi, zaželim li to. I leći ponovo, kada to odlučim."

Diže desnu ruku.

"Nek zabava počne", kaže, i udara dlanovima jedan o drugi.

Tad između stubova kliznu napred stolovi,

natovareni hranom i pićem, a muzika je u vazduhu.

Mrtvi kreću da ga poslušaju.

"Možeš im se pridružiti". Anubis kaže čoveku, i ponovo seda na svoj presto.

Čovek prilazi najbližem stolu, jede malo i ispija čašu vina. Mrtvi igraju oko njega, ali on sa njima ne igra. Oni prave zvuke — reči bez značenja, a on ih ne sluša. Sipa drugu čašu vina i dok je ispija oči Anubisove počivaju na njemu. Sipa treću čašu i drži je u ruci, uzima gutljaj i bulji u nju.

Koliko je vremena prošlo on ne može znati, kada Anubis kaže: "Slugo!"

On ustaje, okreće se.

"Priđi!" kaže Anubis, i ovaj čini tako.

"Možeš ustati. Ti znaš koja je noć večeras?"

"Da, Gospodaru. Ovo je Noć Hiljadugodišnjice."

"Ovo je *tvoja* Noć Hiljadugodišnjice. Ove noći slavimo

godišnjicu. Služio si me u Kući Mrtvih punih hiljadu godina.

Da U si zadovoljan?"

"Da, Gospodaru..."

"Sećaš se mog obećanja?"

"Da. Rekao si da ćeš mi ako ti verno služim hiljadu godina, vratitimoje ime. Reći ćeš mi ko sam bio u Središnjim Svetovima Života."

"Izvini, ali nisam."

Ti.

"Rekao sam da ću ti dati *ime,* što je sasvim druga stvar."

"Ali, mislio sam..."

"Mene nije briga šta si ti mislio! Želiš li ime?"

"Da, Gospodaru."

"Ali, želeo bi svoje staro ime? Da li je to ono što pokušavaš da kažeš?"

"Da."

"Zar stvarno misliš da se posle deset vekova iko seća tvog imena? Zar zamišljaš da si toliko važan da bi neko zabeležio tvoje ime, da bi ono nekome nešto značilo?"

"Ne znam."

"Ali hteo bi ga nazad "

"Ako mogu da ga dobijem. Gospodaru."

"Zašto? Zašto ga želiš?"

"Zato što se ničega ne sećam o Svetovima Života. Voleo bih da znam ko sam bio dok sam tamo prebivao."

"Zašto? Zbog čega?"

"Ne mogu da ti odgovorim, jer ne znam"

"Znaš da sam, od svih mrtvih", kaže Anubis, " samo tebi vratio punu svest da bi me služio ovde. Smatraš li, možda, da to znači da u tebi ima nečeg posebnog?"

"Često sam se pitao zašto si uradio ono što si uradio."

"Onda, čoveče, dopusti da ti olakšam: ti si ništa. Bio si ništa. Niko te se ne seća. Tvoje smrtno ime ništa ne znači."

Čovek obara oči.

"Sumnjaš h u mene?"

"Ne, Gospodaru..."

"Zašto?"

"Zato što ti ne lažeš."

"Onda ću to i da pokažem. Oduzeo sam ti sećanja na život samo zato što bi ti ona među mrtvima zadavala bol. Al' dopusti sad da demonstriram tvoju anonimnost. U ovoj prostoriji ima preko pet hiljada mrtvih, iz mnogih doba i mesta."

Anubis stoji, a glas mu dopire do svake prisutnosti u Dvorani.

"Poslušajte, crvi! Okrenite oči ka ovom čoveku koji stoji pred prestoljem mojim!... Okreni im lice, čoveče!"

Čovek se okreće.

"Čoveče, znaj da danas ne nosiš telo u kome si prošle noći spavao. Izgledaš sada kao što si izgledao pre hiljadu

godina, onda kada si stupio u Kuću Mrtvih."

"Mrtvi moji, ima li među vama neko ko može da pogleda ovog čoveka i da kaže da ga zna?"

Zlatna devojka istupa.

"Ja znam ovog čoveka", kaže narandžastim usnama, "jer

on mi se obraćao u drugoj dvorani."

"To znam", kaže Anubis, "ali koje on?"

"On je onaj koji mi se obraćao."

"To nije odgovor. Idi i pari se sa purpurnim gušterom

onim... A šta je s tobom, stari?"

"I meni se obratio."

"To znam. Možeš li ga imenovati?"

"Ne mogu."

"Onda idi igraj na stolu onom i sipaj vino na glavu... A ti, crni čoveče?"

"Ovaj čovek je i sa mnom razgovarao."

"Znaš li mu ime?"

"Nisam ga znao kada me je pitao..."

"Onda gori!" uzvikuje Anubis, a oganj se ruši sa tavanice, iskače iz zidova i prži crnog čoveka do pepela; koji se, zatim mota u sporim vrtlozima po podu, prolazeći između članaka zastalih igrača; raspadajući se na kraju u krajnju prašinu.

"Vidiš?" kaže Anubis, "Nikog nema da teimenuje kao što si nekad bio znan."

"Vidim", kaže čovek, "ali ovaj poslednji je mogao još nešto da doda..."

"Uzalud! Ti si nepoznat i neželjen, izuzev što trebaš meni I to zato što si prilično vešt u različitim umetnostima balsamovanja i povremeno sročiš duhovit epitaf."

"Hvala, Gospodaru."

"Čemu bi ti ime i sećanja služili ovde?"

"Ničemu, pretpostavljam."

"Pa ipak, ti želiš ime, pa ću ti ga i dati. Izvadi bodež."

Čovek izvlači sečivo što mu visi s leve strane.

"A sada odseci palac."

"Koji palac, Gospodaru?"

"Može levi"

Čovek grize donju usnu i stiska oči dok vuče sečivo po zglobu svog palca. Krv pada na pod. Teče uz sečivo noža I kaplje sa vrha. On se ruši na kolena i nastavlja da seče, a suze mu teku niz obraze i padaju, da se pomešaju s krvlju. Diše dahćući i jedan jedini jecaj mu se otme.

Tada... "Učinjeno je", kaže on, "Evo!" Ispušta sečivo i nudi Anubisu svoj palac.

"Meni to ne treba! Baci ga u plamen."

Desnom rukom čovek baca svoj palac u posudu za žar. On pršti, cvrči, razbukti se.

"Sada savij levu šaku i sakupi krv u njoj."

Čovek čini to.

"A sad, podigni je iznad glave i pusti da kaplje po tebi"

On diže ruku a krv mu pada na čelo.

"Sad ponavljaj za mnom: Ja se krštavam..."

"Ja se krštavam.."

"Vakimom, iz Kuće Mrtvih..."

"Vakimom, iz Kuće Mrtvih..."

"U ime Anubisa..."

"U ime Anubisa..."

"Vakim..."

"Vakim..."

"Izaslanik Anubisov u Središnjim Svetovima..."

"Izaslanik Anubisov u Središnjim Svetovima..."

"... i dalje od njih."

"... i dalje od njih."

"Čujte me sada, o vi mrtvi: proglašavam ovog čoveka Vakimom Ponovite ime njegovo!"

" *Vakim* " dolazi reč, kroz mrtve usne.

"Nek bude tako! Imenovan si sada, Vakime", kaže on.

"Prikladno je, prema tome, da se u imenu osetiš

rođenim, i da budeš time promenjen, o moj Imenovani!"

Anubis diže obe ruke iznad glave i spušta ih uz telo.

"Nastavite igranje!" zapoveda mrtvima.

Oni se ponovo kreću po muzici

U dvoranu ulazi mašina za sečenje tela, a mašina za protetičku zamenu za njom.

Vakim gleda u stranu, ali one mu prilaze i staju pored njega.

Prva mašina izbacuje hvataljke i drži ga.

"Ljudske ruke su slabe." kaže Anubis. "Neka budu uklonjene."

Čovek vrišti dok sečiva testere pevaju. Onda gubi svest.

Mrtvi nastavljaju svoju igru.

Kada se Vakim probudi, dve srebrne ruke bez šavova vise uz njegovo telo, hladne i neosetljive. On savija prste.

"A noge ljudske — slabe su i podložne umoru. Nek one koje nosi budu zamenjene neumornim metalom."

Kada se Vakim po drugi put probudi, stoji na srebrnim stubovima. Grči nožne prste. Anubisov jezik palaca.

"Stavi desnu ruku u plamen", kaže, "i drži je'tamo do belog usijanja."

Muzika pada oko njega, a plamenovi mu miluju ruku dok ona ne dostigne njihovo crvenilo. Mrtvi govore svoje mrtve priče i piju vino čiji ukus ne osećaju. Grle jedni druge bez zadovoljstva. Ruka šija belo.

"A sada", kaže Anubis, "uzmi svoju muškost u desnu ruku i sagori je."

Vakim oblizuje usne.

"Gospodaru..." kaže.

"Učini to!"

On čini to, i pada onesvešćen pre nego što završi.

Kada se ponovo probudi i pogleda se, sav je od

blistavog srebra, bespolan i snažan. Kada dodirne čelo svoje, čuje se zvuk metala o metal.

"Kako se osećaš, Vakime?" pita Anubis.

"Ne znam", odgovara, a glas mu je čudan i hrapav.

Anubis pravi pokret, a najbliža strana mašine za sečenje postaje reflektujuća površina.

"Osmotri se."

Vakim bulji u sjajno jaje koje je njegova glava, a žuta sočiva, njegove oči; sjajni, debeli čunak — njegova prsa.

"Ljudi mogu početi i završiti na mnogo načina", kaže Anubis. "Neki mogu početi kao mašine, vremenom, polako, sričući ljudskost. Drugi mogu završiti kao mašine, gubeći svoju ljudskost dok žive, deo po deo. Ono što je izgubljeno može se uvek povratiti. Ono što je stečeno može se uvek izgubiti. Šta si ti, Vakime, čovek ili mašina?"

"Ne znam"

"Onda, dopusti da te zbunim još više."

Anubis pravi pokret, a Vakimove ruke i noge se oslobađaju, otpadaju. Njegov metalni torzo zvekne o kamen, kotrlja se, zatim leži u podnožju prestola.

"Sada ti nedostaje pokretljivost."

Pruža nogu i dodiruje sitni prekidač na zadnjoj strani Vakimove glave.

"Sada ti nedostaju sva čula izuzev sluha."

"Da." odgovara Vakim.

"Sada te vezuju za izvod. Ne osećaš ništa, ali glava ti je otvorena i sad ćeš postati deo mašine koja kontroliše i održava ceo ovaj svet. A sada... vidi sve!"

"Vidim." odgovara on, postajući svestan svake sobe, hodnika, sale i odaje u uvek mrtvom, nikad živom svetu koji nikad nije bio svet; u tom svetu načinjenom, nerođenom od stopljene zvezdane materije i vatri kreacije, već: zakucanim I spojenim, zakovanim i zavarenim, izolovanim i ukrašenim, ne u mora, zemlju i vazduh — u život, već: u ulja, i metale, i kamen, i zidove energije, sve zajedno obešeno u ledenoj praznini gde sunca ne sijaju; i

on je svestan razdaljina, napora, težina, materijala, pritisaka i tajnih brojeva mrtvih. Nije svestan svoga tela, mehaničkog i isključenog. Poznaje samo talase pokreta održavanja koja teku kroz Kuću Mrtvih. On teče sa njima i spoznaje bezbojne boje kvantitativne percepcije.

Tad Anubis ponovo progovara:

"Znaš svaku senku u Kući Mrtvih. Ti si gledao kroz sve skrivene oči"

"Jesam"

"Pogledaj sada šta leži spolja."

Zvezde, zvezde, rasute zvezde, i crnina svud između. One se talasaju, nabiraju i savijaju, one jure ka njemu, jure kraj njega. Boje su im blještave i neokaljane, kao oči anđela; a prolaze blizu, prolaze daleko, u večnosti kroz koju izgleda da se on kreće. Nema osećaja pravog vremena ih pravog kretanja već samo promene polja. Veliko plavo Tofet peć-sunce kao da na trenutak uzleti kraj njega, pa ponovo dolazi crnina, svuda oko njega.

A druga mala svetla prolaze, u daljini.

I dolazi najzad do sveta koji nije svet, ažurnog, citronskog i zelenog, zelenog, zelenog. Zelena korona leži okolo, trostruko veća od njegovog prečnika, i izgleda kao da pulsira prijatnim ritmom "Pogledaj, Kuća Života!" kaže odnekuda Anubis.

I on gleda. Topla je, i goruća je, i živa je. Ima osećaj života.

"Oziris vlada Kućom Života." kaže Anubis.

I on ugleda veliku ptičju glavu na ljudskim ramenima, svetle, žute oči u njoj — žive, tako žive, oh; a to stvorenje stoji pred njim na nepreglednoj ravnici živućeg zelenila postavljenog preko njegovog pogleda na svet, i drži Palicu Života u jednoj ruci a Knjigu Života u drugoj. Ono kao da je izvor zračeće toplote.

Vakim tad ponovo čuje glas Anubisov:

"Kuća Života i Kuća Smrti obuhvataju Središnje Svetove."

Osećanje vrtložnog padanja — i Vakim ponovo vidi zvezde, al' zvezde razdvojene jedne od drugih, držane vezama sila — vidljivih, nevidljivih, pa ponovo vidljivih — bledeće, dolazeće, odlazeće, sjajne bele linije — fluktuirajuće.

"Sada primaš Središnje Svetove Života", kaže Anubis.

A tuce svetova se kotrlja pred njim, kao lopte egzotičnog mramora, mramora obrađenog, promerenog, izglačanog, usijanog.

"... Obuhvaćeni" kaže Anubis. "Oni su obuhvaćeni poljem koje pravi luk između dva jedina bitna pola,"

"Polovi?" kaže metalna glava koja je Vakim

"Kuća Života i Kuća Smrti Središnji Svetovi se uistinu oko svojih sunaca kreću, a svi zajedno slede staze Života I Smrti."

"Ne razumem", kaže Vakim.

"Naravno da ne razumeš. Šta je istovremeno najveći blagoslov i najveće prokletstvo u univerzumu?"

"Ne znam"

"Život", kaže Anubis, "i smrt."

"Ne razumem", kaže Vakim. "Upotrebio si superlativ. Tražio si jedan odgovor. Međutim, imenovao si dve stvari"

"Jesam li?" pita Anubis. "Zaista? Zar to što sam upotrebio dve reci znači da sam imenovao dve odvojene i različite stvari? Zar stvar ne može da ima više od jednog imena? Uzmi, na primer, sebe. Šta si ti?"

"Ne znam"

"To, onda, može biti početak mudrosti. Lako bi mogao biti mašina koju sam odlučio da na neko vreme inkarniram kao čoveka i sad sam je vratio u metalni oklop, kao što bi mogao biti i čovek, koga sam inkarnirao kao mašinu."

"Pa kakvaje onda razlika?"

"Nikakva. Apsolutno nikakva. Ti ne možeš da primetiš razliku. Ne možeš da se sećaš. Reci, da li si ti živ?"

"Jesam."

"Zašto?"

"Mislim. Čujem tvoj glas. Imam sećanja. Mogu da govorim"

"Koja je od ovih osobina život? Seti se — ne dišeš, nervni sistem ti je masa metalnih vlakana, a ja sam ti sagoreo srce. Seti se, takođe da imam mašine koje bolje misle od tebe, bolje se sećaju bolje govore. Šta ti onda ostaje kao izgovor za tvrdnju da si živ? Kažeš da čuješ moj glas, a 'čuti' je subjektivan fenomen. U redu. Isključiću ti i sluh. Dobro obrati pažnju, da vidiš da li ćeš prestati da postojiš."

...Jedna snežna pahulja u bestežinskom padu kroz bunar, bunar bez vode, bez zidova, bez dna, bez vrha. Sada ukloni pahulju i koncentriši se na padanje...

Posle bezvremenskog vremena Anubis se ponovo javlja:

"Da li shvataš razliku između života i smrti?"

"'Ja' je život", Vakim kaže. "Šta god da oduzmeš ih daš, ako 'Ja' ostane, to je život"

"Spavaj", kaže Anubis, a ne postoji ništa što može da ga čuje, tamo, u Kući Mrtvih.

Kada se probudi, Vakim otkriva da je postavljen na sto pored prestolja, i ponovo vidi, i posmatra igru mrtvih i čuje muziku po kojoj se oni kreću.

"Da li si bio mrtav?" pita Anubis.

"Ne", kaže Vakim. "Spavao sam."

"U čemu je razlika?"

"'Ja' je još uvek postojalo, iako ja to nisam znao."

Anubis se smeje.

"A da te nikada nisam probudio?"

"Predpostavljam da bi to onda bila smrt."

"Smrt? Da nisam odlučio da upotrebim moju moć da te probudim? Čak i ako bi ta moć večno postojala, a i 'ti' sa njom, potencijalan i na raspolaganju tokom cele te večnosti?"

"Kada bi to učinio, ako bih ja večno ostao samo

mogućnost — onda bi to bila smrt."

"Pre nekoliko trenutaka rekao si da su smrt i san dve različite stvari. Razlika je, znači, u vremenskom periodu?"

"Ne", kaže Vakim, "to je pitanje postojanja. Posle sna dolazi budno stanje, i život je i dalje prisutan. Kad postoji ja to znam. Kada ne znam, ne znam ništa."

"Život je, znači, ništa?"

"Ne."

"Znači, život je postojanje? Kao ovi mrtvi?"

"Ne", kaže Vakim. "To je znanje o postojanju, bar delimično."

"Od čega se sastoji taj proces?"

"'Ja'", kaže Vakim

"A šta je Ja'? Ko si ti?"

"Ja sam Vakim."

"Tek nedavno sam ti ime dao! Šta si bio pre toga?"

"Ne Vakim"

"Mrtav?"

"Ne! ŽIV!" viče Vakim

"Ne diži glas u mojim odajama", kaže Anubis. "Ti ne znaš ni šta si ni ko si, ne znaš razliku između postojanja i nepostojanja, a usuđuješ se da sa mnom raspravljaš o pitanju života I smrti! A sada, sad te neću pitati, sad ću ti reći! Reći ću ti o životu i o smrti."

"Ima previše života i nema dovoljno života", počinje on, "a isto važi iza smrt. Odbacimo paradokse sada."

Kuća Života toliko je daleko, da zrak svetlosti koji ju je napustio na dan tvog ulaska u carstvo ovo, nije prevalio neki značajniji deo razdaljine između nas. Između, leže Središnji Svetovi. Oni se kreću sa plimama i osekama Života i Smrti koje struje između moje Kuće i Kuće Ozirisove. Kad kažem 'struje' ne mislim da se talasi njihovi kreću kao onaj, sažaljenja dostojan, zrak svetlosti — puzajući. Radije, kreću se kao talasi okeana sa samo dve obale. Možemo da podignemo talase gde god hoćemo a da ne poremetimo celo more. Šta su ovi talasi i šta oni rade?"

"Neki svetovi poseduju previše života", govori on. "Život puzajući, život zagađujući—oplođujući i gušeći samog sebe; svetovi preblagi i prepuni nauka koje održavaju ljude u životu — svetovi koji bi se udavili u sopstvenoj spermi, svetovi koji bi napunili sve svoje kopno ženama velikih stomaka — i tako potonuli u smrt pod težinom sopstvene plodnosti. Zatim postoje svetovi pusti i studeni, jalovi i gorki, svetovi koji melju život kao zrnevlje. Čak i uz modifikacije tela i mašine za menjanje svetova, za šest inteligentnih rasa postoji samo nekoliko stotina naseljivih svetova. Na najgorim, život je jako potreban. Na najboljim, on može biti smrtonosni blagoslov. Kad kažem da ie na određenim mestima život potreban hi nije potreban, govorim, naravno, i da je smrt potrebna ih nije potrebna.

Ne govorim o dve različite stvari, već o istoj stvari. Oziris i ja smo knjigovođe. Mi zadužujemo i razdužujemo. Mi dižemo takse, ih ih umirujemo i vraćamo u okean. Da h se na život može računati da ograniči sebe? Ne. On je bezglavo nastojanje dvoje da postanu beskonačnost Da h se na smrt može računati da ograniči sebe? Ne. Ona je podjednako bezglav napor nule da obuhvati beskonačnost"

"Mora postojati kontrola života i smrti", nastavlja on, "inače bi se plodni svetovi uzdizah i padah, uzdizah i padah, oscilujući između imperije i anarhije sve do potpunog raspada. Jalovi svetovi bi bih obuhvaćeni nulom. Život ne može da se zadrži u granicama koje mu je statistika postavila. Zbog toga on se mora obuzdavati, i to se radi. Oziris i ja držimo Središnje Svetove. Polje u kome su u našoj je vlasti, i mi ih isključujemo i uključujemo kako hoćemo. Vidiš li sada, Vakime? Počinješ li da shvataš?"

"Vi ograničavate živote? Vi izazivate smrt?"

"Možemo da izazovemo sterilitet bilo koje ili svih šest rasa odjednom, na svakom mestu koje odaberemo, onoliko dugo koliko je potrebno. Ovo može da se radi u potpunosti

ih delimično. Možemo takođe, manipulisati dužinama života desetkovati populacije."

"Kako?"

"Vatrom. Glađu. Epidemijama kuge. Ratom."

"Šta je sa sterilnim svetovima, usahlim svetovima?"

"Mogu se obezbediti višestruki porođaji, a u dužine života se ne mešamo. Novi mrtvi se ne šalju ovamo, već u Kuću Života. Tamo ih popravljaju, ih se njihovi delovi koriste pri konstruisanju novih osoba koje mogu, ali ne moraju da u sebi nose ljudski duh."

"A ostali mrtvi?"

"Kuća Mrtvih je grobnica svih šest rasa. Na Središnjim Svetovima zakonitih groblja nema. Bilo je perioda kada je Kuća Života od nas tražila nosioce i delove. U drugim prilikama prebacivali su nama svoje viškove."

"Teško je to razumeti. Izgleda brutalno, izgleda sirovo..."

"To je život i to je smrt. To je najveći blagoslov i najveće prokletstvo u univerzumu. Ti da shvatiš ne moraš, Vakime.

Tvoje shvatanje ili neshvatanje, tvoje odobravanje ili neodobravanje niukoliko neće promeniti njegovo funkcionisanje."

"A kako to da ti, Anibuse, sa Ozirisom, da vi kontrolišete to?"

"Neke stvari treba da ostanu van tvog znanja"

"A kako Središnji svetovi prihvataju vašu kontrolu?"

"Oni žive uz nju i umiru uz nju. Na nju njihovi prigovori ne utiču, jer je neophodna za nastavak njihove egzistencije.

Postala je prirodni zakon i potpuno je nepristrasna, primenjuje se podjednakom snagom na sve koji pod nju dospeju.

"Postoje h neki koji joj se ne povinuju?"

"O tome, saznaćeš više kada budem spreman da ti kažem, a sada nisam. Napravio sam te mašinom, Vakime.

Sada ću te napraviti čovekom. Ko može da kaže kako si počeo, gde si počeo? Da ti izbrišem sećanja do ovog trenutka i da ti onda ponovo telo dam, pamtio bi da si počeo kao metal."

"Dali ćeš to i uraditi?"

"Ne. Kada i ako ti dam nova zaduženja, želim da budeš opremljen sećanjima koja sada poseduješ."

Tada Anibus diže ruke i udara ih jednu o drugu.

Mašina uklanja Vakima sa police i dok ga spušta isključuje mu čula. Muzika pulsira i pada oko igrača dve stotine baklji na stubovima šija kao besmrtne misli, Anubis gleda pocrnelo mesto na podu velike Dvorane, a iznad, baldahin od dima se kreće po sopstvenom ritmu.

Otvarajući oči Vakim vidi sivilo. Leži na leđima, piljeći uvis. Pločice su hladne pod njim a s desne strane njegove svetlost palaca Naglo steže levu šaku, traži palac, pronalazi ga, uzdiše.

"Da", kaže Anubis.

On se uspravlja u sedeći položaj pred prestoljem, gleda nadole — na sebe, gleda nagore — u Anubisa.

"Pokršten si, i ponovo si rođen u mesu."

"Hvala"

"Ama, za to nema problema. Osnovnog materijala ovde ima koliko god hoćeš. Ustani! Sećaš se lekcija?"

Vakim stoji.

"Kojih?"

"Temporalne fuge. Da vreme sledi um a ne telo."

"Da."

"I ubijanja?"

"Da."

"I kombinovanja toga dvoga?"

"Da"

Anubis stoji, za glavu viši od Vakima, u novom telu, visokom puna dva metra.

"Tad mi pokaži!"

"Nek muzika zamukne!" uzvikuje. "Nek onaj koji se za života nazivao Dargotom stupi preda me!"

Mrtvi prestaju sa igrom Oni stoje bez pokreta a oči im nikada ne trepću. Tišina je, nekoliko sekundi, nenamšena rečju, korakom, disanjem.

A onda, Dargot se kreće među uspravnim mrtvima, napredujući kroz senku, kroz svetlost. Ugledavši ga Vakim se uspravlja još više, jer mu se napinju mišići leđa, ramena stomaka.

Metalna traka boje bakra prelazi Dargotu glavu, pokriva mu jagodice, nestaje ispod brade sivih čekinja. Poprečna traka prolazi iznad njegovih očnih lukova preko slepoočnica, sreće samu sebe na donjem delu lobanje. Njegove oči su mu raširene, "beonjače" žute, dužice crvene. Donja čeljust pravi stalne pokrete žvakanja dok se on kotrlja napred a zubi su mu duge senke. Glava se klati levo-desno na vrhu pola metra njenog vrata. Ramena su metar široka dajući mu izgled obrnutog trougla jer se bočne strane torza naglo približavaju jedna drugoj da bi se srela sa segmentiranom šasijom koja počinje tamo gde meso prestaje. Njegovi točkovi se okreću polako a zadnji levi zaškripi pri svakom punom krugu. Ruke mu vise tako da vršci prstiju brišu po tlu. Četiri kratke, oštre metalne noge sklopljene su nagore, uz njegove ravne bokove. Britve uspravljaju na njegovim leđima, padaju nazad kako se pokreće tako se. Trometarski bič, njegov rep, se odmotava kad se zaustavi pred prestoljem.

"Za ovu noć, ovu Noć Hiljadugodišnjice", kaže Anubis,

"Dajem ti nazad tvoje ime — Dargot. Nekada si ubrajan među najmoćnije ratnike Središnjih Svetova, Dargote, dok ne suprostavi svoju snagu jednom besmrtniku i pred njim ode u smrt. Tvoje slomljeno telo je popravljeno i ove noći ga moraš upotrebiti da još jedanput vidiš bitku. Uništi ovog čoveka, Vakima, u pojedinačnoj borbi i možeš zauzeti njegovo mesto kao moj prvi sluga u

Kući Mrtvih."

Dargot skršta svoje moćne ruke na čelu i povija se u naklonu sve dok one ne dodirnu pod.

"Možeš da upotrebiš deset sekundi da pripremiš,duh za borbu", kaže Anubis Vakimu. "Budi spreman, Dargote!"

"Gospodaru", kaže Vakim, "kako mogu ubiti onoga koji je već mrtav?"

"To je tvoj problem", kaže Anubis. "Potrošio si svih deset sekundi na glupava pitanja Počnite!"

Čuje se zvuk škljocanja i serija metalnih klik.

Dargotove metalne noge se naglo trzaju nadole, ispravljaju se, dižu ga još metar od poda Propinje se, poigrava, diže ruke i napinje mišiće karakterističnim pokretom.

Vakim gleda čekajući.

Dargot se izdiže na zadnje noge a glava muje sada više od tri metra iznad poda.

Tada skače napred, raskrečenih ruku, uvijenog repa, isturene glave, očnjaka ogoljenih. Britve na njegovim leđima se dižu poput svetlucavih peraja, kopita padaju poput čekića.

U zadnjem mogućem trenu Vakim iskoračuje u stranu i zadaje direkt blokiran protivnikovom nadlakticom. Vakim skače, zatim, visoko u vazduh, i bič bezopasno puca pod njim.

Dargot se zaustavlja uprkos svojoj masi, i naglo se okreće.

Još jedanput se propinje i udara prednjim kopitama. Vakim ih izbegava ali se Dargotove ruke u padu spuštaju na njegova ramena.

Vakim grabi oba ručna gležnja i nogom udara Dargota u stomak. Dok to čini rep-kamdžija mu pada na desni obraz.

Tada lomi stisak tih masivnih ruku na svojim ramenima, uvlači glavu, i udara ivicom svoje tvrde leve šake bok protivnika. Bič ponovo pada, ovoga puta po njegovim leđima. Cilja glavu udarcem, ali se dugi vrat uvija

i sklanja je s puta, a on čuje kako bič ponovo puca, promašujući ga za par santimetara.

Dargotova pesnica mu zahvata jagodicu i on posrče, gubi ravnotežu, kliza se po podu. Kotrlja se van domašaja kopita, ali dok pokušava da ustane pesnica ga ponovo baca na tlo.

Dok se sledeći udarac spušta, međutim, on hvata gležanj obema šakama i baca svu težinu na tu ruku, izvijajući glavu u stranu. Dargotova pesnica udara o pod i Vakim staje na noge istovremeno zadajući jedan levi kroše.

Dargotova glava vesto plovi sa udarcem a kamdžija puca kraj Vakimovog uveta. On još jedanput treska izvijajući glavu a onda biva ponesen i bačen unazad kada se Dargotove zadnje noge isprave poput opruga a rame mu se zarije u Vakimove grudi.

Dargot se iznova propinje.

Tada, po prvi put, on progovara:

"Sada, Valome, sada!" kaže on, "Dargot postaje prvi sluga Anubisov!"

Dok kopita bljeskajući jure nadole Vakim hvata po sredini te metalne noge, po jednu svakom rukom. U čučnju se upire, napinje, i sada mu se usne izvijaju nagore, otkrivajući stisnute zube, dok je iznad njega Dargot zamrznut u sred udarca.

"Budalo", kaže on, a glas mu je čudno izmenjen. Ta reč, poput udarca velikog gvozdenog zvona odjekuje Dvoranom.

Tiho jecanje dopire od mrtvih, kao i kada su bih nagnani iz svojih grobova.

"'Sada' kažeš, 'Vakime' kažeš?" i smeje se dok stupa napred, pod obrušavajuća kopita. "Ti ne znaš šta govoriš!" i

Čeličnim stiskom obuhvata veliki, metalni torzo, i kopita bespomoćno mlate oko njegovih leđa a rep-bič fijuče i puca I ostavlja mu brazde po ramenima. Ruke mu leže između zaoštrenih kičmenih pršljenova, i on gnječi

nepopustljivo, segmentirano metalno telo o svoje.

Dargotove velike šake pronalaze njegov vrat, ali palci grlo ne mogu dohvatiti, a mišići Vakimovog vrata se zatežu, iskaču dok se on napinje i savija kolena.

Stoje oni tako, u jednom trenutku van vremena, a svetlost vatre se rve sa senkama na njihovim leđima

Zatim, jednim divovskim izbačajem, Vakim diže Dargota od tla okreće se i baca ga.

Dok se Dargot tumba u vazduhu noge mu divlje udaraju.

Pršljenovi se dižu i padaju a rep grabi u prazno i puca. Diže ruke pred lice ali na podnožje Anubisovog prestolja pada uz razlamajući tresak, i ostaje tamo, nepomičan, metalnog tela prelomljenog na četiri mesta, lobanje raspukle na prvom stepeniku prestolja.

Vakim se okreće Anubisu.

"Dovoljno?" pita.

"Temporalnu fugu nisi upotrebio", progovara Anubis, ne bacajući nijedan pogled na olupinu koja je bila Dargot.

"Nije bilo potrebno. Ne beše on tako moćan protivnik."

"Moćan je bio", kaže Anubis. "Zašto si se nasmejao dok si se borio sa njim i učinio kao da sumnjaš u svoje ime?"

"Ne znam. Za trenutak, kad shvatih da pobeđen ne mogu biti, osetih kao da sam neko drugi."

"Neko bez straha bez milosti ili kajanja?"

"Da."

"Još uvek se osećaš tako?"

"Ne."

"Zašto si onda prestao da me Gospodarom nazivaš?"

"Žestina bitke je izazvala emocije koje su nadvladale moje osećanje za protokol."

"Onda ispravi previd, odmah."

"Vrlo dobro, Gospodaru."

"Izvini se. Moli moj oprost, najponiznije."

Vakim se prostire po podu. "Molim vaše oproštenje, Gospodaru. Najponiznije."

"Ustani i smatraj da ti je oprošteno. Sadržaj tvog stomaka je otišao tamo gde sve takve stvari idu. Možeš sada da odeš da se okrepiš... Nek se opet peva i igra! Nek se pije i veseli u znak proslave imenovanja na ovu, Vakimovu, Noć Hiljadugodišnjice! Nek lešina Dargotova nestane s očiju mojih!"

I ove stvari se čine.

Pošto Vakim završi obrok, a pevanje i igranje mrtvih iz-

gleda da će se nastaviti do dobro zasluženog kraja Vremena, Anubis pravi gest, prvo na levo, pa onda na desno, i svaki drugi plamen se svija ha svakom drugom stubu, zaranja u samog sebe, nestaje. Usta se otvaraju i reci padaju na Vakima:

"Vodi ih nazad. Donesi mi moju palicu."

Vakim stoji i izdaje potrebna naređenja Onda izvodi mrtve iz velike Dvorane. Stolovi nestaju među stubovima dok oni odlaze. Nemogući lahor cepa tavanicu od dima. Pre nego što ta velika, siva asura bude rastrgana, međutim, preostale buktinje zamiru i jedino svetio unutar Dvorane dolazi od dve užarene posude sa svake strane prestolja.

Anubis zuri u tamu a zarobljeni zraci svetlosti se reoformljuju po njegovoj volji i on gleda Dargota kako još jedanput pada na podnožje njegovog prestolja i leži nepomično i vidi onoga koga je nazvao Vakim gde stoji, sa mrtvačkim kezom lobanje na usnama i na trenutak—je li to trik sjaja vatre? — znak na njegovom čelu.

Daleko odatle, u ogromnoj prostoriji gde je svetlost

škljava i narandžasta i zgužvana po uglovima i mrtvi još jedanput ležu na nevidljive katafalke iznad svojih otvorenih grobova Vakim čuje zvuk, slabašan, jačajući pa opet slabeći, nimalo nalik nekom zvuku koji je ikada ranije čuo. Zadržava svoju ruku što ide ka palici i silazi sa postolja.

"Starče", kaže onome s kojim je razgovarao ranije, onome čija su kosa i brada umrljani vinom i u čijem je levom zglobu sat stao, "starče, čuj moje reći i reci mi, ako znaš: kakav je to zvuk?"

Oči što ne trepću zure nagore, kroz njegove, i usne se pomiču: "Gospodaru..."

"Nisam ja Gospodar ovde."

"...Gospodaru, to je samo zavijanje psa"

Vakim se potom vraća na postolje i predaje ih sve nazad Grobovima.

Tad svetlost odlazi a palica ga vodi kroz tamu, stazom dosuđenom.

"Doneo sam ti palicu, Gospodaru."

"Ustani i priđi."

"Mrtvi su vraćeni na svoja prava mesta"

"Dobro... Vakime, ti si moj čovek?"

"Da Gospodaru."

"Da vršiš moju volju, i da me u svim stvarima služiš?"

"Da, Gospodaru."

"Zato si ti moj izaslanik u Središnje Svetove i izvan njih."

"Napustiću Kuću Mrtvih?"

"Da Šaljem te u misiju."

"Kakvu misiju?"

"Ta priča je duga, i zamršena. Postoje mnoge veoma stare osobe u Središnjim Svetovima. To znaš?"

"Da"

"A postoje neki van vremena i izvan domašaja smrti."

"Izvan smrti, Gospodaru?"

"Na ovaj ili onaj način izvesne individue se postigle neku vrstu besmrtnosti. Možda slede struje života i crpu njihovu snagu a od talasa smrti beže. Možda su prilagodili svoju biohemijsku strukturu, ih neprekidno popravljaju svoja tela, ih imaju mnoga tela pa ih zamenjuju, ih kradu nova. Možda imaju metalna tela ih ne nose nikakva. Ma

kakva da su sredstva u pitanju, kada uđeš u Središnje Svetove čućeš da se govori o Tri Stotine Besmrtnika. To je samo približna cifra jer malo ih zaista zna nešto o njima. Da budemo precizni, ima dve stotine osamdeset i tri besmrtnika. Kao što vidiš, oni varaju život, varaju smrt, samo njihovo postojanje poremećuje ravnotežu, inspiriše neke da oponašaju legende o njima, drugi misle da su oni bogovi. Neki su tek bezopasne lutalice, drugi nisu.

Svi su moćni i prepredeni, svi duboki znalci veštine produžavanja egzistencije. Jedan je izuzetno škodljiv i tebe šaljem da ga uništiš."

"Koji je taj, Gospodaru?"

"Naziva se Princ-koji-je-bio-Hiljadu i obitava iza i izvan Središnjih Svetova. Njegovo kraljevstvo leži izvan oblasti života i smrti, na mesta gde je večni sumrak. Teško ga je, međutim, locirati, jer često napušta svoju oblast i prestupa u Središnje Svetove i drugde. Želim da mu dođe kraj, jer se suprostavlja Kući Smrti i Kući Života već mnogo, mnogo dana.

"Kako izgleda taj Princ-koji-je-bio-Hiljadu?"

"Kako god zaželi."

"Gde ću ga naći?"

"Ne znam. Moraš tragati za njim."

"Kako ću znati daje to on?"

"Po delima, po rečima. On nam se suprostavlja na sve načine."

"Zasigurno vam se i drugi suprostavljaju..."

"Uništi sve na koje naiđeš. Princa-koji-je-bio-Hiljadu

ćeš, međutim, poznati po tome što će njega biti najteže uništiti. On će se najviše približiti tome da uništi tebe."

"Predpostavimo da uspe."

"Tada će mi trebati novih hiljadu godina da obučim drugog izaslanika za taj zadatak. Ne želim njegov pad danas ili sutra.

Nesumljivo će ti trebati vekovi samo da ga nađeš.

Vreme ima malu važnost. Era će proći dok on ne postane pretnja Ozirisu ili meni. Saznavaćeš o njemu putujući, tragajući za njim. Kada ga nađeš, *sigurno* ćeš ga poznati."

"Jesam li ja dovoljno moćan da ga srušim?"

"Mislim dajesi".

"Spreman sam."

"Onda ću staviti tvoje noge na taj put. Dajem ti moć da me prizoveš i da, kada ti zaista zatreba, crpiš snagu iz polja Života i polja Smrti dogod si među Središnjim Svetovima. To će te učiniti nepobedivim. Izveštavaćeš me kada za to osetiš potrebu. Ako ja takvu potrebu osetim, pružiću ruku ka tebi"

"Hvala, Gospodaru."

"Poslušaćeš sve moje poruke istog trena."

"Da."

"Sada idi i počini. Pošto odspavaš i ponovo jedeš poći ćeš i svoju misiju započeti."

"Hvala."

'To će ti biti predzadnji san unutar ove Kuće, Vakime. Meditiraj nad njenim misterijama."

"Stalno to činim."

"Ja sam jedna od njih."

"Gospodaru..."

"To deo je mog imena. Nikada to ne zaboravljaj."

"Gospodaru — kako bih to i mogao?"

BUĐENJE CRVENE VEŠTICE

Veštica Lođije se u snu pomera i vrisne, dva puta. Dugo je ona do sada spavala, i duboko. Njen pajt juri da je smiri, ali se spetljava i ona se budi. Seda među jastuke u svojoj katedralski visokoj dvorani, a Vreme, Tarkvinusovim opčaravajućim korakom dalje od njenog divana poput aveti kreće, al' ga ona opaža i gestom i rečju ga u njegovoj besputnosti zamrzava, i čuje tada svoj udvojeni krik i baca pogled unazad na *snomračnu,* krikom-traženu stvar koju je rodila. Neka bude deset pucnjeva topa pa ih ukloni iz vazduha i uha, zadržavajući devet zgusnutih tišina između. Neka to, zatim, budu udarci srca i to osećani celim telom mističnim. U ovaj nepomični centar postavi suvu zmijsku košuljicu koja je svoju zmiju svukla. Sad, nek' ne bude zapomaganja za barom ako bi se potopljeni brod vratio u luku. Umesto toga, povuci se od *snomračne* stvari sa njenom kišom poput brzometne paljbe rozarijuma krivice, hladne i neispričane na tvom stomaku.

Misli pre na ukroćene konje, Holandezovo prokletstvo i, možda, na stih ludog pesnika Vramina: *"Gomolj vaskrsava žuti narcis kad mu sezona dođe."* Ako si išta volela u života, pravi se na trenutak da ti je oprošteno. Ako si se ičega plašila, pravi se na tren da su ti dani prošli i nikada se neće vratit'.

Kupi laž i drži se nje koliko god možeš. Stisni na grudi svog pajta kako god da se zove i miluj ga dok ne zaprede.

Razmeni život i smrt za zaborav ništavila ali svetlost ili tama će ti dohvatiti kosti il' meso. Jutro će doći i sa njim — sećanje.

Crvena Veštica spava unutar svoje katedralski visoke dvorane između prošlosti i budućnosti. Bežeći napasnik — njen san — nestaje niz mračne sokake, dok Vreme otkucava istoriju oko događaja. I ona se sada smeši u snu

jer Janus ponovo radi stvari pola za pola...

Leđima okrenuta slavi ona obitava u njegovom toplom, zelenom pogledu.

SMRT, ŽIVOT, MAGI RUŽE

Oslušni svet. Zove se Blis i uopšte ga nije teško čuti: zvuci su možda smeh, uzdasi, zadovoljno podrigivanje. Mogu biti kling-klang mašinerija ih otkucaji srca. Mogu biti disanje mnoštva ih njihove reci Mogu biti koraci, koraci, zvuk poljubaca, šamar, plač bebe. Muzika. Muzika, možda. Zvuci slova pisaće mašine kroz Crnog-Taticu-Noć, tek svest što ljubi samo papir? Možda Onda zaboravi zvuke i osmotri svet.

Prvo, boje: reci jednu. Crvena? Postoje obale reke te boje, zelena magla je vučena između, upletana među ljubičasto kamenje. Žut i siv i cm je grad u daljini. Ovde, na otvorenom polju, s obe strane reke su šatre i paviljoni. Izaberi ma koju boju — sve su tu. Preko hiljadu paviljona poput balona i tipi-šatora i pečuraka bez drške blješte sred plavog polja izukrštanog konopcima sa nanizanim barjačićima punog pokretnih boja što su ljudi. Tri krečno svetla mosta preskaču reku. Reka vodi do kremastog mora koje se nadima ali se retko razbesni Sa njega, uz reku, dolaze barže,brodovi i druga plovila i ukotvljuju se uz obale. Još više ih dolazi sa neba, spuštajući se bilo gde na plavi materijal polja Njihovi putnici se kreću između šatri. Pripadaju svim rasama i vrstama Jedu I razgovaraju. Igraju se. Oni su ti što prave zvuke i nose boje.

U redu?

Mirisi pripadaju slatkim, rastućim stvarima, a za poljubac spremni dolaze povetarci. Kad ovi povetarci i mirisi stignu do vašarišta bivaju suptilno izmenjeni. Tamo se diže miris piljevine, jedva neprijatan; i miris znoja, a on ne može biti suviše neprijatan ako je jedan deo vaš. Tu su, zatim, mirisi zapaljenog drveta, mirisi hrane i čista aroma alkohola. Miris sveta.

Okusi ga, progutaj ga i zadrži ga u želudcu. Pukni od

njega.

...Kao čovek sa povezom preko oka i alpskim štapom sa gvožđem okovanim šiljkom.

On hoda između torbara i fufica, debeo kao evnuh, ah nije.

Koža mu je, začudo, boje kože, a desno oko rotirajući sivi točak. Jednonedeljna brada uokviruje mu lice a sve boje nedostaju samo ne mrlje koja je njegova odeća. Njegov odmereni hod je čvrst. Njegove ruke jake.

Zastaje da kupi kriglu piva, okreće se da gleda borbu petlova. Stavlja novčić na manju pticu, ona rasteže veću i tako plaća pivo.

Gleda šou gubljenja nevinosti, na izložbi proba narkotik, prelazi braon čoveka u beloj košulju koji pokušava da mu pogodi težinu. Čovečuljak blizu postavljenih očiju tada izlazi iz obližnje šatre, prilazi, vuče ga za rukav.

"Da?" Čini se da mu glas dolazi iz samog središta, da duboka i moćna predosećanja pokreće.

"Po tvojoj nošnji vidim da bi mogao biti propovednik."

"Jesam — od ne-teološke, van-sektaške vrste."

"Vrlo dobro. Hoćeš da zaradiš nešto para? Trebaće ti samo nekoliko trenutaka"

"Šta bi hteo da uradim?"

"Neki čovek će izvršiti samoubistvo i biti pokopan u onoj šatri. Raka je već iskopana a sve karte prodate. Ali, publika postaje nervozna. Izvođač neće to da uradi bez ispravne religiozne pratnje a sveštenika ne možemo da otreznimo."

"Shvatam. To će te koštati desetaka."

"Neka bude petak."

"Nađi drugog propovednika"

"U redu, desetak. 'Ajmo. Počinju da lupaju rukama i viču!"

On ulazi u šator, trepće.

"Evo propovednika!" uzvikuje voditelj. "Sad smo

spremni da počnemo. Kako se zoveš, Ćale?"

"Ponekad me zovu Madrak."

Čovek staje, okreće se, zuri u njega, oblizuje usne.

"Ja... nisam shvatio."

"Završimo s tim."

"Važi se, gospodine... Mesta tamo! Dolazimo! Žešća stvar!"

Masa se razmiče. Unutar šatora ima oko tri stotine ljudi Svetla iznad glava šljaste na konopcima ograđeni krug gole zemlje gde je iskopana raka. Insekti lete u krug kroz padajuću prašinu, unutar stepenica od svetlosti. Otvoreni kovčeg leži kraj otvorenog groba. Na maloj, drvenoj platformi je stolica.

Čovek na stolici ima možda pedeset godina. Lice mu je pljosnato i puno nabora, ten bled. Oči blago ispupčene. Nosi samo šore i ima puno sivih dlaka na grudima rukama, nogama.

Naginje se napre i žmirka dok mu ova dvojica prilaze kroz gužvu.

"Sve je spremno, Dolmine", kaže čovečuljak.

"Moj desetak", kaže Madrak.

Čovečuljak mu gura presavijenu novčanicu koju Madrak pregleda i stavlja u novčanik.

Čovek se penje na platformu i isijava osmeh u masu. Onda zabacuje svoj slamnati šešir.

"U redu, narode", počinje, "sada smo potpuno spremni.

Znam da će te se uveriti da je ovo bilo vredno čekanja. Kao što sam ranije objavio, ovaj čovek, Dolmin, će pred vašim očima izvršiti samoubistvo. Iz ličnih razloga on napušta veliku rasu i pristao je da za svoju porodicu zaradi nešto novaca čineći to pred svima. Njegovu tačku će slediti pravi, pravcati ukop, baš u ovu zemlju na kojoj stojite. Nesumnjivo niko od vas odavno nije video pravu smrt — a sumnjam da je iko od prisutnih ikada video pravi pogreb. Znači spremni smo da šou prepustimo

propovedniku i gospodinu Dolminu... Jedan lep pljesak za njih, molim."

Unutar šatre čuje se aplauz.

"...i na kraju, malo upozorenje. Ne prilazite preblizu. Mada je ova šatra potpuno zaštićena od vatre ipak malo kršimo propise. U redu? Preuzmite."

On skače sa platforme a Madrak se penje. Naginje se ka sedećem muškarcu dok kantu obeleženu ZAPALJIVO stavljaju kraj stolice.

"Siguran si da hoćeš da ideš do kraja?" pita čoveka

"Da."

Gleda čoveku u oči ali njegove zenice nisu ni proširene ni sužene.

"Zašto?"

"Lični razlozi, Ćale. Radije ne bih ulazio u to. Daj mi oprost, molim te."

Madrak mu stavlja ruku na glavu.

"Ukoliko išta može da me čuje, čega se eventualno tiče ono šta ja kažem, molim,u onoj meri i ako to ima značaja, da ti bude oprošteno bilo šta što si učinio ih propustio da učiniš, a što zahteva oprost. Nasuprot, ako je umesto oprosta nešto drugo možda potrebno da bi ti osiguralo ma kakvu moguću dobrobit za koju bi mogao da se kvaliflkuješ posle uništenja svog tela, molim da ti to, šta god da je, bude dato ili oduzeto, već prema potrebi, a na takav način da se osigura ostvarivanje rečene dobrobiti. Molim ovo u svojstvu tvog izabranog posrednika između tebe i onoga što možda nisi ti, ali koje može biti zainteresovano da dobiješ koliko god je moguće te stvari I na koje ova ceremonije može na neki način da utiče. Amin."

"Hvala, Ćale."

"Divno!" jeca u prvom redu debela žena sa plavim krilima. Čovek zvani Dolmin diže kanta obeleženu ZAPALJIVO, odšrafljuje poklopac, sipa po sebi njen sadržaj. "Ima li neko cigaretu?" Mali čovek mu je dodaje.

Dolmin gura ruku u džep šorca i vadi upaljač. Onda zastaje i gleda po gomili.

Neko dovikuje:

"Zašto to radiš?"

On se osmehuje i odgovara:

"Opšti protest protiv života možda a on je glupava igra, zar ne? Pazi sad..." Zatim pali upaljač. Do tada je Madrak već daleko od konopcima ograđenog kruga. Toplotni udar sledi razbuktavanje, a jedan jedini vrisak je vreo klin probijen kroz sve.

Šestorica spremnih sa aparatima za gašenje se opuštaju, videći da se plamen neće proširiti.

Madrak skršta ruke ispod brade i naslanja se na štap.

Posle izvesnog vremena plamenovi se gase i ljudi sa azbestnim rukavicama izlaze da se pobrinu za ostatke. Publika je tiha. Nema aplauza.

"Tako to, znači, izgleda!" šapuće neko a reči se prostiru kroz celu šatru.

"Možda", dolazi, precizan, veseo glas iz pozadine šatora, "a s drage strane, možda i ne."

Glave se okreću a govornik stupa napred. Visok je, ima špicastu zelenu bradu i odgovarajuće oči i kosu. Ten mu je bled, nos dugačak i tanak. Nosi cmo i zeleno.

"To je mađioničar", neko kaže, "iz prestave preko reke."

"Tačno", kaže on uz naklon glave i smešak, i probija se napred kroz masu, otvarajući sebi stazu štapom za hodanje sa srebrnom glavom. Poklopac na kovčegu se spušta kad on zastane i prošapuće:

"Madrak, Moćni."

Madrak se okreće i kaže:

"Tražio sam te."

"Znam. Zato sam ovde. Kakvo je ovo glupiranje?"

"Šou samoubistva", kaže Madrak. "Čovek po imenu Dolmin. Zaboravih su kako smrt izgleda."

BOB 87

"Tako brzo, tako brzo", uzdiše onaj drugi. "Pa onda, uzvratimo im punom vrednošću njihovog novca — pun krug!"

"Vramine, znam da to možeš, ali s obzirom u kakvom je stanju..."

Čovečuljak sa slamnatim šeširom im prilazi i posmatra ih malim, tamnim očima

"Gospodine", kaže Madraku, "želite li da obavite još nekakvu ceremoniju pre pogreba?"

"Ja..."

"Naravno da ne", kaže Vramin. "Pokopavaju se samo mrtvi."

"Kako to mislite?"

"Taj čovek nije mrtav—još uvek tinja"

"Grešiš, gospon. Ovo je poštena predstava."

"Uprkos tome, ja kažem da je živ i da će opet šetati, vaše zabave radi."

"Ma ti mora da si nekakav psihos."

"Samo skromni taumaturg", odgovara Vramin, stapajući u krug.

Madrak ga sledi Vramin tada diže svoj štap i njime tka kriptičan gest. Na njemu se užeže zeleno svetlo a zatim skače I pada na les.

"Ustaj Dolmine!" kaže Vramin.

Publika se gura napred. Vramin i Madrak kreću ka boku šatre. Čovečuljak bi da krene za njima ali mu pažnju odvraća kucanje iz leša.

"Bolje da se izgubimo, brate" govori Vramin rasecajući materijal vrhom štapa. Poklopac sanduka se polako diže dok oni stupaju u spoljni svet.

Iza njih, javlja se zvuk. Sastavljen je od vrištanja i vike:

"Laž!" i "Vraćaj pare!" i "Pa pogledajte ga samo!"

"'Kakve li su lude smrtnici ti'", kaže zeleni čovek, a on je jedan od retkih koji može da stavi navodnike oko te

izjave i da zna zašto.

On odlazi, jašući niz nebesa na leđima velike zveri od uglačanog metala. Osam nogu ona ima a kopita su joj dijamanti. Telo joj ima dužinu dva konjska. Vrat je dugačak koliko i telo a glava kao da pripada kineskom demonskom psu od zlata. Zraci plave svetlosti šikljaju iz njenih nozdrva a rep su joj tri antene. Kreće se kroz crnilo što leži med' zvezdama, a mehaničke noge pomiču se usporeno. Svaki korak, od ništavila do ništavila, međutim, nosi je dvostruko dalje od prethodnog. Istovremeno, za svaki zamah joj je potrebno isto vreme kao i za onaj pre njega. Sunca proleću uz bljesak, zaostaju, gasnu iza. Juri ona kroz čvrstu materiju, promiče kroz inferna, rasparava nebule, krećući se sve brže i brže kroz mećavu padajućih zvezda u šumi noći. Priča se da bi sa dovoljno dugim zaletom mogla da obiđe univerzum jednim jedinim skokom. Niko ne zna šta bi se desilo ako bi i tada nastavila da juri.

Jahač njen nekada čovek je bio. On je onaj koga Čeličnim Generalom nazivaju. Nije to oklop što on nosi; to njegovo telo je. Za putovanje isključio je najveći deo svoje ljudskosti, i zuri sad pravo napred, pokraj krljušti bronzanog hrastovog lišća na vrata svoje jahaće životinje. Na vršcima prstiju leve ruke drži četiri uzde, svaka je debela kao struk svile. Na malom prsta nosi prsten od mesa i uštavljene ljudske kože, jer bi besmisleno i bučno bilo da on metalni nakit nosi. Ta koža i meso su nekada pripadah njemu; ih su ga bar nekada okruživali nekada davno.

Sa sobom nosi, gde god da ide, u pretincu blizu mesta gde mu je nekada bilo srce, kolapsibilni, petostruni bendžo. Kada ga svira postaje neka vrsta negativnog Orfeja i ljudi ga slede u Pakao.

On je takođe jedan od veoma retkih majstora temporalne fuge u celoj vaseljeni. Kaže se da nijedan čovek ne može da stavi ruke na njega dok on to ne dozvoli.

Zver koju jaše nekada je bila konj.

Pogledaj svet Blisa, sa njegovim bojama i smehom i povetarcima. Pogledaj ga onako kako ga vidi Megra od Kalgana Megra je bolničarka u Kalgan Akušerskom centra 73 i ona zna da su svet bebe. Na Blisu nekih deset milijardi ljudi dahću jedan drugom za vrat i sve više ih dolazi a jako malo odlazi.

Oštećeni se popravljaju. Smrtnosti odojčadi nema. Plač novorođenčadi i smeh njihovih tvoraca su dva najčešća zvuka na Blisu.

Megra od Kalgana posmatra Blis kobaltnim očima između dugih plavih trepavica. Fini struci blede kose joj golicaju naga ramena a dva njena ukrućena koplja tvore joj X na sredini čela. Nos joj je mah, usta sićušan plavi cvet, a jedva da i ima bradu. Nosi srebrni držač za grudi, zlatni pojas i kratku, srebrnu suknju. Jedva da ima metar i po i dodirnuta je mirisom cveća koje nikada nije videla. Ima zlatni privezak što postaje topao na njenim grudima kada god muškarci stave afrodizijake pred nju.

Megra je čekala devedeset i tri dana da bi mogla da uđe na Vašar. Lista čekanja je bila tako dugačka zbog činjenice da je vašarište jedno od retkih otvorenih prostora preostalih na Blisu. Samo četrnaest gradova ima na Blisu ali oni pokrivaju četiri kontinenta, od mora do kremastog mora ukopavaju se duboko u tlo i propinju ka nebesima. Delovi im se šire i ispod mora. Svaki od njih se u stvari prepliće sa nekoliko dragih stvarajući kontinentalne slojeve civilizacije; ali pošto postoji četrnaest odvojenih gradskih vlada sa jasnim teritorijalnim judistrikcijama, kaže se da ima četrnaest gradova na Blisu. Megrin grad je Kalgan gde se ona brine o životu, vrištavom I novom, i, ponekad, životu vrištavom i starom, svih boja, svih oblika.

Zato što se genetska struktura može konstruisati prema specifičnim željama roditelja i hirurškim putem umetnuti u jedro oplođene ćelije može joj se desiti da vidi rođenje svega i svačega, i često joj se to i događa. Sve što su njeni staromodni roditelji želeli bila je lutka kobaltnih očiju jača od deset ljudi, da mala može u životu da se brine o sebi. Međutim, pošto se osamnaest godina uspešno brinula o sebi, Megra je zaključila da je došlo vreme da doprinese opštem dahtanju. Potrebno je dvoje da bi se težilo beskonačnosti, a Megra je za svoj doprinos toj težnji odabrala boje I romantiku otvorenih prostora vašarišta. Život je njeno zanimanje i njena religija a ona žudi da mu služi još i više. Jednomesečni odmor je pred njom

Sve što treba da uradi jeste to da nađe onog drugog…

Ono-što-Vrišti-u-Noći diže glas unutar svog zatvora bez rešetki. Zavija, kašlje i laje, blebeće, kuka. Sadržano je u srebrnoj čauri fluktuirajućih energija, podržavanoj nevidljivom mrežom sila i obešenoj unutar mesta što nikada dnevno svetio videlo nije.

Princ-koji-je-bio-Hiljadu ga golica laserskim snopovima, kupa ga gama zracima i hrani ga infra i ultra zvucima varirajuće visine.

Tada ono začuti i, za jedan jedini tren, Princ diže glavu sa tek donesene opreme, i njegove zelene oči se šire a uglovi tankih usana se grče nagore, za osmehom do koga nikada ne stižu.

Ono ponovo počinje da vrišti.

On škripi mlečno belim zubima i zabacuje svoju tamnu kapuljaču.

Njegova kosa je oreol starog zlata u sumraku Mesta-bez-Vrata. Zuri nagore u skoro vidljivu formu što se koprca unutar svetlosti. Ma koliko ga je u prošlosti proklinjao, usne mu se mehanički oblikuju oko reči što ih uvek oblikuju kada ne uspe.

Deset vekova pokušava on da ga ubije a ono je i dalje

živo.

On skršta ruke na grudima obara glavu i nestaje.

Mračna stvar vrišti unutar svetlosti, unutar tame.

Madrak naginje pehar, ponovo puni oba.

Madrak diže svoj, zuri preko široke esplanade pred svojim paviljonom, eksira.

Madrak sipa još jedanput.

"To nije život, a nije ni pošteno", izgovara najzad Vramin.

"Pa ipak, ti program nikada aktivno nisi podržavao."

"Šta je to važno? Moja sadašnja osećanja mnome vladaju."

"Osećanja jednog pesnika..."

Vramin gladi bradu.

"Ne mogu nikada da dam punu podršku, ničemu i nikome", odgovara.

"Šteta jadni Anđele Sedme Postaje."

"Ta titula je nestala zajedno sa Postajom"

"Aristokratija uvek teži da u izgnanstvu sačuva sitnice vezane za položaj."

"Ako tami okreneš lice — šta vidiš?"

"Ništa"

"Tačno tako."

"U čemu je veza?"

"U tami."

"Ne vidim..."

"To je, ratniče-svešteniče, u tami uobičajeno."

"Prestani sa Zagonetanjem, Vramine. Šta se dešava?"

"Zašto si me tražio, ovde, na Vašaru?"

"Imam najnovije brojke populacije. Čini se da se približavaju mitskoj Tački krize — onoj do koje nikada ne dolazi.

Hoćeš da ih vidiš?"

"Ne. Nisu mi potrebne. Kolike god da su, tvoj

zaključak je tačan."

"Perceptiraš to svojim specijalnim čulom — po strujama

Moći?"

Vramin klima glavom

"Daj mi cigareta", kaže Madrak.

Vramin čini gest i među prstima mu se pojavljuje upaljena cigareta.

"Ovoga puta je nešto posebno", kaže. "Nije to samo kopnjene plime Života. Bojim se da će doći do grubog mešanja struja—Divlja Plima dolazi."

"Kako će se to manifestovati?"

"Ne znam, Madrace. Ali, nemam namera da ostanem duže nego štp je potrebno, samo da bi to saznao."

"Jel'? Kada odlaziš?"

"Sutra uveče, mada znam da opet sa Crnom Plimom flertajem. Bolje da uskoro nešto učinim sa svojom posmrtnom željom po mogućstvu u pentametru."

"Da li je još neko preostao?"

"Ne, mi smo jedina dva besmrtnika na Blisu."

"Kada pođeš, hoćeš li mi kapiju otvoriti?"

"Naravno."

"Onda ću na Vašaru ostati do sutra uveče."

"Najusrdnije ti savetujem da pođeš odmah, da ne čekaš.

Mogu odmah da ti kapiju obezbedim." Vramin ponovo čini gest i povlači dim iz sopstvene cigarete. Iznova primećuje napunjenu čašu i otpija "Otići odmah bi bio čin mudrosti", odlučuje, "ali, mudrost je rezultat znanja a znanje je, na žalost rezultat budalastih postupaka. I tako, da bih doprineo sopstvenom znanju i obogatio svoju mudrost ostaću još jedan dan, da vidim šta će se desiti."

"Znači, očekuješ da će se sutra nešto specijalno dogoditi?"

"Da Sudar talasa plimnih — srce oluje. Nailazak Moći

osećam. Nedavno je došlo do kretanja nekog u onoj velikoj Kući gde sve odlazi"

"Onda je to znanje koje i ja želim da zadobijem", kaže Madrak, "jer tiče se i mog bivšeg gospodara Koji-je-bio-Hiljadu."

"Grčevito se izlizane vere držiš, moćnice."

"Možda. A kakav izgovor je tvoj? Zašto želiš da po takvu cenu svoju mudrost obogatiš?"

"Mudrost je sama sebi svrha. Takođe, takva zbivanja mogu biti izvor velike poezije "

"Ako mu smrt dođe kao izvor velike poezije, onda onu slabiju preferiram. Uprkos tome, mislim da Princ treba da zna za svaki novi razvoj stvari unutar Središnjih Svetova"

"Za tvoju vernost pijem, prijatelju stari, mada mislim da je naš bivši gospodar bar delimično kriv za sadašnju pometnju."

"Tvoja osećanja za ta stvar mi nepoznata nisu."

Pesnik uzima jedan srk i spušta čašu. Njegove oči zatim dobijaju samo jednu boju, a to je zelena. Belo što je zenice okruživalo nestaje a ni crnih tačaka nema, njihovih nekadašnjih središta. Sada su one postale bledi smaragdi, i žute varnice žive unutar svakog.

"Govoreći u Svom svojstvu vidovitog maga", izgovara

glasom dalekim i bezizražajnim, "izjavljujem da je sada na Blis stiglo ono što je znamenje Haosa. Kažem, takođe, da još jedan dolazi, jer čujem bezvučni topot kopita unutar tame, i vidim onoga što nevidljiv je dok skokovima mnogim hodi zvezdama. Još uvek možemo uvučeni biti u tu stvar, mi koji za ućešćem želje nemamo."

"Gde? I kada?"

"Ovde. I to niti je život, a nije ni pošteno."

Madrak klima glavom i kaže: "Amin."

Mag škrguće zubima. "Sudba nam je da svedoci budemo", donosi odluku, i oči mu gore, a zglavci mu

postaju beli na crnom štapu sa njegovom srebrnom jabučicom.

...Kastrirani sveštenik pali tanke voštanice pred parom starih cipela...

...Pas glođe prljavu rukavicu koja vide mnoge bolje vekove...

...Slepi Norni udaraju po sićušnom srebrnom nakovnju prstima — maljićima. Na metalu počiva komad plave svetlosti. Ogledalo oživljava od prikaza ničega što stoji pred njim.

Ono visi u sobi nikada ne obogaćenoj nameštajem, visi na zidu pokrivenom tamnim tapiserijama, visi pred vešticom crvenom i plamenovima njenim.

Gledati u njega je kao gledati kroz prozor u sobu ispunjenu ružičastom paučinom pokretanom naglim naletima vazduha.

Njen pajt joj stoji na ramenu desnom, bezdlaki rep joj visi oko vrata, između dojki. Ona mu gladi glavu i on maše repom.

Ona se osmehuje i paučina biva polako razvejana. Plamenovi zasukljaju oko nje ali ništa ne gori.

Tada paučine više nema i ona osmatra boje Blisa.

Ipak, ona posebno osmatra visokog muškarca što go do pojasa stoji usred desetometarskog kruga omeđenog ljudima.

Ramena su mu široka a struk prilično uzan. Bosonog je I nosi tesne cme pantalone. Zuri nadole. Njegova kosa ima boju peska njegove ruke su enormno mišićave; njegov ten više bled. Oko pojasa mu je široki, tamni opasač sa opakim nizom klinova. Kroz žute oči on zuri nadole, na čoveka koji pokušava da se digne sa mesta gde leži na tlu.

Čovek pod njegovim nogama ima masivna ramena, prsa, stomak. Diže se na jednu ruku. Brada mu očeše rame kada zabaci glavu i besno se zagleda naviše. Usne se miču, ali zubi su stisnuti.

Uspravni čovek pokreće nogu, skoro slučajno,

odnoseći ispravljenu ruku. Onaj dragi pada na lice i ne miče se.

Posle nekog vremena dva čoveka ulaze u krug i odnose palog.

"Ko?" ciči pajt.

Crvena Vešica odmahuje glavom, međutim, nastavlja da gleda.

Čovek sa četiri ruke ulazi u krug a stopala su mu velike, lepezaste tvorevine, poput još jednog para iskrečenih šaka na nogama. Sjajan je i gladak i dok napreduje ka uspravnom čoveku spušta se tako da mu i donji par ruku počiva na tlu.

Kolena mu se iskreću napolje i u stranu a on se povija unatrag, pa mu glava i gornji deo torza i dalje stoje vertikalno ali je sada na visini od oko metra.

Žaboliki skok ga ne odnosi do njegove mete nego mu donji deo stomaka nailazi na jednu ukrućenu,ispruženu šaku,a zatiljak na drugu. Svaka šaka opisuje polukrug dok proleće, prevrće se — glava preko ruku preko ruku preko nogu. Ali se on dočekuje u čučnju, bočne strane pluća mu se tri puta nadimaju i skače još jedanput.

Ovoga puta visoki čovek ga hvata za gležnjeve i drži ga izvinutog na daljini ispružene rake.

Četvororuki se međutim izvija i grabi članke ruku što ga sputavaju, zabijajući onom drugom glavu u stomak. Krv se tada pojavljuje na toj goloj lobanjijer je udario u jedan od klinaca — visoki, međutim, ga ne ispušta. Pivotira na peti i zamahuje njime. Zatim se obrće opet, i opet, dok ne počne da se vrti poput čigre. Usporava posle celog jednog minuta i oči četvororukog su zatvorene. Zatim ga spušta na tlo, obrašava se na njega, pokreće ruke, brzo, uspravlja se. Četvororuki leži nepomično. Posle izvesnog vremena i njega iznose.

Još trojica padaju pred tim čovekom, uključujući i Cmotm Vilija, četvorostrukim šampionom Blisa sa njegovim mehaničkim kleštima, i čoveka dižu na ramena,

stavljaju mu girlandu, nose ga do platforme i odaju mu počast pobedničkim peharom i novčanim poklonom.

On ni za koga osmeha nema, dok mu oči ne padnu na Megra od Kalgana, gde stoji tamo, a njeno blondinsko X označava tačku ka kojoj njegovi pogledi lete sve dok ne bude slobodan da za njima krene, sa čizmama na nogama.

Ona na to čeka.

Crvena Veštica gleda usne mnoštva.

"Vakim", kaže najzad. "Zovu ga Vakim."

"Usnila sam i ovako sam san protumačila: Pazi *na mesto gde se plima menja.* Čak i ovde, izvan Središnjih Svetova duh veštice je sa talasima Moći povezan. Mada ih koristiti sada ne mogu, perceptiram ih još."

"Zašto baš ovaj — ovaj Vakim — na mesta gde se plima menja?"

"Osobina ogledala je nema omniscijencija Ono pokazuje bilo šta, ne objašnjava ništa Ali, smer je iz mog sna uzelo, pa na meni ostaje da ovo u meditaciji protumačim."

"On je jak, i veoma brz."

"Istina je, njemu sličnog ne videh otkad suncooki Set pade u borbi sa Bezimenim, od Čekića-što-Sunca-Slama. Vakim je nešto više nego što masi pokazuje, ih onoj maloj curi ka kojoj ide. Gle, kako činim da ogledalo postaje sve sjajnije i sjajnije. Eno oko njega tamne aure — a ona mi se ne dopada. On je deo onoga što mi san poremeti. Moramo se pobrinuti da bude praćen. Moramo saznati staje on."

"Povešće cura preko brega", kaže njen pajt, gurajući joj hladni nos u uvo. "Oh — daj da gledamo!"

"U redu", kaže ona a on maše repom i sklapa prednje šape navrh svoje kovrdžave glave.

Čovek stoji na mesta okruženom ružičastom živicom i punom cveća svih boja. Ono sadrži police, divane, stolice, sto I visoke senice ružičnjaka sve pod velikim kišobranom drveta što sakriva nebo. Ispunjeno je parfemima i esencijama cvetova a tu je i muzika — neko vreme visi u

vazduhu, polako ga prožimajući. Sićušna opijajuća fontana svetluca pokraj stola, u podnožju drveta.

Devojka zatvara kapiju u živici. Na spoljnoj strani počinje da svetli znak "Ne smetaj". Ona se okreće ka muškarcu.

"Vakim..." kaže ona

"Megra", odgovara on.

"Znaš li zašto sam te pozvala ovde?"

"Ovo jeste gaj ljubavnika", kaže on, "a mislim da razumem običaje zemlje..."

Ona se osmehuje pa skida kaiševe oko dojki, veša ih na grm i stavlja ruke na njegova ramena

On se pokreće da bi je privukao sebi, ne uspeva.

"Jaka si, devojko mala"

"Ovde sam te dovela da bi se rvali", kaže ona.

On baca pogled na plavi divan, vraća ga na devojku, mali osmeh mu se pojavljuje na usnama.

Ona odmahuje glavom, polako.

"Ne kao što ti misliš. Prvo me moraš pobediti u borbi. Ne želim običnog čoveka, čija kičma se može slomiti u mom zagrljaju. Niti želim čoveka koji će se umoriti za sat, ili tri.

Želim muškarca čija snaga teče poput reke, beskrajno. Da li si ti taj čovek, Vakime?"

"Videla si me u borbi."

"Pa šta? Jača sam od svakog muškarca koga sam ikada upoznala. Sve vreme povećavaš napor da me privućeš sebi I ne uspevaš."

"Ne želim da te povredim, dete."

A ona eksplodira od smeha i slama stisak oko struka, povlači mu ruku preko ramena i grabi ga za butinu u verziji *nage-vaza* stila, zvanoj *kata-garuma,* i baca ga preko ljubavnog gaja.

On se diže na noge i suočava se sa njom. Zatim skida košulju koja je bila bela, vukući je preko glave. Dohvata

visoko i stavlja je na granu velikog drveta Ona stupa napred i staje pred njega.

"Hoćeš h se sada boriti sa mnom?"

Kao odgovor on kida ružu sa gredice i nudi joj je.

Ona povlači laktove daleko iza leđa, stiskajući pesnice uz bokove. Tada se obe njene ruke trzaju napred, pesnice se uvijaju u para udaraca na njegovom stomaku.

"Pretpostavljam da ne želiš cvet", dahće on, ispuštajući ga.

Oči joj sevaju plavom vatrom dok staje na ražu.

"Hoćeš h se sada boriti sa mnom?"

"Da", on kaže. "Naučiću te zahvat zvani 'Poljubac'", i hvata je u moćan zagrljaj i gnječi je o svoje telo. Usta mu nalaze njena mada ona izvija glavu u stranu, i on se uspravlja, odižući je sa tla. Ona niti može da diše unutar njegovog zagrljaja,a ne može ni da ga raskine; i poljubac traje sve dok joj snaga ne popusti, aon je nosi do divana i polaže je.

Tu su ruže, ruže, ruže, muzika, pokretna svetla, cvet koji je polomljen.

Sada Crvena Veštica tiho plače.

Njen pajt ne razume.

Međutim, uskoro hoće.

Ogledalo je ispunjeno muškarcem na ženi i ženom kraj muškarca

Oni posmatraju kretnje Blisa.

INTERLUDIJ U KUĆI ŽIVOTA

Oziris sedi u Kući Života, pijući krvavocrveno vino. Zeleni sjaj ispunjava okolni vazduh i ne postoji ništa oštro ili hladno.On sedi u Dvorani Stotinu Tapiserija a zidovi su nevidljivi iza svih njih. Pod je pokriven materijalom debelim i mekanim a zlatnim po boji.

On spušta praznu čašu i ustaje. Krećući se preko Dvorane dolazi do zelene tapiserije, podiže je, i stupa u ćehju skrivenu njom. Dodiruje tri među koordinacionim pločicama usađenim u zid, odmiče tapiseriju i stupa u prostoriju lociranu 591,6 kilometara jugoistočno od Dvorane Stotinu Tapiserija na dubini od 26181 metar.

Odaja u koju stupa je u polumraku, ali se deo zelenog sjaja može osetiti i unutar nje.

Onaj što nosi crvenu pregaču i sedi na podu prekrštenih nogu ne pokazuje da ga primećuje. Okrenut mu je leđima i ne miče se. Telo mu je formirano normalno, prilično vitko, sa mišićima kao u plivača. Njegova kosa je gusta i onoliko tamna koliko kosa može biti a da ne bude crna. Ten mu je bled. Nagnut je napred i ne pokazuje znake disanja.

Iznenada, još jedan mu sedi nasuprot, u identičnoj pozi. Obučen je na potpuno isti način. Njegov ten, kosa i muskulatura su isti. On jeste isti u svim aspektima i on diže svoje tamne oči sa malog žutog kristala koji su kontemphrale. Dižući pogled, vidi oranž, zelenu, žuta i crnu ptičiju glavu Ozirisovu, oči mu se šire i kaže: "Ponovo sam uspeo", a onaj leđima okrenut Ozirisu nestaje.

Zamahom ruke uzima kristal, stavlja ga u platnenu vrećicu sa uzicom i kači je o pojas. Zatim ustaje.

"Fuga od devet sekundi", kaže.

"To ti je rekord?" pita Oziris, a glas mu zvuči poput izgrebanog snimka puštenog prebrzo.

"Da, oče."

"Možeš li već i da je kontrolišeš?"

"Ne."

"Koliko će to još potrajati?"

"Ko zna? Išibaka kaže, možda tri veka."

"Onda ćeš biti majstor?"

"Niko ne može unapred zaista znati. Ima manje od trideset majstora na svim svetovima. Da bih ovoliko napredovao dva veka mi je trebalo, a manje od godine je prošlo od prvog pokreta. Naravno, jedanput razvijena moć nastavlja da raste..."

Oziris odmahuje glavom i stupa napred, stavljajući mu ruku na rame.

"Horuse, sine moj i osvetniče, postoji nešto što bih da uradiš. Dobro bi bilo da si majstor fuge, ali esencijalno nije. Ostale tvoje moći bi trebalo da su dorasle zadatku."

"Kakav zadatak je to, oče moj?"

"Tvoja majka, želeći da još jedanput zadobije moju naklonost i povratak iz izganstva, ponudila je dalje informacije o aktivnostima mog kolege. Izgleda da je Anubis poslao novog izaslanika u Središnje Svetove, nesumnjivo da otkrije našeg prastarog neprijatelja i uništi ga."

"To se čim dobrom stvari", kaže Horus, klimajući glavom, "ako bi uspelo. Sumnjam u to, međutim, jer mu nijedan pokušaj nije uspeo. Koliko ih je do sada poslao — pet ih šest?"

"Šest. Ovaj zvani Vakim je sedmi."

"Vakim?"

"Da a kučka mi kaže da je on, izgleda, nešto specijalno."

"Kako?"

"Moguće je da je šakal utrošio hiljadu godina da ga obuči za ovaj posao. Njegove borilačke sposobnosti mogu biti ravne samom Madraku. I izgleda da nosi zalog moći koji nijedan pre njega nije imao. Čini se da je naštimovan

kako bi vukao energiju direktno iz polja"

"Pitam se kako h se toga seti?" pita Horus, smeškajući se.

"Reklo bi se da je proučavao trikove izvesnih besmrtnika, upotrebljenih protiv nas."

"Šta bi ti da ja učinim? Da mu protiv tvog neprijatelja pomognem?"

"Ne. Odlučio sam: ako neki od nas dvojice uspe da uništi Princa-koji-je-bio-Hiljadu — taj će steći podršku palih Anđela među besmrtnicima. Ostalo bi trebalo da odatle sledi. Oni koji je ne pruže će nesumnjivo ući u Kuću Mrtvih od ruke sebi sličnih. Trenutak je pravi. Stare vemosti zaboravljene su. Novi, jedan jedini vladar bi bio dobro došao, osećam, ako bi im ponudio kraj života u izganstvu. A sa podrškom besmrtnika jedna Kuća može da se iznad ostalih digne."

"Shvatam tvoje rezonovanje, oče. Sasvim je moguće da je i tačno. Ti bi da ja pronađem Princa-koji-je-bio-Hiljadu pre nego ga Vakim nađe, i pogubim ga u ime Života?"

"Da, osvetniče moj. Misliš li da to možeš izvesti?"

"Uznemirava me to što možeš da postaviš takvo pitanje, poznavajući moje moći."

"Princ neće biti laka lovina. Njegove moći su uglavnom nepoznate, i ne mogu ti reći kako izgleda niti gde obitava"

"Pronaći ću ga. Uništiću ga. Ali, možda je najbolje da uništim tog Vakima pre nego započnem potragu."

"Ne! On je na svetu Blisu gde bi već sada kuga trebalo da počne. Ali, tom ne prilazi, Horase! Izuzev ako to ja ne zatražim. Čudno osećanje u vezi Vakima imam. Moram otkriti ko je bio, pre nego takav pokušaj dozvolim."

"Zašto je tako, moćni oče? Zašto bi to bilo važno?"

"Sećanja na dane pre tvojih dana što će ostati neizgovorena se vraćaju i muče me. Više ne pitaj."

"U redu."

"Kučka, mati tvoja, me zamoli da drugačije planove za

Princa skujem. Ako bi je u toku putovanja sreo, nek te nikakvi saveti o popustljivosti ne uzdrmaju. Princ mora umreti"

"Ona bi da on živi?"

Oziris klima glavom

"Da, on joj je veoma drag. Možda nas je obavestila o Vakimu samo da spasi Princa od njega. Izreći će svaku laž, samo da ostvari svoj cilj. Nemoj da te zavaraju."

"Neće."

"Tada šaljem tebe, Horasa, osvetnika mog i sina, kao prvog izaslanika Ozirisovog u Središnje Svetove."

Horus sagiba glavu i Oziris za topao trenutak stavlja ruku na nju.

"On je već mrtav", izgovara Horus polako, "jer nisam li ja onaj što uništi samog Čeličnog Generala?"

Oziris na odgovara, jer je i on, jedanput, uništio Čeličnog Generala.

SENKA KONJA CRNA

U velikoj Dvorani Kuće mrtvih, iza prestolja Anubisovog, postoji na zidu enormna senka. Skoro da bi mogla biti dekoracija, urezana ih namalana, da njeno crnilo nije apsolutno I kao da u sebi sadrži nešto beskrajne dubine. Postoji, takođe, I blago kretanje.

To senka je ogromnog konja, i užarene posude sa svake strane prestolja svojom drhtavom svetlošlu na nju ne deluju.

Ničeg u velikoj Dvorani nema što bi bacilo takvu senku, ali, da su ti uši tamo, čuo bi tiho disanje. Sa svakim čujnim izdanom plamenovi se povijaju, pa zatim opet dižu.

Ona se polako kreće po Dvorani i vraća se da počine na prestolju, potpuno ga uklanjajući sa tvog pogleda, da su ti oči tamo.

Ona se kreće nečujno i menja veličinu i oblik dok se kreće. Ima obrise grive i repa i četiri noge sa kopitama.

Zatim se zvuk disanja vraća, poput moćnih mehova orgulja.

Propinje se na zadnje noge, poput čoveka, a prednje formiraju na prestolju senku iskošenog krsta.

Tada, iz daljine, dolazi zvuk koraka

Po Anubisovom ulasku, Dvoranu ispunjava moćan vetar na kraju prekinut podrugljivim frktanjem.

Zatim je sve nemo dok se psoglavi sučeljuje sa senkom pred svojim prestoljem.

SMENA PLIME

Obrati pažnju na zvuke Blisa: krici se čuju unutar Vašarišta Života.

U gostinskom paviljonu je otkriveno naduveno telo.

Nekada je to bio čovek. Sada je to prošarana vreća, prepukla na tuce mesta i ispustila sline telesnih sokova na zemlju. Već je počela da zaudara To je i razlog otkrića.

Ono je razlog vrištanja devojke.

Vrištanje je povod za rulju.

Gle kako mile naokolo, postavljajući jedan drugom pitanje na koje nemaju odgovor!

Zaboravih su šta se čini pred licem smrti.

Većina će to naučiti, uskoro.

Megra od Kalgana se probija kroz gužvu.

"Ja sam bolničarka", govori.

Većina se čudi njenom postupku, jer bolničarke imaju veze sa bebama a ne zaudarajućim lešinama.

Visoki muškarac kraj nje ne govori ništa već hoda kroz masu kao da je nema.

I već, čovečuljak u slamnom šeširu je konopcem ogradio mesto, i počinje da prodaje karte onima koji bi da prodefiluju kraj ostataka. Megra traži od visokog muškarca po imenu Vakim da ga zaustavi. Vakim razbija propusnu mašinu i proteruje čoveka iz paviljona

"Mrtav je", kaže Megra osmatrajući telo.

"Naravno", kaže Vakim, veoma osposobljen da prepozna to stanje posle hiljadu godina provedenih u Kući Smrti. "Pokrijmo ga posteljinom."

"Nijedna bolest za koju znam se tako ne ponaša."

"Onda mora da je nova bolest."

"Nešto treba učiniti. Ako je zarazna može doći do epidemije."

"I hoće", kaže Vakim. "Ljudi će brzo umirati jer će se brzo širiti. Toliko je ljudi nagurano na Blisu da to ništa ne može sprečiti. Čak i ako se lek pronađe za samo par dana stanovništvo će nesumnjivo biti desetkovano."

"Moramo izolovati telo, prebaciti ga u najbliži Obstetrički centar."

"Ako želiš..."

"Kako možeš biti tako indiferentan prema tragediji?"

"Smrt nije tragična Patetična, možda, ali tragična ne. Pokrijmo ga posteljinom."

Zvuk njenog šamara odekuje paviljonom a ona se okreće od njega. Oči joj traže komunikacioni prsten na zidu; ali dok stupa ka njemu jednooki čovek sav u cmom je zaustavlja, i kaže: "Već sam pozvao najbliži Centar. Vazdušna kola stižu."

"Hvala ti, Ćale. Možeš li izbaciti ove ljude odavde? Možda će tebe pre saslušati."

On klima glavom Vakim pokriva telo. Megra se još jedanput okreće ka njemu, dok jednooki čovek moli masu da ode i ona se kreće slušajući njegove reči i njegovu palicu.

"Kako možeš tako olako da se odnosiš prema smrti?" pita.

"Zato što se događa", odgovara on. "Neizbežna je. Ne

oplakujem opadanje lišća ili lomljenje talasa. Ne tužim za zvezdom padalicom dok spaljuje samu sebe u atmosferi.

Zašto bih?"

"Te stvari nisu žive."

"Nisu ni ljudi kada uđu u Kuću Mrtvih, a sve stvari idu tamo.”

"To je bilo davno. Niko sa Blisa već mnogo vekova nije na to mesto otišao. Tragična je to stvar kada se život završi."

"Život i smrt nisu baš toliko mnogo različiti."

"Ti si devijantan u odnosu na socijalnu normu!"

objavljuje ona udarajući ga ponovo.

"Da li je to uvreda ili dijagnoza?" pita on.

Novi se čuju sa drugog kraja vašarišta

"Moramo odmah tamo", kaže ona polazeći.

"Ne!" On joj steže mišicu.

"Puštaj me!"

"Bojim se da neću. Ničemu ne bi služilo da stojiš kraj svakog leša koji će se ovde pojaviti. Samo ćeš sebe još više izložiti. Ne želim da izgubim družbenicu poput tebe tako brzo. Povešću te nazad u gaj gde ćemo sačekati da se ova stvar istutnji.

Tamo ima hrane, i pića. Stavićemo znak 'Ne smetaj'..."

"...I koketirati dok svet umire? Ti si bezdušan!"

"Zar ne želiš da osiguraš nove živote, da zamene neke od izgubljenih?"

Ona ga udara slobodnom rukom, čineći da on padne na jedno koleno i digne ruku preda se.

"Oslobodi me!" vriska ona.

"Pusti gospu da po svojoj volji ide." Još dve osobe su prisutne u paviljonu. Onaj koji je progovorio je ratnik-sveštenik Madrak, ostavši kada je masa izašla. Kraj njega sada stoji zeleni mag poznat ljudima kao Vramin.

Vakim stoji i suočava se sa tom dvojicom.

"Ko si ti?" pita "Ko si ti da meni naređenja izdaješ?"

"Poznat sam kao Madrak, a neki me nazivaju i Moćnim."

"To meni ništa ne znači. Nije na tebi da daješ to naređenje. Odlazi."

Hvata Megrin zglob, kratko se bori s njom, diže je u naručje.

"Upozoravam te. Pusti gospu." Govoreći to, Madrak drži svoj štap ispred sebe.

"Sklanjaj mi se s puta Madrače!"

"Pre nego što nastaviš, bolje da te upozorim da sam ja besmrtnik a moja silnost je razglašena Središnjim

Svetovima. Ja sam onaj što savlada kentaura Dargota i baci ga u propast i Kuću Mrtvih. Još pesme opevaju tu borbu što trajaše ceo dan i noć i dan još jedan."

Vakim spušta Megra na noge i oslobađa je.

"To *zaista* menja stvari, besmrtnice. Pobrinuću se za devojku za koji trenutak. Reci mi sad, jesi li protivnik snaga Kuće Života i Kuće Smrti?"

Koji tren Madrak žvaće krajičak brade.

"Da", odgovara zatim "Šta to tebi znači?"

"Sada ću te uništiti, a i tog tvog prijatelja, ako se i on ubra ja među dve stotine osamdeset i tri besrnrtnika."

Mag mu se naklanja, uz osmeh.

Megra napušta paviljon.

"Gospa ti je pobegla", primećuje Vramin.

"Čini se, ali ću učiniti kao da se to nikada nije ni desilo."

Tada Vakim diže levicu i kreće ka Madraku.

Madrakov štap se obrće dok ne postane skoro nevidljiv a tada udara pravo napred.

Vakim izbegava prvi udarac ali mu se dragi spušta na rame. Pokušava da uhvati štap, ne uspeva. I dragi udarac pada. Pokušava iznenada da jurne na Madraka ali ga horizontalni *moulinet* *(*Mačevalački: Kružno, odbrambeno vitlanje mačem protiv protivnika.(prev.)*) zahvata preko prsa. Tada se povlači, van domašaja i u rvačkom čučnju, vukući noge, počinje da kruži oko protivnika.

"Kako to da još uvek stojiš?" pita Vramin sa strane, pušeći.

"Ja ne mogu pasti", Vakim odgovara.

On skače tada i ponovo biva odbačen nazad.

Zatim Madrak kreće u napad, nekoliko puta, ali svaki put Vakim izbegava udarac i pokušava da zgrabi štap.

Najzad Vakim staje i povlači se nekoliko koraka

"Dosta ovog glupiranja! Vreme radi protiv mene, ako devojku hoću da povratim. Dobar si s tim štapom, debeli

Madrace, al' ti sada pomoći neće!"

Zatim, blago povijajući glavu, Vakim nestaje sa mesta na kome je stajao, a Madrak leži na zemlji, njegova borbena palica, slomljena, kraj njega.

Vakim sad stoji kraj njega ruke dignute kao da se vraća od zadatog udarca.

Pesnik ispušta cigaretu a štap mu skače u rukama, ocrtavajući krug zelenih vatri oko njega. Vakim se okreće.

"Fuga!" kaže Vramin. "Pravi majstor fuge! I to ide napred!

Ko si ti?"

"Nazvan sam Vakim."

"Kako to da ti znaš tačan broj besmrtnika, a taj je dve stotine osamdeset i tri?"

"Ja znam šta znam a ti plamenovi te neće spasti"

"Možda, a možda i ne. Ali ja se ne suprostavljam moći

Kuće Života i Kuće Smrti."

"Ti si besmrtnik. Samo tvoje postojanje čini tvoje reči lažnim."

"Suviše sam indiferentan da bi se suprostavljao bilo čemu, u principu. Moj život, međutim, je već nešto drago", a oči mu sevaju zeleno.

"Pre nego pokušaš da usmeriš svoju moć na mene, Vakime, znaj da već kasno je..."

On diže štap.

"Il' te ptica, il' pas poslao, važno nije ko..."

Zeleni plamenovi pljuskaju uvis u vidu fontane, gutajući paviljon.

"Znam da više od običnog donosioca pošasti ti si. Suviše si dobro osposobljen da bi išta manje od izaslanika bio..."

Paviljon nestaje oko njih i ostaju da stoje na otvorenom, usred Vašarišta.

"Znaj da su i pre tebe dolazili i svi su pali..."

Sa njegovog štapa uvis skače zelena svetlost i preko

neba pravi luk, poput signalne rakete.

"Dvojica su pala pred onim što sad dolazi..."

Svetlost opstaje iznad, pulsira.

"Jer gle, evo onoga što na mesta haosa dolazi, i čija hladna, metalna ruka slabe i potlačene podržava."

On dolazi, jašući niz nebo na leđima velike zveri od

uglačanog metala. Osam nogu ona ima a kopita su joj dijamanti. Svakim korakom usporava prelazeći sve manju razdaljinu.

"Čelični General ga zovu, a i on je majstor fuge, Vakime.

On se na moj signal odaziva."

Vakim podiže oči i vidi onoga koji je nekada bio čovek. Da li zahvaljujući Vraminovoj magiji ih nekom sopstvenom predosećanju, zna da će mu ovo biti prvi pravi protivnik, koliko seže njegovo hiljadugodišnje pamćenje.

Zeleni plamenovi padaju sad na Madraka i on se miče, ustaje, ječeći.

Osam dijamanata dodiruju zemlju a Vakim čuje zvuk udaljenog bendža.

Veštica Crvena naređuje svoje Kočije Desetorice i svoj ogrtač zlatni. Ovog dana će ona prek' neba poći tamo gde Središnji Svetovi teku.

Ovog dana će ona prek' neba, sledeći divlju putanju neku...

Tamo med' svetove Života i Smrti, nekad joj svetove znane, da potraži svoju meku.

Sad, neki kažu da ime joj Milost, dragi, pak, da je Strast. Ime tajno joj Izida Duša tajna joj prah.

...Kastrirani sveštenik najviše kaste pali tanke voštanice pred parom starih cipela

...Pas glođe prljavu rukavicu koja vide mnoge bolje vekove.

...Slepi Nomi udaraju po sićušnom srebrnom nakovnju, prstima-maljićima Na metalu počiva komad plave svetlosti.

MESTO ŽELJE SRCA

Princ-koji-je-bio-Hiljadu hoda kraj mora i ispod mora.

Jedini dragi inteligentan stanovnik sveta unutar kog on hoda ne može biti siguran da li ga je Princ stvorio ih otkrio. To je zato što se nikada ne može biti siguran da 1' mudrost stvara ih samo locira, a Princ je mudar.

On hoda po plaži. Njegovi tragovi počinju sedam koraka iza njega. Visoko nad glavom visi mu more.

More visi nad njegovom glavom jer nema izbora po tom pitanju. Svet unutar koga hoda je tako sazdan da, ako bi mu se prišlo iz ma kog pravca, izgledao bi kao svet potpuno bez kopnenih masa. Ako bi se spustih dovoljno duboko ispod okražujućeg mora, međutim, izronili bi iz stomaka voda i ušli u planetinu atmosfera. Spuštajući se i dalje stigli bi do suve zemlje. Prelazeći ovu zemlju mogh bi naići na druge vodene mase, vode omeđene kopnom, pod morem što visi na nebu. Veliko more struji možda tri stotine pedeset metara iznad. Svetlucave ribe ispunjavaju njegovo dno poput pokretnih sazvežđa. A ovde dole, na tlu, sve sjaji.

Priča se da svet poput ovog neimenovanog mesta, sa morem kao nebom, nikako ne može postojati. Oni koji to rekoše su očigledno pogrešili. Pretpostavljajući beskonačnost, ostalo lako sledi.

Princ-koji-je-bio-Hiljadu je u jedinstvenoj poziciji. On je među ostalim stvarima, teleportacionista a to je čak ređe od majstora temporalne fuge. U stvari, on je jedini te vrste. Može da se prebaci, a da vreme nimalo ne protečе, na ma koje mesto ako samo može da ga zamisli.

A on ima veoma živu mašta. Ako uzmeš da ma koje mesto što ti može pasti na pamet postoji negde u beskonačnosti, i ako i Princ može da ga zamisli, može i da ga poseti. Sad, neki teoretičari tvrde da je Prinčeva

vizualizacija nekog mesta i odlazak tamo, snagom volje, u suštini čin stvaranja. Niko za to mesto ranije nije ni znao, a ako ga Princ može naći onda je on, u stvari, možda učinio da ono postoji. Međutim — pretpostavljajući beskonačnost, ostalo lako sledi.

Princ nema ni najmanju predstavu, ni koliko vredi grudva snega u paklu, gde je lociran taj bezimeni svet, u svakom slučaju, bar ne u odnosu na ostatak vaseljene. Niti ga se to tiče. Može po volji da dolazi i odlazi, vodeći sa sobom koga hoće.

Došao je sam, međutim, jer želi da poseti svoju ženu.

Stoji kraj mora ispod mora i izvikuje njeno ime, a to ime je "Neftita", i čeka dok mu lahor ne dođe preko voda dodirujući ga i izgovarajući ime što pripada njemu.

Tad povija glavu i oko sebe oseća njenu prisutnost.

"Kako ide svet s tobom, voljena?" pita

Jecaj ispunjava vazduh, prekidajući monotono prevrtanje talasa.

"Dobro", dolazi odgovor. "A tebi, gospodara moj?"

"Umesto učtiv, iskren ću biti i reći 'slabo'."

"Ono još vrišti u noći?"

"Da."

"Lebdeći i strujeći mišljah' o tebi. Stvorih ptice u vazduhu da društvo mi budu, al' krici njihovi su grubi il' tužni. Umesto pukih učtivosti šta reći ti mogu — iskreno? Da nisam bolesna od života ovog što život nije? Da ne žudim žena opet biti, a ne dali, boja, kretnja? Da ne žudim dodirnuti te ponovo i na telu osetiti dodir tvoj? Znaš sve što bih reći mogla ali nijedan bog ne poseduje moći sve. Ne bih trebalo da se tužim, al' strah me, gospodara moj, strah me ludila što me kad-kad posedne: nikad ne spiti, nikad jesti, nikad čvrst dodir osetiti.

Koliko dugo već..."

"Vekova mnogo."

"...I znam da su sve supruge ko kuje spram gospodara svojih, i molim oprost tvoj. Al' na koga drugog

mogu upraviti kevtanje svoje, do na tebe?"

"Dobro rečeno, Neftita moja. Kad bih te samo otelotvoriti opet mogao, jer sam i ja usamljen. Ti znaš da pokušavao sam."

"Da"

"Kad skršiš Ono-što-Vrišti, tad ćeš Ozirisa i Anubisa u red dovesti?"

"Naravno."

"Molim te, nemoj ih odmah uništiti, ako mi pomoći mogu. Ako mi te mogu vratiti, udeli im milost neku."

"Možda"

"...Jer tako sam usamljena. Da samo mogu odavde otići."

"Potrebno ti je mesto vodom okruženo, da bi te u životu održavalo. Potreban ti je ceo svet da ti pažnju drži."

"Znam, Znam.."

"Da Oziris nije udario putem osvete smrtne, stvari su drugačije mogle biti. Sada, znaš i sama, obavezan sam pogubiti ga čim problem Bezimenog razrešim."

"Da, znam i slažem se. Ali, šta sa Anubisom?"

"Periodično pokušava on da uništi me, što od velike važnosti nije. Njemu ću možda i oprostiti. Ali ne i mom pticoglavom Anđelu, njemu nikada"

Ptinc-koji-je-bio-Kralj (između ostalog) seda na kamen i zuri preko voda a zatim nagore, u dno mora. Svetla se lenjo gibaju nad njim. Ogromni planinski visovi zabijaju svoje vrhove u najveće dubine. Svetio je bledo i difuzno, dolazeći naizgled iz svih pravaca Princ baca pljosnat kamen da odskakuje od talasa pred njim, u daljinu.

"Pričaj mi ponovo o danima bitke one, pre milenijuma celog", govori ona, "o danima kad on pade, onaj što bese tvoj sin i tvoj otac, najmoćniji ratnik što se među šest rasa čovekovih podiže."

Princ ćuti, zureći preko voda

"Zašto?" pita

"Jer svaki put kada pričaš pokrenut bivaš da nešto

novo poduzmeš."

"...I da se suočim sa nekim novim neuspehom". Dovršava Princ.

"Pričaj", kaže ona

Princ uzdiše, nad njim urhču nebesa gde sjajne ribe providnih trbuha plivaju. Ispruža raku kamen odksakuje unazad i iz mora mu se vraća. Vetar prolazi i vraća se, milujući ga.

Počinje da govori.

ANĐEO KUĆE VATRE

Uvis Anubis zuri, videći smrt.

Smrt je senka konja crna bez konja da je baci.

Anubis zuri, stežući svoju palicu obema rukama.

"Pozdrav tebi, Anubise, Anđele Kuće Mrtvih", dolazi glas, bogat i rezonatan, što peva velikom Dvoranom.

"Pozdrav", Anubis kaže, tiho, "Gospodara Kuće Vatre koje više nema"

"Ovo mesto se ponešto izmenilo."

"Mnogo vremena je prošlo", kaže Anubis.

"Baš."

"Smem li pitati za stanje tvog zdravlja ovih dana?"

"Čini se sasvim stabilno, kao i obično."

"Smem li pitati šta te ovde dovodi?"

"Da Smeš."

Nastaje pauza

"Mišljah te mrtvim", kaže Anubis.

"Znam."

"Drago mi je da si preživeo, nekako, onaj smrtonosni napad."

"I meni. Trebalo mi je mnogo vekova da se vratim sa mesta u koje bejah bačen zbog onako glupave upotrebe Čekića. Povukao sam se van prostora kakvim ga ti shvataš, trenutak pre nego je Oziris zadao udarac što razbija sunca To me otera dalje no što sam imao namera ići, na mesta što nisu mesta"

"I šta si sve ovo vreme radio?"

"Vraćao se."

"Samo ti, Tifone, od svih bogova, mogao si preživeti to plameno padanje."

"Šta to pokušavaš reći?"

"Set Uništitelj, otac tvoj, pogibe u toj bitci"

"AIIIIIIII!"

Anubis pokriva uši i zatvara oči, puštajući da mu palica padne na pod. Vrisak što zvoni Dvoranom je nešto što prži dušu, poluljudski, poluživotinjski, i boli čuti ga, čak i onaj deo koji do njega dopire.

Posle nekog vremena sledi moćna tišina i Anubis otvara oči i spušta ruke. Senka je sada manja i bliža.

"Pretpostavljam daje Bezimeno tada takođe uništeno?"

"Ja to ne znam."

"A štaje s tvojim gospodarem, Totom?"

"On je abdicirao kao Gospodar Života i Smrti, i povukao se izvan Središnjih Svetova"

"Nalazim da je u to teško poverovati."

Anubis sleže ramenima.

"To je činjenica života, a i smrti"

"Zašto bi tako nešto učinio?"

"Ja to ne znam."

"Želim njemu. Gde se može naći?"

"Ja to ne znam."

"Nisi baš od pomoći, Anđele. Reci mi, sad, ko vodi stvari u odsustvu mog brata, tvog gospodara?"

"Ne razumem na šta misliš."

"Ma hajde, pseća njuško, dovoljno si mator da shvatiš

obično pitanje. Ko konteoliše plime Moći?"

"Kuća Života i Kuća Smrti, naravnoj'

"Naravno — ma je li? A ko je Kuća Života ovih dana?"

"Oziris, prirodno."

"Shvatam..."

Senka se propinje ponovo, postaje veća.

"Pseća njuško", kaže Tifon, senka konja razigranog,

"Sumnjam na zavera — al' ja nikad ne ubijam na osnovu puke sumnje. Osećam, međutim, da sve nije u redu. Imam mrtvog oca koga možda treba osvećivati — a ako je mom bratu zlo naneseno, tad će se i zato krv pušiti.

Morao si mi odgovarati brzo i bez mnogo premišljanja Možda si rekao više nego si nameravao. A sad me čuj: Od svih stvari, znam da se mene najviše plašiš. Oduvek si se senke konja plašio, i to sa razlogom dobrim. Ako ta senka na te padne prosto ćeš prestati da postojiš. U potpunosti. A pašće na te ako si išta imao sa stvarima o kojima loše sudim. Da li sam jasan?"

"Da moćni Tifone. Ti si jedini bog kome se klanjam."

Tad skače Anubis, zavijajući, sa iznenada iskrslom svetlećom uzdom u ruci.

Senka kopita prolazi kraj njega i on pada na pod. Senka pada na iskreću, srebrnu uzdu i ona nestaje.

"Anubise, ti si budala! Zašto pokuša da me zauzdaš?"

"Jer ti učini da se plašim za svoj život, Gospodara!"

"Ne ustaj! Da nisi mišić pomerio ih ćeš preći u ništavilo. Jedini razlog zbog koga bi me se mogao plašiti je da i ti nosiš teret krivice."

"Nije tako! Plašim se da bi mogao tumačiti pogrešno i na osnovu toga udariti. Ne želim da odem u ništavilo. Poželeh da te zauzdam u samozaštiti, da bih te mogao držati dok ne saznaš sve činjenice. Jer, priznajem da mi je pozicija takva da s obzirom na sve stvari, čini da izgledam kriv."

Senka se pokreće i pada na Anubisovu ispruženu ruku.

Ruka se sasušuje i postaje beživotna

"Nikada nećeš zameniti raku dignuta na mene, Šakale! Nasadi novu i ona će se osušiti. Stavi ruku od metala i ona će odbiti poslušnost. Za tvoje smicalice ostavljam ti samo levu ruku. Saznaću činjenice — *sve* činjenice — sam. Ako nosiš krivnju koju sada mislim da nosiš, ja ću biti sudija, porota I dželat. Nikakva uzda od srebra, nit dizgine od zlata Tifona zaustaviti ne mogu, to znaj. I znaj da ako ćela moja senka pređe preko tebe ni prah neće ostati. Vratiću se u Kuću Mrtvih jednog skorog dana, i, ako ma šta Škripi, novi ker će ovde vladati"

Vatra se javlja na ivicama siluete. Ona se propinje kao da će opet udariti, plamenovi bijesnu snažno, i Anubis je sam na podu velike Dvorane.

On ustaje polako i podiže svoju palicu levom rukom Jezik mu palaca crveno, i on posrče ka svom prestolu. Veliki prozor otvara se u sred ničega, i on kroz njeg posmatra Gospodara Života.

"Ozirise!" kaže on. "đavo živi!"

"Šta to govoriš?" dolazi odgovor.

"Večeras me senka konja posetila."

"To nije dobro. Naročito zato što si novog izaslanika poslao."

"Kako ti to znaš?"

"Imam ja svoje načine. Ali, i ja sam tu stvar učinio — po prvi put — i to je moj sin, Horus. Nadam se da ga mogu provući na vreme."

"Da. Oduvek mi se Horus dopadao."

"A šta je sa tvojim izaslanikom?"

"Neću ga povući. Žarko bi želeo da vidim kako Tifon pokušava njega da uništi."

"Taj tvoj Vakim—ko je on, zaista? Ko je bio?"

"To je moja stvar."

"Ako je — nekim čudom — onaj koji mislim da može da bude — a znaš na koga mislim — zovi ga nazad, psu, inače nikad među nama mira neće biti, ako obojica preživimo."

Anubis se kikoće.

"Zar ga je ikada bilo?"

"Ne", kaže Oziris, "kada smo već otvoreni."

"Ali, Princ nam je po prvi put zaista zapretio, zapretio da završi sa našom vladavinom."

"Da — ovih poslednjih dvanaest godina — i moramo delovati. Dao je do znanja da imamo vekove pre no što se pokrene. Ali, krenuti hoće, jer je on uvek držao reč. Ko zna, ipak, šta on ima u glavi?"

"Ne ja."

"Šta ti se desilo sa rukom?"

"Senka je pala na nju."

"A obojica ćemo nestati tako, pod senkom, ako ne povučeš svog izaslanika. Tifon je potpuno promenio sliku. Moramo kontaktirati Princa — pokušati da pregovaramo, da mu bes zatomimo..."

"Prepametan je on da bi se dao prevariti lažnim obećanjima a ti potcenjuješ Vakima."

"Možda bi trebalo da pregovaramo iskreno — ne da mu mesto vratimo naravno..."

"Ne! Trijumfovaćemo mi još!"

"Dokaži to zamenjujući ruku nekom koja će funkcionisati!"

"Hoću."

"Dovidenja, Anubise, i ne zaboravi — čak ni fuga ne deluje na Anđela Kuće Vatre."

"Znam. Dovidenja Anđele Kuće Života"

"Zašto koristiš moju prastara titulu?"

"Zbog tvog straha, koji ti ne priliči, da se stari dani ponovo vraćaju, Ozirise."

"Onda povuci Vakima"

"Ne."

"Onda dovidenja, budalasti Anđele, sasvim pali."

"Adio."

I prozor je pun zvezda i sila sve dok ne bude zatvoren levorukim pokretom među plamenovima.

Tišina vlada u Kući Mrtvih.

SKICE

...Kastrirani sveštenik najviše kaste pah tanke voštanice pred parom starih cipela.

...Pas glođe prljavu rukavicu koja vide mnoge bolje vekove.

...Slepi Nomi udaraju po sićušnom srebrnom nakovnju prstima koji su maljici. Na metalu počiva komad plave svetlosti.

DOLAZAK ČELIČNOG GENERALA

Uvis Vakim zuri, videći Čeličnog Generala.

"Mutno osećam da bih ovoga trebalo da znam", kaže Vakim.

"Ma hajde!" kaže Vramin, očima i štapom sipajući vatre zelene. "Svi znaju za Generala, koji luta sam. Sa stranica istorija dolazi grmljavina kopita ratnog konja njegovog, Bronze. On je leteo sa eskadrilom Lafajet Držao je odstupnicu u dolini Jarame. Pomagao je da se Staljingrad održi usred zime. Sa šačicom kompanjona pokušao je invaziju Kube. Na svakom bojištu ostavio je po komadić sebe. Kada su vremena bila loša kampovao je u Vašingtonu dok ga veći General nije zamolio da ode. U Liti Roku je pretučen, a u Berkliju mu je u lice bačena kiselina. Bio je na listi Vrhovnog tužioca kao član I.W.W-a. Mrtve su sve stvari za koje se borio, ali je i deo njega takođe umirao dok su se one rađale i vremenom donosile plod. Preživeo je nekako svoj vek, sa veštačkim udovima i veštačkim srcem i venama, sa lažnim zubima i staklenim okom, sa pločicom u lobanji i kostima od plastike, sa komadićima žice i porcelana u sebi — dok nauka najzad nije došla do toga da pravi te stvari bolje od onih kojima

je priroda čoveka opremila Zamenjivane su mu iznova, deo po deo, sve dok u sledećem veku nije postao daleko nadmoćniji od svakog čoveka od krvi i mesa. I tako, ponovo je vodio bitku pobunjeničku, razbijan opet i opet u ratovima kolonija sa matičnom planetom, i u ratovima pojedinačnih planeta protiv Federacije. Uvek je na listi nekog Vrhovnog tužioca, a on svira svoj bendžo i nije ga briga, jer je sebe postavio iznad zakona tako što je uvek sledio njihov duh, a ne reci Mnogo puta je svoj metalmesom zamenjivao i opet bio čovek ceo — al' se uvek odaziva zovu roga nekog dalekog, i tad zasvira svoj bendžo i sledi ga — i tada opet svoju ljudskost gubi. Bacao je kocke sa Lavom Trockim i od njega naučio da su pisci loše plaćeni; sa Vudi Gatrijem je delio teretni vagon a on ga je naučio svoje pesme i da su pevači loše plaćeni; podržavao je Fidel Kastra izvesno vreme, i naučio da su advokati loše plaćeni. Skoro bez izuzetka biva tučen i korišćen i varan, a njega briga nije, jer mu ideali znače više od sopstvenog tela. Sada je, naravno, nepopularna stvar Princa-koji-je-bio-Hhjadu. Iz tvojih reči razabirem da bi oni suprostavljeni Kući Života I Kući Smrti bih smatrani podržavaocima Prinčevim, koji nikakvu podršku nije ni tražio — ne da to nešto menja stvar. A rekao bih da si ti protivnik Prinčev, Vakime. Usudio bih se da ponudim pretpostavku da će ga Genereral podržati jer je Princ manjinska grupa — sam za sebe. General može biti potučen, ali nikada i uništen, Vakime. Evo ga. Pitaj ga sam, ako želiš."

Sjahavši, Čelični General stoji sad pred Vakimom i Vraminom poput gvozdene statue u deset sati jedne letnje večeri bez mesečine.

"Videh tvoj znak, Anđele Sedme Postaje."

"Avaj, ta titula je nestala zajedno sa Postajom, gospodine."

"Još uvek priznajem prava vlade u izgnanstvu", kaže General a glas mu je nešto takve lepote da bi se mogao

slušati godinama.

"Hvala ti. Ali, bojim se da si došao prekasno. Ovaj ovde — ovaj Vakim—koji je majstor temporalne fuge, bi da uništi Princa, osećam, i tako ukloni svaku osnovu za naš povratak.

Nije li tako, Vakime?"

"Naravno."

"...izuzev ako mi ne nađemo šampiona-borca za našu stvar", kaže Vramin.

"Ne moraš dalje tražiti", kaže General. "Najbolje bi bilo da mi se sada predaš, Vakime. Kažem to bez zlonamernosti."

"A ja ti bez zlonamernosti odgovaram: Idi do đavola. Ako bi se svaki tvoj delić uništio, osećam da više Čeličnog Generala ne bi bilo — i nikada ga više ne bi ni bilo. Mislim da pobunjenik poput tebe zaslužuje potpunu anihilaciju, a ja sam ovde."

"Mnogi su isto mislili, a ja još uvek čekam"

"Onda nemoj više čekati", kaže Vakim i kreće napred.

"Vreme postoji i moli da bude popunjeno."

Tada Vramin okružuje Madraka i sebe zelenim plamenovima i oni gledaju suočavanje majstora.

U tom momenta Bronza se propinje, i šest dijamanata bljeskaju među bojama Blisa.

GRADSKI GATAR LIGLAMENTIJA

Horus je ušao u Središnje Svetove i dolazi do sveta magli po imenu D'donori, što lokalnim stanovnicima znači Mesto Zadovoljenja. Dok se iskrcava iz svojih kočija koje su premostile hladnu i bezvazdušnu noć čuje zvuke oružane bitke oko sebe, unutar gustih magli što pokrivaju sav D'donori.

Koseći rukama tri viteza što se bacaju na njega dolazi najzad do visokih zidina grada Liglamentija, čiji su vladari u prošlosti imali neki razlog da ga smatraju bogom naklonjenim njihovoj dobrobiti.

Mada leži unutar plima Moći, D'donori je svet koji nikada nije bio predmet pošasti, ratova, gladi što ograničavaju populaciju ostalih Središnjih Svetova. To je zato što stanovnici D'donorija sami sređuju svoje probleme. D'donori je sastavljen od brojnih gradova-državica i vojvodstava stalno u ratu jedni sa drugima, ujedinjujući se jedino sa svrhom da unište ma koga ko pokuša da ih ujedini na stalnoj osnovi.

Horus prilazi kapijama Liglamentija i treska ih pesnicom. Tutnjeći zveket se širi celim gradom a šarke kapija cvile.

Stražar baca buktinju kroz pomračinu i sledi je strelom koja naravno, promašuje svoj cilj —jer Horus zna misli svojih napadača i vidi putanju strele. On zakoračuje u stranu dok strela zviždi kraj njega i stoji u svetlu buktinje.

"Otvaraj vaše kapije il" ću im šarke izvaliti!" izvikuje.

"Koji si ti što ideš naokolo nenaoružan, obučen samo u pregaču, i još bi naređenja da mi izdaješ?"

"Ja sam Horus."

"Ne verajem ti."

"Živećeš manje od minuta", kaže Horus, "ako mi ne

otvoriš ovu kapiju. Tvoja smrt će biti dokaz da Horus ne laže. Zatim ću iz šarki izvaliti ove kapije i ući ovde, prelazeći preko tebe u potrazi za tvojim Gospodarem."

"Čekaj! Ako ti zaista jesi On, razumi da ja samo svoju dužnost vršim, sledeći naređenja Gospodara svog. Ne pomisli da sam toliki nevernik da bi prolaz mogao odbiti nekom ko sebe Horusom naziva Kako da znam da ti nisi tek neprijatelj što to kaže da bi me prevario?"

"Zar bi se neprijatelj usudio da bude tolika budala?"

"Možda Jer, većina ljudi jesu budale."

Horus sleže ramenima i ponovo diže pesnicu. Vibrantna muzička nota sad se razmigolji kroz vazduh, a kapije Liglamentija zadrhte na svojim šarkama, a čuvar u svom oklopu.

Horasov rast se do tada povećao na skoro tri metra. Pregača mu ima boju krvi. Buktinja žmirka kraj njegovih nogu.

On povlači unazad svoju pesnicu.

"Čekaj! Daću ti prolaz!"

Stražar čini da se portal otvori i Horus ulazi u Liglamenti.

Stežući najzad do maglom zaodenute palate njegovog vladara, Gospodara Dilvita Vojvode od Ligle, on saznaje da ga je vest o njegovom dolasku pretekla sa zidina Mračni, crnobradi Vojvoda sa krunom usađenom u skalp izvodi onoliko od smeha koliko je uopšte u stanju; to jest pokazuje dvostruki red zuba između snažno zategnutih usana. On klima glavom, jedva.

"Ti si zaista Horus?" pita.

"DA."

"Kaže se da je svaki put kada je bog Horus ovim krajem hodio bilo problema sa prepoznavanjem."

"I nije ni čudo", kaže Horus, "U svoj ovoj magli više je čudo da uspevate da prepoznate jedni druge."

Dilvit frkće svoj ekvivalent smeha "Istina—često i ne uspevamo, i greškom sopstvene ljude ubijamo. Ali, svaki

put kada je Horus došao, vladajući Gospodar je dao ispit. Poslednji put.."

"...poslednji put, za Gospodara Bulvaha poslao sam drvenu strelu kroz jednometarsku kocku od mermera, tako da je sa svake strane virio jedan kraj."

"Ti se sećaš!"

"Naravno. Ja sam Horus. Još uvek imate tu kocku?"

"Da. Svakako."

"Onda me odvedi do nje, sada"

Ulaze u bakljama osvetljenu prestanu dvoranu, gde ofucane kože mesoždera nude oku jedinu promenu od presijavajućih oruđa rata po zidovima. Na malom postolju u uvučenom mestu na levo od prestola je kocka od sivog i narandžastog mermera koja sadrži strelu.

"Eto je", kaže Dilvit, uz gest.

Horus prilazi, posmatra izložak.

"Ovoga puta sam ću sebi smisliti ispit", kaže on. "Povratiću ti strelu."

"Može se izvući. To nije nikakav..."

Horus diže desnu pesnicu do visine ramena, zamahuje napred i nadole, udarajući kamen, koji puca. On uzima strelu I daje je Dilvitu.

"Ja sam Horus." izjavljuje.

Dilvit posmatra strelu, šljunak, krhotine mermera.

"Ti *zaista* jesi Horus", slaže se. "Šta za tebe mogu učiniti?"

"D'donori je oduvek s pravom bio slavan po svojim

čitačima sudbine. Oni iz Liglamentija su često bili posebno dobri. Zbog toga, konsultovao bih tvog glavnog čitača, jer imam nekoliko pitanja što vape za odgovorima."

"To će biti stari Frejdag", kaže Dilvit, otresajući kamenčiće i prašinu sa svog crvenog i zelenog kilta. "On je zaista jedan od velikih, ali..."

"Ali šta?" pita Horus, već čitajući Dilvitovu misao, ali ipak učtivo čekajući.

"On jeste, Moćni Horase, moćni čitač iznutrica, i samo one ljudske mogu mu poslužiti. Sad, mi retko držimo zatvorenike jer to donosi troškove — a dobrovoljce je još teže naći za ovakve stvari"

"Zar se Frejdag ne bi mogao ubediti da se posluži iznutricom kakve životinje, samo za ovu jednu priliku?"

Horus čita opet i uzdiše.

"Naravno, Veliki Horase. Ali, neće garantovati isti nivo viđenja kao što bi sa boljim sastojcima"

"Pitam se zašto li je to tako?"

"Na to ne mogu odgovoriti, Horase Najmoćniji, jer sam čitač nisam — mada su mi i majka i sestra imale Vid — ali od svih čitača znam da su skatolozi najuvrnutiji. Uzmi Frejdaga On je poprilično kratkovid a to znači..."

"Obezbedi potrebne komponente i obavesti me kad bude spreman da se pozabavi mojim pitanjima!"

"Da Presvetli Horase. Organizovaću jedan upad jer vidim da si u žurbi."

"Najvećoj."

"...a imam suseda kome bi dobro došla lekcija o poštovanju granica!"

Dilvit skače na svoj presto i, dižući ruku, skida dugi gol-rog što visi iznad njega Tri puta ga on prinosi usnama i duva dok mu se obrazi ne naduju i pocrvene a oči iskolače ispod krzna njegovih obrva. Zatim vraća rog, zaljulja se i sručuje se na svoje vojvodsko sedište.

"Moji poglavari će mi se odmah pokloniti", dahće.

Odmah, dolazi zvuk kopita i tri ratnika u kiltovima na golindijima sličnim jednorogu dolaze jašući, jašući, jašući u I oko odaje stajući tek kad Dilvit digne ruku i uzvikne: "Prepad! Prepad, lepotani moji! Na Uiskeaga Crvenog. Pola tuceta zarobljenika od njegovih hoću, pre nego se magla osvetli sutrašnjom zorom!"

"Zarobljenika li reče, Gospodara?" dovikuje jedan u crnom i žutomrkom.

"Dobro si me čuo."

"Pre sutrašnje zore!" Koplje se diže.

Još dva bljeskaju, visoko.

"Pre sutrašnje zore!"

"Jest!"

I oni obilaze odaju i odlaze.

Sledeće zore Horus je probuđen i odveden u sobu gde šest nagih ljudi leže, ruku i zglavaka vezanih iza leđa tela pokrivenih posekotinama i modricama. Odaja je mala hladna, osvetljena sa četiri baklje; njen jedini prozor je otvoren prema zidu magle. Mnogo svežnjeva mesečnog žurnala *Ligla Tajms je* prostrto po podu, potpuno ga pokrivajući. Naslonjen na prozorski ispust, niski muškarac sa tonzurom starosti, ružičasta lica, upalih obraza žmirkajući oštri nekoliko kratkih oštrica na

brašnom kamenu. Nosi belu kecelju i poluzavršeni osmeh.

Njegove blede oči se kreću po Horusu i on klima glavom nekoliko puta.

"Razumeo sam da imaš nekoliko pitanja?" kaže on, zastajući da proguta vazduh između par reci.

"Razumeo si tačno. Imam tri."

"Samo tri, Sveti Horase? To. znači da će jedan komplet iznutrica nesumnjivo biti dovoljan za sva. Sigurno da bog mudar poput tebe može da smisli još pitanja. Kada već imamo potreban materijal šteta bi bilo da propadne. Tako davno sam..."

"...Uprkos tome, tri je broj pitanja koja imam za proricanje iznutricama."

"U redu, onda", uzdiše Frejdag. "U tom slučaju koristićemo njegove, i oštricom pokazuje sivobradog muškarca čije tamne oči fiksiraju njegove. "Boltag mu je ime."

"Znaš ga?"

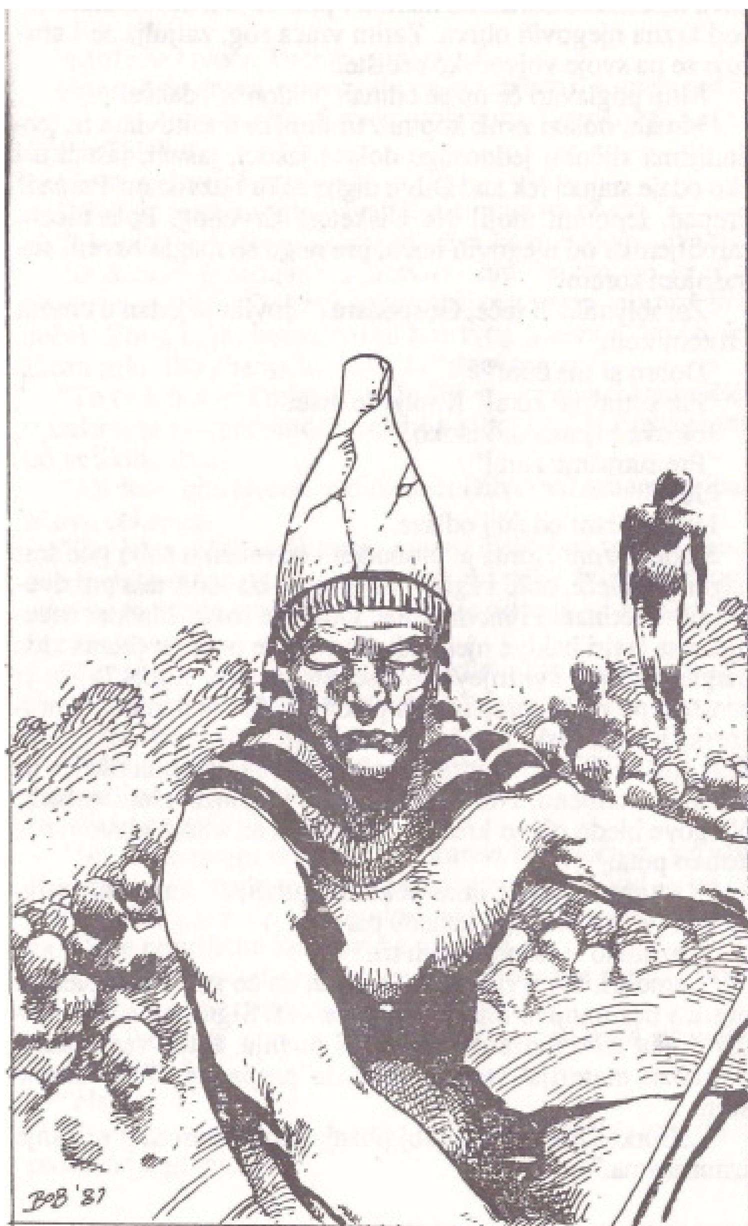
"Dalji mi je rođak. On je, takođe, glavni čitač Gospodara Uiskeaga—šarlatan, naravno. Sreća je velika da mi je najzad predat u ruke."

Onaj po imenu Boltag pljuje na stranu po smrtovnicama *Tajmsa* kada je ovo izrečeno. "Ti si onaj koji je lažan, najmoćniji slepče među čitačima utroba!" kaže on.

"Lažljivče!" vriska Frejdag puzajući do njega i grabeći ga za bradu. "Evo kraja tvoje skandalozne karijere!" i para stomak onom dragom. Grabeći unutra izvlači punu šaku creva I širi ih po podu. Boltag vrišti, zapomaže, leži nepomično.

Frejtag seče po krivini creva, šireći njihov sadržaj prstima Čuči nisko i naginje se daleko napred.

"A sada, koja pitanja tvoja su, sine Ozirisov?" pita on.

"Prvo," kaže Horus, "gde mogu naći Princa-koji-je-bio-Hiljadu. Drago, ko je izaslanik Anubisov? Treće, gde je *on* sada?"

Frejdag mrmlja i gurka pušeću masu na podu. Boltag ponovo zapomaže i pokreće se.

Horus pokušava da čita misli čitača ali se one tumbaju unaokolo, tako da najzad kao da zuri kroz prozor prostorije.

Tada Frejdag progovara:

"U Citadeli Maraček", kaže on, "u Centra Svetova, srešćeš onoga ko može te odvesti u prisustvo tog što tražiš ga"

"...Čudno", mrmlja Boltag pokazujući bradom. "Ispravno ti pročita taj deo. Al' pogled ti tme — zamaglio si ga., onim komadom srednjeg creva što ga pogrešno pomeša... sa stvarima.." Velikim naporom Boltag se prevrće bliže, dahće. "I ti ne reče... Velikom Horasu — da će u veliku opasnost doći — i, na kraju — neuspeh..."

"Čut'!" vrišti Frejdag. "Nisam tvoj savet tražio!"

"To su moja creva! Neću da ih pogrešno tumači običan pozer!"

"Sledeća dva odgovora još nisu postala jasna, dragi Horase", kaže Frejdag, rasecajući dragi deo creva.

"Vraču lažni!" jeca Boltag. "Maraček će ga odvesti i Anubisovom izaslaniku — čije ime je ispisano mojom krvlju — tamo — na strani sa uvodnikom! A to ime—je — Vakim...”

"E, nije!" vriska Frejtag, rasecajući dalje.

"Stani!" kaže Horus, a ruka mu pade na čovekovo rame. “Tvoj kolega u jednoj stvari istinu zbori, jer znam da sadašnje ime njegovo jeste Vakim..."

Frejdag zastaje, posmatra uvodnik.

"Amin", slaže se. "Čak i amater može imati povremeni bljesak uvida."

"I tako, čini se da mi je pisano da se ipak sa Vakimom sretnem, ako na mesto zvano Maraček odem — a ići tamo moram. Ali, što se mog drugog pitanja tiče: Pored imena Vakim, želim da saznam njegov pravi identitet. Ko on beše, pre nego ga Gospodar Anubis preimenova i posla ga iz Kuće Mrtvih?"

Frejdag pomera glavu bliže podu, meša tvar pred sobom, komada još jedno parče.

"To je, Horase Slavni, od mene skriveno. Proročište neće da otkrije..."

"Ruino senilna!..." dahće Boltag. "...tu je, tako se — jasno — vidi..."

Horus grabi za umirućom misli proroka bez utrobe, a čekinje na vratu mu se dižu dok je progoni. Ali nijedno zastrašujuće ime se ne uobličuje u njegovom duhu jer je onaj izdahnuo.

Horus pokriva oči i stresa se, dok nešto tako blizu ivici razumevanja naglo bledi, nestaje.

Kada Horus spusti ruke, Frejdag je opet uspravan i kezi se na rođakov leš,

"Šarlatan!" izriče on, šmrčući, i briše ruke o kecelju.

Čudna animalna stvarčica na zidu se miče.

ORUŽJE I ČELIČNI ČOVEK

Dijamantska kopita udaraju o zemlju, dižu se, padaju ponovo. Dižu se...

Vakim i Čelični General su okrenuti licem u lice, nepomični.

Jedan minut protiče, zatim tri, i sada padanje kopita zveri zvane Bronza dolazi na vašar Blisa kao grmljavina, jer svaki put kada udare snaga njihovog pada se udvostručava.

Kaže se da se borba u fugi rešava, u stvari, u ovim prvim potresajućim trenucima međusobnog posmatranja pre nego što se izvede inicijalna temporalna faza, u ovim trenutcima što će biti izbrisani sa lica Vremena rezultatom sukoba kao da nikada u stvarnosti nisu ni postojali.

Zemlja se sada trese kad Bronza u nju udara, a plava vatra mu suklja iz nozdrva sažižući Blis pod njim.

Vakim se od znoja presijava sada a prst Čeličnog Generala se grči, onaj na kome nosi prsten svoje ljudskosti.

Jedanaest minuta prolazi.

Vakim nestaje.

Čelični General nestaje.

Bronza se ponovo obrušava a šatre padaju, zgrade pucaju, pukotine se pojavljuju u zemlji.

Trideset sekundi ranije, Vakim stoji iza Generala i Vakim stoji ispred Generala, a Vakim što stoji iza, onaj što je upravo stigao u taj trenutak, sklapa šake i diže ih za strašan udarac po metalnom šlemu — dok trideset pet sekundi ranije, Čelični General se pojavljuje iza Vakima iz tog momenta Vremena zabacuje ruku I zamahuje — dok Vakim od pre trideset sekundi, videći sebe u fugi kako zadaje onaj udarac sa obe ruke, biva oslobođen da

nestane, što i čini, u vreme od pre deset sekundi kada se priprema da ugleda svoju buduću sliku viđenu — dok General od trideset pet sekundi pre tačke napada vidi sebe kako zamahuje, i nestaje u vreme što mu predhodi dvanaest sekundi...

A sve ovo jer je odstupnica unapred u Vremenu potrebna da se sačuva sopstvena buduća egzistencija..

...I odstupnica unazad, leđa...

Dok se svo to vreme negde/kada/možda sada, Bronza propinje i pada a verovatni grad se trese iz temelja.

...A Vakim iz četrdeset sekundi pre tačke napada, videći njegov dolazak, odlazi unazad dvadeset sekundi — čime je, znači, jedna minuta verovatnog vremena zamagljena borbom u fugi i time podložna promenama

...General iz četrdeset sedam sekundi pre tačke napada se povlači petnaest da bi udario ponovo, dok ga njegovo ja iz tog momenta primećuje i ide nazad osam—

...Onaj Vakim od pre jednog minuta ide nazad deset sekundi — Fuga!

Vakim iza Čeličnog Generala, napadajući u minus sedamdeset sekundi vidi Generala iza Vakima, u napadu, dok obojica vide njega i njegov dragi vidi obojicu.

Sva četvorica nestaju tempom od jedanaest, petnaest, devetnaest i dvadeset pet sekundi.

...A svo ovo vreme, negde/kada/možda, Bronza se propinje i ruši, i seizmički udari se šire.

Tačka inicijalnog susreta se udaljava dok se General ispred Generala i Vakim i spred Vakima suočavaju i nastavljaju fugu.

...Pet minuta i sedam sekundi budućnosti stoji i čeka da posluži dok dvanaest Generala i devet Vakima gledaju jedni druge.

...Pet minuta i dvadeset jedna sekunda dok devetnaest Vakima i četrnaest Generala besno pilje, u zamrznutim napadačkim pozama ...Osam minuta i

šesnaest sekundi pre tačke napada, sto dvadeset tri Vakima i sto trideset jedan General procenjuje jedni druge i odlučuju u kom momenta...

...Da napadnu *en masse,* unutar tog trenutka vremena, ostavljajući svoje prošle ličnosti da se same premeštaju u odbrani — možda, ako je ovo pogrešan trenutak, da padnu, i time dokrajče i sam sukob. Ali, stvari se negde moraju završiti.

Oslanjajući se na munjevite proračune i nagađanja svaki je izabrao ovu tačku kao najbolju da se u njoj odredi budućnost i zadrži fokus. I, dok se armije Vakima i Generala sudaraju, zemlja počinje potmulo da im tutnji pod nogama a tkanje samog Vremena protestvuje protiv ovakve upotrebe dispozicija.

Vetar počinje da duva, a stvari oko njih postaju nerealne, podrhtavajući između postojanja i nastajanja i post-postojanja. A negde, Bronza razbija svojim dijamantima kontinent i bljuje po njemu oblake plave vatre. Leševi okrvavljenih i slomljenih Vakima i razbijenih Generala plutaju kroz prostore i odlaze van fokusa borbe a vetrovi ih bacaju tamo-amo. To su mrtve verovatnoće jer sada više ne može biti ubijanja prošlosti, a budućnost se prepravlja. Fokus fuge je postao ovaj momenat intenziteta i oni se sudaraju snagom koja šalje, kružne talase promene kroz univerzum, rastuće, opadajuće, prošle, dok Vreme ponovo otkucava istoriju oko događaja.

Van njihove sredine, Bronza se obrašava i grad negde počinje da se raspada. Pesnik diže svoj štap, ali njegove zelene vatre ne mogu poništiti plavo buktanje koje Bronza u vidu fontane sada izdahuje na svet. Na Blisu sada ima samo devet gradova i Vreme ih proždire, spaljuje. Zgrade, mašine, leševe, bebe, paviljone, sve njih uzima vetar iz plamena, i oni prolaze, uzdrhtali, kraj vašarišta. Pogledaj njihove boje.

Crvena? Tu je rečna obala, zelena para visi nad njom, i leteće purpurno stenje. Žut i siv i cm je grad ispod tri

krečom osenčena mosta. Kremasto more sad je nebo a povetarci — cirkularne testere. Mirisi Blisa dolaze od dima i nagorelog mesa. Zvuči: vrištanje među škripom slomljenih zupčanika I mašingeverskom kišom nogu u trku poput krivnje unutar Crnog Tatice Noći što nailazi sada nalik na nesvest.

"Prestajte!" urla Vramin, postajući zeleni džin sred haosa.

"U propast ćete poslati ceo jedan svet ako nastavite!" viče, a glas njegov stiže kao grom i zurle i trube.

Oni, međutim, nastavljaju da se bore, i mag uzima svog prijatelja Madraka za ruku i pokušava da otvori kapiju spasa sa Blisa.

"Civili ginu!" uzvikuje momenat Generala

Momenat Vakima se smeje.

"Kakvu razliku čini uniforma u Kući Mrtvih?"

Velika zelena vrata pojavljuju se kao obris, postaju substencijalna, počinju da se otvaraju.

Vramin postaje manji. Kada se vrata širom otvore i on i Madrak bivaju poneseni ka njima, dok visoki talasi jure i ruše se na vetrom šibanom okeanu.

Talasi haosa dižu takođe i armije Vakima i Generala a vetrovi promene ih nose sve dok i one ne stignu do zelene kapije koja sada stoji široko otvorena poput lumioznog magneta /odlivnika/ centra vrtloga. I dalje se boreći oni struje ka njoj, jedan po jedan ulaze unutra, nestaju.

Bronza počinje da se kreće veoma polako dok se kapija zatvara, ali nekako prolazi kroz nju pre nego što haos proguta prazno mesto koje je zauzimala.

Tad urlanje i kretanje prestaju i kao da ceo svet, Blis, ispušta uzdah u tom trenutku svog smirenja. Mnoge stvari su slomljene, a ljudi mrtvi, ili umiru u ovom trenutku, možda onom što je postavljen trideset tri sekunde pre nego što su Vakim i General počeli fugu koja sada neće ni početi na kršu posutom vašarištu, sa njegovim vijugavim pukotinama i pušećim kraterima.

Među palim lukovima, preturenim tornjevima sravnjenim zgradama, spasenje hodi sa plamenim mačem isukanim.

Groznice ovog dana se pružaju iz Kuća Moći, a negde, pas laje.

GNEV CRVENE GOSPE

Megra od Kalgana beži, poluslepa sada kroz multiformna obličja mase. Dok se kreće, dopire novo vrištanje, iz mnogih grla Hladni, divlji vetar počinje da duva između boja i obličja vašarišta. Dižući pogled ona vidi nešto što čini njene oči prikovanima a noge drhtavima tamo među razgonjenim šatrama i lepetom barjaka.

To Čelični General na leđima Bronze jaše. Dolazi, usporavajući, usporavajući. Čitala je ona o njemu, čula za njega, jer on postoji u apokahptičkim spisima svih nacija i naroda.

Iza nje, paviljon nestaje u bljesku zelenog plamena. Sada dok gleda, zeleni signalni plamen seče vazduh, lebdi, gori tamo.

Velika zver, Bronza, menja smer, usporavajući, usporavajući svakim zamahom, dok sleće na uništenu šatru u kojoj je ostavila Vakima i Madraka, ramika-sveštenika njihovoj borbi. Osvrće se u tom pravcu ali njena visina unutar ma kakve mase, sprečava je da vidi ma šta izuzev prvog zida ljudskosti koji se pred njom nađe.

Najzad, i sam Čelični General joj se gubi iz vida, i ona nastavlja da se probija kroz mnogonogu rulju ka najnovijem šatoru smrti.

Sad koristi svoju snagu da probije stazu tamo gde bi drugi ostali u mestu: kreće se poput plivača prsnim stilom, između tela velikih i mnogoudih, mašina sa licima i perjem, žena sa žmirkajućim svetlima unutar dojki, muškarca sa mamuzama na zglobovima, hordi sveta običnog izgleda šest rasa, žene iz čijeg plavog grudnog koša stalno dopiru zvuči violine, dolazeći sad u histeričnom krešendu od koga je bole uši, i prolazi zatim

kraj čoveka koji nosi svoje srce u zujećem kovčegu na boku; udara stvorenje poput otvorenog kišobrana a ono je u svom bezumlju okružuje svojim pipcima; sad se ona gura kraj horde bubuljičavih zelenih patuljaka, zavija u prolaz između paviljona, prelazi brisani prostor gde je tlo tvrdo nabijeno, ulepljena piljevinom i slamom; prolazi između još dva paviljona dok postepeno smanjivanje svetlosti počinje da biva oko nje, a ona zamahuje na malu leteću stvar što kruži I blebeće oko njene glave.

Ona se osvrće tada i vidi nešto ni nalik ičemu što je do tada videla.

To crvene dvokolice stoje, sa praznim amovima još tinjajući prahom nebeskim. Njihovi točkovi su iskopali duboke brazde u dužini od možda tri metra. Iza toga tragova nema.

Unutar kočije stoji, ogrtačem i velom obavijena figura visoke žene. Uvojak kose joj visi, boje krvi. Njena desna ruka, crvena skoro kao i nokti, drži uzde pričvršćene ni za šta pred kočijama. Leteća, brbljiva stvar koju je Megra udarila je sad na ženinom ramenu, kožastih krila sklopljenih i nevidljivih, i teza bezdlakim repom.

"Megra od Kalgana", izgovara glas što je udara poput draguljima okićene rukavice, "došla si meni, kao što sam želela", a isparenja što se dižu sa kočija kovitlaju se oko crvene žene.

Megra zadrhti tad, osećajući da joj stvar nalik komadu crnog leda što se valja med' zvezda dodiruje srce.

"Ko si ti?" pita

"Zovu me Izida Majka Praha."

"A zašto mene tražiš? Ne znam te Gospo — tek po reputaciji iz legendi."

Izida se smeje i Megra se masa i dodiruje metalni upor što drži šatra njoj s desna.

"Tražim te, mišiću, da bih ti strašnu stvar uradila"

"Zašto, Gospo? Ništa ti nisam učinila."

"Možda, a možda i jesi. Mogu da pogrešim ali ovoga puta mislim da ne. Uskoro ću biti sigurna, međutim. Moramo čekati."

"Na šta?"

"Da se reši bitka za koju verujem da se upravo sprema."

"Ma koliko uživala u tvom društvu, nemam nameru da čekam ovde, ni iz kakvih razloga.Imam dužnost..."

"...Milosrdnu! Znam..." i njen osmeh se ponovo čuje, a Megrin stisak oko metalnog upora se pojačava tako da joj se krivi u ruci i ona ga čupa iz paviljona, čineći da se on zatetura i zaškripi, tamo, njoj s desna.

Smeh Izidin zamire u vazduhu.

"Bezobrazno derište! Ti bi oružje na mene digla?"

"Ako je potrebno, mada sumnjam da će biti tako, Madam."

"Tad budi zamrznuta poput statue, baš tu gde stojiš!" i dok govori Crvena Veštica dodiruje rabinski privezak na svom grlu i zrak svetlosti jume iz njegovog srca i pada na Megra.

Opirući se paralizi što je tada obuzima Megra baca metalni upor prema Izidi. Dok pada ka dvokolici on se obrće kao veliki sivi točak, kružna testera, diskus.

Ispuštajući uzde i podižući ruku, Izida nastavlja da steže svoj privezak iz koga novi zraci iskaču. Oni padaju na rotirajući metal i on za trenutak bljesne poput meteora i nestane, a gomila šljake pada na ispečenu zemlju ispod mesta gde je spaljen.

Za to vreme, Megra oseća da je oslobođena ledenog stiska što ju je zgrabio, i skače ka kočiji, udarajući Iziđu ramenom, tako da biva bačena na tlo, a pajt njen šmugne, cijučući, iza obrćućeg točka.

Megra staje kraj nje, spremna da je udari bridom šake, I videći da joj je veo spao, okleva za tren da dotakne nešto takve lepote kao što joj je sad pred očima očiju tamnih i velikih unutar srcolikog lica, tako crvenog i

blještavo životnog, i trepavica što dostižu obrve pokretima poput grimiznih leptirova i zuba ružičastih kao meso usred iznenadnog osmeha one vrste što se ponekad može videti kad se zuri u vatru.

Tama postaje sve dublja a vetar sve razuzdaniji, i iznenada tlo se ljulja kao od nekog udaljenog udarca Svetlost priveska opet dotiče Megra, i Izida pokušava da ustane, pada na kolena mršti se.

"O detešce, kakva sudba tebe čeka!" kaže ona, i Megra sećajući se legendi iz starih dana, moli se ne samo oficijelnom bogu vladajuće religije, već i onome koji je pao nekada davno, davno, govoreći: "Ozirise, Gospodaru Života, oslobodi me gneva tvoje pratnje! Ako ti nećeš da čuješ molitvu moju, tad upućujem reči mračnom bogu, Setu, koga se ova Gospa i plaši i obožava ga! Sačuvaj mi život!" A tada joj glas zamire. Sada uspravna, Izida gleda naokolo dok se tlo potresa, i potresa iznova, užasnim obrušavanjem maljeva, a podne je postalo sumrak unutar nebesa i nad zemljom. U daljini se sada sjaj plavi izdigao, i, negde, zvuk poput sudara dveju vojski, tu su povici, vriska, zapomaganje. Šetalište počinje da posrče u daljini, kao da svet leži pod toplotnim talasima.

'"Možda misliš daje ovo tvoje oslobođenje", uzvikuje Izida,"odgovor na tvoje blasfemne izričaje! Ali, grešiš! Znam da te sada ne smem pogubiti, već uraditi stvar mnogo strašniju.

Daću ti poklon što je sva neljudska mudrost i ljudska sramota. Jer, saznala sam ono što sam došla na Blis da otkrijem, i osveta mora biti! — Hajde sa mnom sada, u kočije moje! —Brzo! Ovaj svet može uskoro prestati da postoji — Jer General ne pobeđuje tvog ljubavnika! Proklet da je!"

Ukočeno, polako, Megrini mišići slušaju naređenje, i ona se penje na dvokohce. Crvena Veštica dolazi i staje kraj nje, namešta svoj veo. U daljini, zeleni džin urla u vetar reči nečujne. Titrajući fragmenti svega kao da se

obrću unutar velikog levka uragana što se kreće po vašarištu. Sve se zamrljava duplira, triplira, neke prikaze se rasprskavaju, drage opstaju.

Pukotine i vijugava grotla se pojavljuju u zemlji. U daljini, grad pada. Mah pajt se skriva unutar veštičinog ogrtača, vrisak mu na usnama. Sumrak je slomljen sad, i noć se strmoglavljuje poput groma i boje sve pljuskaju zajedno po mračnim mestima gde boja ne bi trebalo biti. Izida diže uzde i plamenovi poskakuju unutar kočija, ne spaljujući ništa već ih oklopljuju unutar srca rubina ili jajeta feniksovog, i nema osećaja kretanja niti zvuka putovanja niti bio kakvog zvuka, iznenada, ali sada svet zvani Blis sa svojim problemom svojim haosbm i kugom, svojim spasenjem, leži daleko od njih, nalik svetlim ustima bunara niz koji jure, zvezde poput pljuvačke pljuskaju pokraj.

ONO ŠTO VRIŠTI U NOĆI

U danima kad vladah
Kao Gospodar Života i Smrti,
kaže Princ-koji-je-bio Hiljadu
u tim danima, na Čovekov zahtev,
postavih Središnje svetove unutar mora moći,
plimne, okretne stvari,
da delujem blagom pramenom morskom,
na rođenja,
rast,
smrt
da zamisli izvodim;
tad sve to dadoh
Anđelima ministrantima.
Postaje na granicama Središnjih Svetova
rukama da plime pokreću.
I mnogo era vladasmo tako,
rasplođujući život
krateći smrt,
podstičući rast,
šireći
obale tog velikog, velikog mora,
i sve više Spoljašnjih,
bese natopljeno zagrljajem
krunisano penom kreacije.

Tad jednog dana,
mračno zamišljen nad ambisom silnim,
takvog jednog sveta
dobrog na izgled,
mada mrtvog jalovog,

tad životom ne dodirnutog
probudih neku stvar zaspalu
poljupcem plime koju jahah.
I bojah se stvari što se probudi,
izdiže se,
napade me —
izađe iz utrobe zemlje—
želeć' da uništi me:
ono što proždra život planete,
prespava doba unutar nje,
pa se gladno izdiže i poče potragu.
Hraneć' se plimama Života
probudi se.
Ono dodirnu tebe, ženo moja
i telo ti ne mogu vratiti,
mada sačuvah dah tvoj.
Pilo je, kao što čovek vino pije,
Pilo Život:
i svako oružje iz mog arsenala
bi bačeno na nj',
al' ono ne umre,
ne pade u mirovanje.
Već pokuša da ode.
Zadržah ga.
Skrećući sile mojih Postaja,
postavih polje,
polje neutralnih energija
u zatvor pretvarajući ceo svet.
Kad bi moglo da otputuje do mesta gde Život je,
uništio ceo svet
mora biti uništeno.
Pokušavah, ne uspeh —
mnogi pokušaše, ne uspeše —
u toku veka polovine

držah ga zarobljeno
na tom sveta bezimenom

Tad Središnji svetovi behu bačeni u haos,
jer ne bi moje kontrole
života smrti rasta
velik bi moj boi
Nove Postaje gradismo, al' presporo.

Na meni je bilo da ponovo polje uspostavim,
al' Bezimeno ne smedoh osloboditi.
Moć nisam imao
da ga zarobljenog držim
i vladam Svetovima Života
Sad, med' Anđelima mojim
raspre klica se zače.
Brzo letinu požnjeh—
a cena beše nešto vernosti,
što unapred znadoh.

Ti Neftita moja,
protivna beše kad se otac moj,
prkoseći gnevu Anđela Ozirisa,
vrati sa kraja Svetova,
da se baci na uništavanje,
— tu ljubav najveću.
Protivna ti beše
jer otac moj, Set,
najmoćniji ratnik koga ikada bi
beše i sin naš u tim danima prošlim,
naš sin, u danima onim u Maračeku,
pošto slomih temporalnu barijeru,
da ponovo živim kroz sve vreme,
za mudrost što Prošlost je.

Ne znadoh, dok vreme vraćalo se
da ocem ću postati onome ko otac moj bi,
suncooki Set,
Onaj što Zvezdanom Palicom zamahuje,
Što Rukavicu nosi,
Hodač preko Planina

Protiv beše ti,
ali se toj bici ne usprotivi,
i Set se za sukob spremi.

Sad, Set nikada pobeđen ne bi
Sve učinio on bi za pobedu.
Znao je da Bezimeno slomi i rasu Čehčnog Generala
Al' za strah nije znao.

Dižući desnicu ruku,
navuče na nju Rukavicu Moći,
što odmah poraste
da mu celo telo pokrije,
ali sjaj njegovih očiju ne utenu.
Na noge stavi
čizme
koje mu omogućiše
da zajaše vazduh i vodu.
Tad, cmom trakom
oko struka opasa kaniju Zvezdane Palice,
apsolutnog oružja,
rođenog kod slepih kovača Norna
kojom samo on zamahnuti može.
Ne, za strah nije znao.
Spreman tada beše da napusti moju orbitirajuću tvrđavu,

da spusti se na svet,
gde Bezimeno puzaše,
prostiraše se,
kovitlaše,
besno i gladno.
Tad se drugi sin njegov, brat moj Tifon,
crna senka iz ništavila
javi
moleć' da umesto njega pođe.
Al' uskrati mu Set to,
komoru otvori,
odgurnu se u tminu,
pade prema licu sveta
Sad, tri stotine sati boriše se oni,
više od nedelje dve po brojanju Starom
pre neg' Bezimeno poče da slabi.
Set krenu u napad,
rani Stvar,
pripremi udarac smrtni.
Boriše se na vodama okeana
pod okeanom,
boriše se na suvu,

u ledenom vazduha centru,
i na vrhovima planina.
Gonio ga je oko planete,
čekajuć' tren slabosti da omogući
udarac zadnji
Sila njihovog sukoba razlomi dva kontinenta,
dovede okeane do ključanja,
ispuni vazduh oblacima.

Kamenje je pucalo, topilo se,
nebesa učvorena soničnim udarima —
poput nevidljivih dragulja magle,
para.

Dvanaest puta zadržah Tifona
koji mu u pomoć htede poći
I tad, kad se Bezimeno izvi i prope
pet kilometara visoko,
kobra od dima
a Set na beleg stade,
jednom nogom na vodi
dragom na suvom,
tad kleti majstor poganštine —
Anđeo Kuće Vatre —
Oziris,
smrtnu svoju izdaju počini.

U ono vreme kad mu Set Iziđu, pratilju njegovu, ote,
koja mu rodi i Tifona i mene,
Oziris se zakle na Setovu propast
Podržan Anubisom,
Oziris upotrebi deo polja,
onako k'o što se čini za oslobađanje solarnih energija
goneć' sunca do limita stabilnosti

Ja videh znak pre udarca njegovog.
Set ne vide ništa.

Nikad ranije na planeta upravljeno,
ono svet uništi.
Ja pobegoh,
uklanjajuć' se svetlosnim godinama daleko.

Tifon pokuša beg
u prostore donje gde dom on sebi stvori.
Uspeo nije.
Nikad više brata video nisam Ni tebe, dobra Neftita
Koštalo me to oca koji je bio sin,
brata
tela žene moje;
ali Bezimeno uništilo nije.

Anđeli mnogih Postaja mojih,
za odsustva moga u frakcije razbijeni,
padoše jedni na drage,
za nadmoć se boreći.

Ratovi Postaja trajaše možda trideset godina
Oziris i Anubis požnješe ono što na kraju ostade.
Ostalih Postaja ne bi više.

Nekako,
stvorenje je preživelo lavinu sile
Čekića-što-razbija-Sunca
Omamljeno,
nađoh ga kasnije gde pluta
med' otpadom tog sveta
poput male masline
zasrcene lepršavim plamom.

Sad, naravno, ta dvojica ogromnim naletima
Moći vladati moraju
podvrgavajući Središnje Svetove pošastima
gladi, ratovima
da ravnotežu ostvare
mnogo lakše održavanu postepenim,
mirnim delovanjem Postaja mnogih, mnogih.
Ali drugačije oni ne mogu.
Pluraliteta unutar Moći se boje.
Iskovah oko njega mrežu sila
i, oslabelo,
ono je kolapsiralo samo u sebe.
Tad ga uklonih na mesto tajno
van Svetova Života
gde ono još uvek zarobljeno je
u sobi što ni prozora ni vrata nema
Često sam pokušavao da ga uništim,
al' ne znam šta to Set otkri
da mu propast donese Palicom svojom.
I dalje ono živi i dalje ono vrišti;

i ako ikad oslobođeno bude,
moglo bi Život uništiti,
Život što Središnje Svetove čini
Zato nikad ne osporih uzurpaciju
do koje posle napada dođe,
i zato još uvek ne mogu.
Čuvar ostati moram,
dok protivnik Života ne bude uništen.
I sprečiti nisam mogao ono što usledi:
Ne bi oni delegisali moć koju prigrabiše.
Med' sobom je koordinisati ne mogu.
I tako, i dalje tražim ja način da Bezimeno uništim,

i kad to učinjeno bude,
upraviću snage svoje
da uklonim Anđela moja dva
iz Postaje preostalih.
Lako to biće učiniti,
mada nove rake moraju spremne biti da moju volju slede.
U međuvremenu,
propast bi bila ukloniti
one što najveće dobro čine
kad samo dve ruke talase uzburkavaju.
I kad i ova zadnja stvar istinom postane,
upotrebiću moć tih Postaja
da opet otelotvorim tebe, Neftita moja—

Sad Neftita plače kraj mora i kaže: "Previše je to! Nikada to biti neće!" a Princ-koji-je-bio-Hiljadu ustaje i diže ruke.

Unutar oblaka što lebdi pred njim pojavljuje se silueta žene. Znoj mu pega čelo i ženska forma postaje izrazitija. On stupa napred tada, u pokušaju da je zagrli, ali mu se ruke samo oko dima sklapaju, a njegovo ime, a to ime je "Tot" odjekuje mu u ušima poput jecaja.

Tada je potpuno sam kraj mora, ispod mora a svetla na nebesima su riblji trbusi što vare riblju hranu.

Oči mu postaju vlažne pre nego prokune jer on zna da je u domašaju njene moći da prekine svoje postojanje. On uzvikuje njeno ime a odgovora nema, čak ni eha.

I on tada zna da će Bezimeno umreti.

Baca kamen u more a on se ne vraća.

Skrštajući ruke, otišao je, otisci se osipaju u pesku.

Krici morskih ptica se prostiru kroz vlažan vazduh, a masivni reptil izdiže svoju zelenu glavu deset metara iznad talasa ljuljajući dugim vratom, pa malo dalje ponovo nestaje ispod vode.

MARAČEK

Osmotri sad Citadelu Maraček u Centru Središnjih Svetova...

Mrtva. Mrtva. Mrtva. Oboj je prašinom.

Ovde Princ-koji-jedanput-beše-Bog često dolazi da meditira o mnogim stvarima.

Nema okeana na Maračeku. Ima još par klokotavih vrela, osećaju se kao mokar pas, topla i ustajala. Njegovo sunce je veoma umorna i sitna crvenkasta zvezda, suviše časna ih lenja da ikada postane nova i premine u blesku slave, već prosipa prilično anemičnu svetlost zaslužnu za duboke, plavičaste senke bačene oko grotesknih postolja kamena na nepreglednoj plaži, sivosmeđoj i narandžastoj, što je Maraček pod vetrovima a zvezde nad Maračekom mogu se videti čak i u podne, slabašno, mada uveče dostižu intenzitet neona acetilena i bik lampi nad vetrom brisanim ravnicama; i najveći deo Maračeka je ravan, mada se ravnice rearanžiraju dvaput dnevno, kad vetrovi dostižu nekakav sterilni vrhunac, gomilajući i rasturajući pesak i meljući njegova zrna sve sitnije I sitnije — tako da prašina jutra i prašina sumraka visi po ceo dan u žućkastoj izmaglici što još više oduzima sjaj Maračekovom oku na nebu — odlazi na počinak, zaravnjeno, na kraju sve: planine su odavno samlevene u prah, stenje oblikovano i preoblikovano a sve se beskrajno pokopava i vaskrsava: to je površina Maračeka koja je nekada naravno bila scena slave, moći, pompe i raskoši, sama njena drska banalnost vapila je za ovakvim završetkom; ali, nadalje, postoji jedna građevina na Maračeku, u Centru Središnjih Svetova, što svedoči o autentičnosti one izreke, a to je Citadela koja će nesumnjivo postojati onoliko dugo koliko i sam svet, mada će je pesak možda mnogo puta pokriti i otkriti pre

dana finalne disolucije ih frigidnosti: Citadela — tako stara da niko zasigurno ne može reći da je ikada izgrađena — Citadela, možda najstariji grad u univerzumu, rušena i iznova dizana (ko zna koliko puta?) na istim temeljima, iznova i iznova, možda od imaginarnog početka iluzije zvane Vreme; Citadela koja samim svojim postojanjem potvrđuje da neke stvari zaista opstaju, ma kako jadno, sve mene — o kojoj je Vramin napisao, u *Ponosnom fosilu:* "... slast truljenja nikad ne dotače dveri tvoje, jer sudbina je ambra i dovoljna" — Citadela Maračeka-Karnaka, arhetipskog grada, sada uglavnom naseljenog sitnim, brzopoteznim stvarima, najčešće insektima i reptilima što se hrane jedni dragima od kojih jedna (žaba) egzistira u ovom trenutku Vremena ispod prevrnutog pehara na prastarom stolu u najvišoj kuli Maračeka (severoistočnoj) dok se bolešljivo sunce pridiže iz praha i sumraka a svetlost zvezda postaje slabija.

Ovo je Maraček.

Kada Vramin i Madrak uđu ovde, tek izašli iz kapije sa Blisa oni polažu svoje štićenike na taj prastari sto, načinjen iz jednog komada supstance ružičaste i neprirodne, koju ni samo Vreme ne može da načne.

Ovo je mesto gde aveti Seta i čudovišta s kojima se bori besne kroz mermernu memoriju što je razrušeni i iznova građeni Maraček, najstariji grad, zauvek.

Vramin vraća na mesto Generalovu levu raku i desnu nogu: okreće mu glavu tako da je opet okrenuta napred, zatim vrši podešavanja na njegovom vrata da bi glava ostala na mesta.

"Kako ide onom dragom?" pita on.

Madrak spušta Vakimov desni očni kapak i pušta mu zglavak.

"Šok, rekao bih. Da li je ikada neko iščupan iz centra borbe u fugi?"

"Koliko ja znam, ne. Nesumnjivo smo otkrili novi

sindrom — 'temporalni šok' ih 'zamor fuge', nazvao bih ga. Još će nam imena ući i u udžbenike."

"Šta predlažeš da uradimo sa njima? Možeš h ih povratiti?"

"Najverovatnije. Ali, onda bi počela iznova — i nastavili bi dok ne bi rasturili i ovaj svet."

"Nema ovde baš mnogo čega za rasturanje. Možda bismo mogli da prodajemo karte i da ih pustimo. Fine pare bi mogle da kapnu."

"O cinični huškaču na isprazne užitke. Samo bi čovek u mantiji mogao takvu šemu smisliti!"

"Nije tako! To sam naučio na Blisu, ako se sećaš."

'Istina—tamo gde je najjača karta života postala činjenica da se ponekad završava. Ipak, u ovom slučaju, osećam da bi mudrije bilo baciti ovu dvojicu na odvojene svetove i prepustiti ih same sebi."

"Zašto si ih onda doveo ovde, na Maraček?"

"Nisam! Usisani su u kapiju, čim sam je otvorio. Ciljao sam na ovo mesto jer je uvek najlakše dostići Centar."

"Znači hitno nam predloži trebaju za pravac delovanja."

"Odmorimo se ovde malo, a ja ću držati ovu dvojicu u

transu. Mogli bismo samo da otvorimo dragu kapiju i jednostavno ih ostavimo ovde."

"Ti mi ne govori o etici, ti nehumani humanista! — Liferanta svake životne laži koju čovek izabere! Ti si svetac što juri za ambulantnim kolima!"

"Uprkos tome, ne mogu ostavitičoveka da umre." ,

"U redu... Opa! Neko je bio ovdepre nas, da uguši žabu!"

Madrak skreće pogled na pehar.

"Načuo sam priče da one mogu vekove da prežive u

sićušnim kriptama bez vazduha. Koliko dugo, pitam se, ova sedi tako? Daje samo živa i može da govori! Pomisli samo na slavne stvari kojima je svedok mogla biti."

"Ne zaboravi, Madrace, da sam ja ovde pesnik, i budi ljubazan da takva nagađanja prepustiš onima koji su sposobniji da ih izgovore ozbiljna lica Ja.."

Vramin odlazi do prozora, i "Društvo", kaže. "Sada možemo ove momke ostaviti čiste savesti."

Na zupčastim grudobranima, podignut poput spomenika Bronza pisti kao parna pištaljka, diže tri noge i pušta ih da padnu. Sad izdiže laserske zrake u dan što radi a redovi njegovih očiju žmigaju.

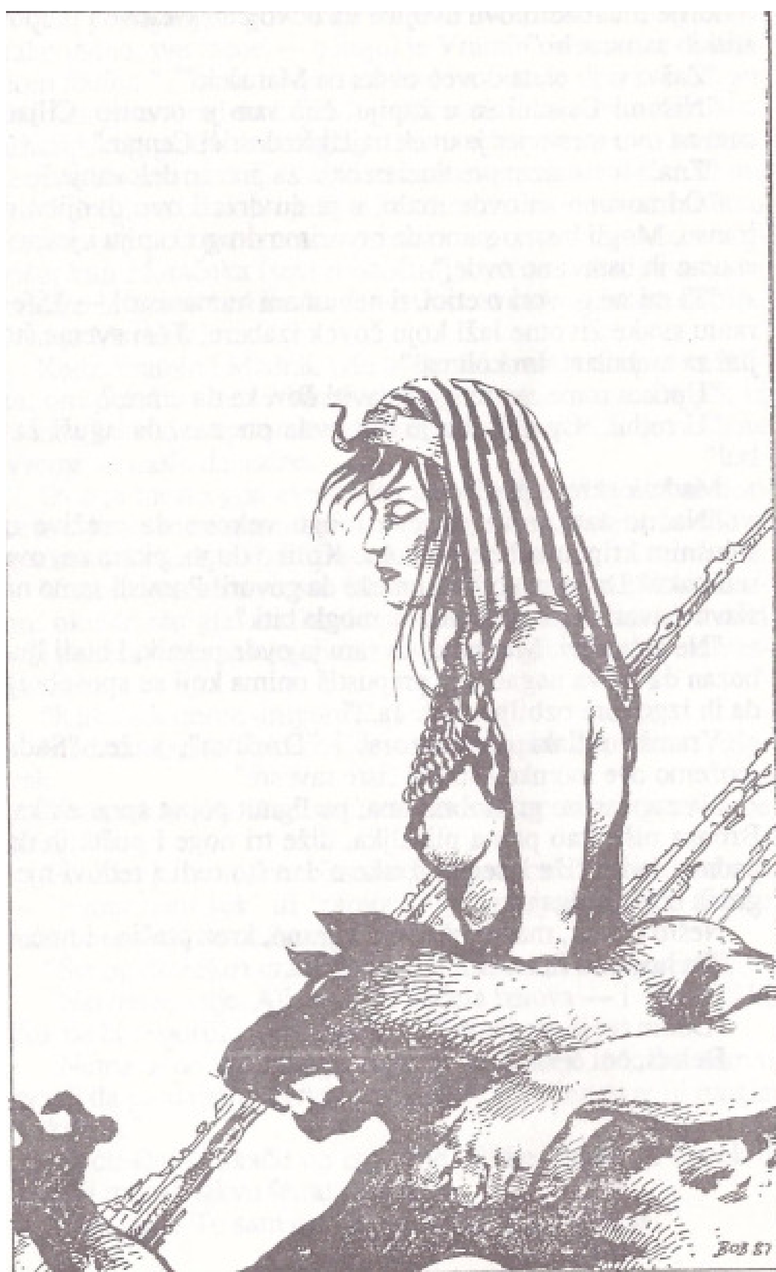
Nešto dolazi, madajoš uvek nejasno, kroz prašinu i noć.

"Pa hoćemo li, onda?"

"Ne."

"Delim tvoje osećanje."

Deleći, oni čekaju.

SEKSKOMP

Sad, svi znaju da neke mašine vode ljubav, ne računajući metafizičke spise Svetog Džejka, Mehanofila, koji postavlja čoveka kao seksualni organ mašine što ga je stvorila, i čija egzistencija je potrebna da se ispuni sudbina mehanizma, stvarajući generaciju za generacijom mašinske vrste, svi modusi mehaničke .evolucije teku kroz čoveka, sve do trenutka dok ne ispuni svoju svrhu sa dostignućem savršenstva i dođe trenutak za Veliku kastraciju. Sveti Džejk je, naravnog heretik. Kao što je demonstrirano u suviše brojnim slučajevima da bi ih ovde navodili, celina mašine zahteva pol. Sada, kada se čovek i mašina podvrgavaju čestim izmenama komponenata i celih sistema, moguće je da kompletno biće počne na bilo kom delu čovekovog spektra i prevali celu gamu. Čovek, taj drski organ, je time ostvario apoteozu ili sjedinjenje sa Božanskom Razvodnom kapom kroz žrtvovanje ili iskupljenje, već prema slučaju. Ingenioznost ima mnogo veze s tim, ali ingenioznost je naravno oblik mehaničke inspiracije.

Više se ne sme govoriti o Velikoj kastraciji, ne sme se više razmatrati razdvajanje mašine od njene kreacije. Čovek je ovde, i ta će i ostati, kao deo Velike slike.

Svi znaju da mašine vode ljubav. Ne u grubom smislu, naravno, kao one žene i muškarci koji, iz nekakvih ekonomskih razloga, iznajmljuju svoja tela na period od godinu ili dve jednoj od distributerskih kompanija, da budu spojeni sa mašinama, hranjeni intravenozno, mišići pokretani izometrički, svesti potopljene (ih ostavljene uključenom, već prema slučaju), podvrgnuti moždanom implantiranju da bi se stimulisali traženi pokreti u periodu ne dužem od petnaest minuta po novčiću, na divanima većih klubova za uživanje (a sve

više i više je u modi u boljim kućama kao i jeftinim uličnim aparatima) za vežbu i zadovoljstvo njihovih bližnjih. Ne. Mašine vode ljubav preko čoveka, ali bilo je mnogo prenošenja funkcija i one to uglavnom čine spiritualno.

Obratite pažnju, međutim, na jedinstveni fenomen koji tek što se pojavio: Uživaj-Komp-kompjuter kao proročište koji može da odgovori na enorman raspon pitanja i hoće, ali samo onoliko dugo dok ga pitač propisno stimuliše. Koliko vas je ušlo u programski budoar, da bi zastrašujuće probleme izložilo i rešilo, i otkrilo da vreme proriče tako brzo. Baš tako. Kao obrnuti kentaur — tj. ljudski od pojasa naniže — on predstavlja sve najbolje iz dva sveta i njihovu fuziju u jedno. Postoji ljubavna priča upletena u svu ovu pozadinu, dok muškarac ulazi u Sobu Pitanja da pita DiEbi Mašinu o svojoj dragoj i njenim putima To se događa svuda uvek, i često nema ničeg nežnijeg. Više o ovome kasnije.

POGLAVAR MISIJA

Sad dolazi Horus, i, videći Bronzu na zidinama, staje i zbori.

"Otvaraj ta prokletu kapiju ili ću je nogom razvaliti!"

Na to Vramin odgovara preko grudobrana, govoreći:

"Pošto je nisam ja zatvorio, nemam nameru ni da je otvaram. Sam nađi put unutra ili jedi prašinu."

Tad Horus nogom ruši kapiju, što izaziva blago Madrakovo čuđenje, a Horus se penje zavojitim stepenicama najviše kule.

Ulazeći u sobu on odmerava pesnika i ratnika-sveštenika ponešto zlovoljno, pitajući:

"Koji od vas dvojice mi uskrati prolaz?"

Obojica stapaju napred.

"Par budala! Znajte da sam ja bog Horus, tek pristigao iz Kuće Života!"

"Oprosti što nisam impresioniran kako valja, bože Horase", kaže Madrak, "ali niko nas ne uvede ovde, do nas samih."

"Koja su imena vaša, vas mrtvaca?"

"Ja sam Vramin, u tvojoj službi, više-manje."

"... A ja, Madrak."

"Aha! Znam ponešto o vama dvojici Zašto ste ovde i kakve su ono lešine na stolu?"

"Mi smo ovde, gospodine, zato što nismo negde drugde", kaže Vramin, "a sto sadrži dva čoveka i žabu — koji su svi, mogao bih reći, vredniji od tebe.

"Problemi se jeftino mogu kupiti, mada kusur može biti veći nego što vi možete podneti", kaže Horus.

"Šta, ako smem da pitam, dovodi oskudno obučenog boga osvete u ovu skrofuloznu okolinu?" upita Vramin.

"Pa osveta, naravno. Da li je neki od Vas vagabunda u

poslednje vreme video Princa-koji-je-bio-Hiljadu?

"To moram odreći, i to iskreno."

"I ja"

"Dođoh tražeći njega"

"Zašto ovde?"

"Proročište proglasi ovo za povoljno mesto.I, mada nisam rad da se sa herojima tučem — znajući vas kao takve — osećam da mi izvinjenje dugujete za dobrodošlicu koju primih."

"Pošteno", kaže Madrak, "jer znaj da nam je nedavna bitka krv uzburkala i da smo poslednjih par sati proveli krateći borilački bes svoje uzavrele krvi. Hoće li ti gutljaj dobrog crvenog vina preneti naša osećanja — dolazeći iz, nesumnjivo, jedine butelje na ovom svetu."

"Dovoljno bi trebalo biti, ako mu je dobra sorta"

"Tad sačekaj tren jedan."

Madrak vadi svoju butelju, otpija gutljaj da pokaže da je neokaljano, pretražuje pogledom sobu.

"Baš pogodna posuda, gospodine", kaže on i diže preokrenuti pehar sa stola. Brišući ga čistom tkaninom puni ga i nudi bogu.

"Hvala ti, ratniče-svešteniče. Prihvatam ga u duhu u kom je ponuđeno. Kakva bitka to bi da vas toliko uzbudi da manire zaboraviste?"

"To, Mrkooki Horase, beše Bliska bitka, između Čeličnog Generala i onoga koji se naziva Vakim Lutalica"

"Čeličnog Generala? Nemoguće! On je već vekovima mrtav. Ja lično ga pogubih!"

"Mnogi su ga ubili. Niko ga nije uništio."

"Ta gomila otpadaka na stolu? Može li to zaista biti Princ Buntovnika što nekada stajaše preda mnom poput boga"

"Pre nego tvoje sećanje seže, Horase, beše on moćan", govori Vramin, "i kada ljudi budu zaboravili Horusa, Čelični General će još uvek postojati Nije važno na čijoj strani se bori. Pobeđivao ih gubio, on je duh pobune koji

nikada ne može umreti."

"Ne dopada mi se ovakav razgovor", reče Horus. "Ako bi se prebrajali svi njegovi delovi i uništili, jedan po jedan, i razbacali po ćelom kosmosu, tada bi on zasigurno prestao postojati."

"To je već činjeno. I vekovima su ga njegovi sledbenici

sakupljali i ponovo sastavljali mašineriju. Ovaj čovek, ovaj Vakim, a takvu pojavu nikada ranije ne videh", kaže Vramin, "je izrazio slična osećanja pre fuge koja razvali jedan svet. Jedina stvar koja ih sprečava da opustoše — oprosti na slabašnom izbora reči — ovaj svet, Maraček, je to što im ne dozvoljavam da se iz stanja temporalnog šoka probude."

"Vakim? Ovo je smrtonosni Vakim?... Da. Mogu u to da poverujem, gledajući ga tako, počinulog. Imate li pojma ko je on u stvari? Takvi šampioni se ne pojavljuju tek tako."

"Ništa o njemu ne znam, izuzev da je veličanstven rvač i majstor temporalne fuge, što dođe na Blis, zadnjim danima njegovim, pre nego ga crni talasi preplaviše — možda da im ubrza dolazak."

"To je sve što o njemu znaš?"

"A ti, moćni Madrace?"

"... zbir mog znanja, takođe."

"Pretpostavimo da ga probudimo i pitamo?"

Vramin diže štap.

"Dodirni ga i ja ću ti osporiti prolaz. On je suviše zastrašujuća osoba, a mi ovde dođosmo da počinemo."

Horus polaže ruku na Vakimovo rame i blago ga drma, Vakim ječi.

"Znaj da palica života je i koplje smrti!" uzvikujeVramin i naglim trzajem proburazuje žabu što sedi odmah kraj Horusove leve rake.

Pre nego Horus stigne da se okrene ka njemu, dolazi do brzog strujanja vazduha ka spolja kad žaba eksplodira u sve nadvisujuće obličje na sredini stola.

Njegova duga zlatna kosa dignuta je visoko a tanke usne se u osmeh izvijaju dok mu zelene oči padaju na tablu pred nogama.

Princ-koji-je-bio-žaba dodiruje crvenu mrlju na ramenu, zbori Vraminu:

"Zar ne znaš da je napisano: Budi milosrdan prema pticama i zverima?"

"Kipling", kaže Vramin, smešeći se, "Takođe, Kuran."

"Bezbožni zločince obličja mnogih", kaže Horus, "ti li si onaj koga tražim—koga mnogi Princom zovu?"

"Tu titulu priznajem. Znaj da ste poremetili moje meditacije."

"Spremi se da se sa sudbom sretneš", kaže Horus vadeći iz pojasa svoje jedino oružje i otkida mu vrh.

"Zar misliš da nisam svestan tvoje moći, brate?" kaže

Princ, dok Horus diže vrh strelice između palca i kažiprsta.

"Misliš li, brate, da ne znam da možeš dodati moć svog duha masi i brzini svakog predmeta, povećavajući ih hiljadustruko?"

Zamućenje se pojavljuje u okolini Horasove ruke i zvuk rušenja s drage strane sobe, a Princ iznenada stoji više od pola metra ulevo od mesta gde je stajao dok vrh strelice probija trideset santimetarski zid od metala i produžuje dalje u ono što je sada prašnjavo i vetrovito jutro i Princ nastavlja da govori:

...I znaš li sada, brate, da sam se sa istom lakoćom premestiti mogao na nepojmljivo razdaljinu u prostora; sa istim naporom koji sam upotrebio da izbegnem tvoj hitac? Da, čak i van Središnjih Svetova?"

"Ne zovi me bratom", kaže Horus, dižući strelu bez vrha.

"Ali, ti jesi moj brat", kaže Princ. "Bar ista majku imamo."

Horus ispušta strelu.

"To ne verujem."

"A iz koje sojte misliš da vučeš svoje božanske moći? Oziris? Kozmetička hirurgija mu je mogla dati pileću glavu, a njegov sopstveni, sumnjivi soj dar za matematiku — ali ti i ja — obojica sa moćima menjanja oblika — smo sinovi Izide, Veštice Lodije."

"Prokleto da je ime majke moje!"

Iznenada Princ stoji pred njim na podu odaje i udeljuje mu šamar nadlanicom.

"Mogao sam te do sada ubiti više od deset puta, da sam hteo", kaže Princ, "baš tu gde stojiš. Al' suzdržao sam se, jer, brat si mi. Mogao bih te pogubiti sada ali neću. Jer ti si moj brat. Nikakvog oružja ne nosim, jer mi nije ni potrebno. Ni, zlu nameru ne nosim, jer bi inače posrnuo pod teretom života svoga. Al' ne govori zlo o majci našoj, jer njeni puti su samo njeni. Nit' je hvalim, nit' krivim. Znam da ovde dođe da me ubiješ. Ako želiš da ti se pruži prilika da to učiniš, po tom pitanju ćeš jezik držati na mestu, brate."

"Onda ne govorimo više o njoj."

"U redu. Znaš ko mi je otac bio, tako da znaš da nisam neupućen u borbene veštine. Daću ti priliku da me pogubiš u borbi čovek na čoveka, ako prvo nešto za mene učiniš. Inače ću se ukloniti i naći nekog dragog da mi pomogne, a ti možeš provesti ostatak svojih dana tražeći me."

"To znači, mora biti smisao proročanstva", kaže Horus, " i to mi na zlo sluti. Pa ipak, ne smem propustiti priliku da pre Anubisovog izaslanika izvršim misiju — pre ovog Vakima. Jer ja moći njegove ne poznajem, a one mogu biti veće od tvojih. Biću miran, izvršiti tvoj nalog, i ubiti te."

"Ovaj čovek je egzekutor Kuće Smrti?" upita Princ, gledajući Vakima.

"Da."

"Da li si svestan toga bio, moj Anđele Sedme Postaje?" pita Princ.

"Ne", kaže Vramin uz blag naklon.

"Ni ja Gospodaru" — Madrak.

"Osvestite ga—i Generala"

"Naša pogodba ne važi", kaže Horus, "ako to bude učinjeno."

"Probudite ih obojicu", kaže Princ prekrštajući ruke.

Vramin diže svoj štap i zeleni jezici palacaju i spuštaju se na prostrta obličja.

Spolja, vetrovi postaju glasniji. Horus prebacuje pogled sa jednog na dragog od prisutnih pa progovara: "Leđima si mi okrenut, brate. Okreni se, da ti lice vidim dok te ubijam. Kao što rekoh, naša pogodba ne važi."

Princ se okreće.

"I ovi ljudi su mi potrebni."

Horus odmahuje glavom i podiže ruku.

Tada:

"Ama, pravo porodično okupljanje", zbori glas što ispunjava prostoriju, "nas tri brata, najzad ujedinjena."

Horus trza ruku, kao od aspide, jer senka cmog konja leži između njega i Princa Pokriva oči jednom rakom i obara glavu.

"Zaboravio sam", kaže, "da, po onome što saznadoh danas, i tebi sam rod."

"Nemoj da ti to tako teško pada", izgovara glas, "jer ja to znam već vekovima i naučio sam da s tim znanjem živim."

I Vakim i Čelični General se bude uz zvuk smeha poput peva vetra.

BROTZ, PURTZ I DALP

"Dodaj ribočiodu, molim."

"Šta kažeš?"

"Ribočiodu! Ribočiodu!"

"Pa nije kod *mene."*

"Kod mene je."

"Oh. Pa što to i ne kažeš?"

"A što me nisi pitao?"

"Izvini. Samo dodaj... Hvala"

"Zašto nastavljaš da refribuješ taj komad? Gotov je."

"Tek da ubijem vreme."

"Ozbiljno misliš da će poslati po to?"

Naravno da ne. Ali, to nije razlog da izbacimo nižerazredan proizvod."

"E, a ja mislim da će poslati po to!"

"Ko je tebe šta pitao?"

"Ja nudim mišljenje."

"Ma, šta će mu uopšte? Alatka koju niko ne može da upotrebi!"

"Ako je naručio, znači da je želi. On je jedini iz svoje vrste što uopšte dolazi ovamo zbog posla, i on je džentlmen — to vam ja kažem. Jednog od ovih dana će samo da se pojavi da je pokupi"

"Ha!"

"Ha—tebi! Čekaj pa ćeš da vidiš!"

"Nemamo sada baš veliki izbor."

"Evo ti nazad tvoja ribočioda"

"Idi sedi na nju!"

KERBER ZEVA

Pas baca rukavicu od jedne glave, do druge sve dok, zevajući, ne promaši, i onda padne na tlo.

Nalazi je među kostima što mu leže pod nogama, maše repom sklupčava se i zatvara svoja četiri oka

Njegove ostale oči plamte poput ugljevlja unutar masivne tame što leži iza Pogrešnih Vrata.

Iznad njega, u radioaktivnom skloništu, Minotaur se dere...

BOG JE LJUBAV

Pedeset hiljada odanih Starim Cipelama vođenih šestoricom kastriranih sveštenika, zapevaju unutar stadiona veličanstvenu litaniju.

Hiljadu drogom-zaluđenih ratnika slava, slava, slava, govoreći ljuljaju se pred oltarom Nenošljivih zajedno sa svojim kopljima. Počinje da kiši, blago, ali malo ko primećuje.

DA NIKADA NE BUDE

Držeći lobanju, Oziris pritiska dugme na njoj i obraća joj se, govoreći:

"Nekada smrtna, sad zauvek obitavaš u Kući Života. Nekada lepotica, cvetajući slasno na vrhu kičmenog stuba uvenula si. Nekada istina, spala si na ovo."

"A ko", odgovara lobanja "počinilac tog dela je? Nije li to Gospodar Kuće Života koji ne da da počinak spoznam?"

Oziris daje odgovor:

"I znaj takođe, da te kao pritiskivač za hartiju koristim."

"Ako me ti ikada iskreno ljubi, tad me razbij i pusti da umrem! Ne gaji i dalje delić one što te nekada ljubi."

"O, draga moja gospo, ali jednog dana bi te mogao ponovo oteloviti, da osetim milovanja tvoja."

"Pomisao na to gadi mi se."

"I meni. Ali jednog dana bi me mogla zabaviti."

"Da l' mučiš sve koji se tvojoj volji suprotstave?"

"Ne, ne, ljušturo smrti, nikad to ne pomisli! Istina, Anđeo Devetnaeste Postaje pokuša da me pogubi i njegov nervni sistem živi, utkan medu vlakna tepiha po kome hodam; i da, istina je, dragi moji neprijatelji egzistiraju u elementarnim — oblicima na različitim mestima unutar moje Kuće — kao što su kamini, zamrzivači i pepeljare. Ali ne misli da sam osvetoljubiv. Ne, nikada. Kao Gospodar Života osećam obavezu da pravom merom vratim svima koji su zapretili životu."

"Ja ti nisam pretila, Gospodaru."

"Zapretila si mom duhovnom miru."

"Zato što sam na tvoju ženu ličila Gospu Iziđu?"

"Ćut!"

"Jest. Ličila sam na Kraljicu Kurvi, verenicu tvoju. Zato ti požele mene i moju propast..."

Lobanjine reči tada bivaju presečene, međutim, jer ju je Oziris tresnuo o zid.

Dok se raspada na delove, a hemikalije i mikrominijatuma kola se rasipaju po tepihu, Oziris kune i baca se na niz prekidača na svom stolu, čije pritiskanje proizvodi mnoštvo glasova, od kojih jedan, glasniji od svih, uzvikuje kroz zvučnik visoko na zidu:

"O lukava lobanjo, da tako prevariš folirantskog boga!"

Konsultajući pano i videći daje to tepih progovorio, Oziris se premešta u centar sobe i počinje da skače gore-dole.

Talas zapomaganja narasta.

MOĆ PSETA

U mesta tame i loše reputacije, na svetu zvanom Valdik, ulaze dva šampiona, Madrak i Tifon. Poslani od Tota Hermesa Trismegistusa da ukradu rukavicu jedinstvene moći, došli su oni da se bore sa čuvarom te rukavice. Sad, svet Valdik, davno nekad obeščašćen, dom je hordama stvorenja što obitavaju ispod površine u pećinama i odajama strašno udaljenim od dvora dana i noći. Tama, vlaga, mutacija, očeubistvo, incest i silovanje su reči koje koristi ona nekolicina komentatora sveta Valdika. Transportovani tamo, činom prostome, mađionarske manipulacije poznate samo Princu, šampioni će uspeti ili ostati. Hode oni sad kroz jazbine, jer im je rečeno da slede urlikanje.

"Misliš li, senko konja crna", pita ratnik-sveštenik, "da nas tvoj brat može u pravom trenutku povući?"

"Da", odgovara senka što se kreće kraj njega. "Mada, ako ne može, to mene briga nije. Ja mogu da se uklonim na svoj sopstveni način kad god poželim."

"Da, ali ja ne mogu."

"Tad malo lupaj glavu, Debeh. Mene briga nije. Dobrovoljno si se javio da me pratiš. Ja nisam to tražio."

"Tad, u ruke Šta-God-Da-Jeste što je veće od života i smrti, sebe predajem — ako će taj čin u ma kojoj meri pomoći da se moj život sačuva. Ako neće, onda to ne činim.

Ako je moje izricanje ovoga na bilo koji način pretenciozno, i, samim tim, nije dobro primljeno od Šta-God-Da-Jeste spremno ili nije da čuje ovo, onda povlačim ovaj izričaj, I molim oprost, ako se to traži. Ako ne, onda to ne činim. S drage strane..."

"Amin! I zaćuti malo, molim!" tutnji Tifon. "Čuo sam nešto poput urlika — s naše leve strane."

Nevidljivo klizeći po mračnom zidu Tifon skreće oko zavijutka i ide napred. Madrak žmirka kroz infracrvene naočare i prska zrakom poput blagoslova po svemu na šta nailazi.

"Duboke i široke pećine ove", šapuće.

Odgovora nema.

Izenenada dolazi do vrata koja bi mogla biti prava vrata.

Otvarajući ih, sreće minotaura.

On diže svoj okovani štap, ali ono nestaje u treptaju.

"Gde?..." pita on.

"Krije se", kaže Tifon, iznenada blizu, "negde među mnogim zavijucima i krivinama svoje jazbine."

"Zašto?"

"Čini se da njegovu vrstu mnogo love stvorenja slična tebi, i zbog mesa, i zbog ljudsko-bičijih trofejnih glava. On se zbog toga direktne borbe plaši, i povlači se— jer čovek u lovu na stoku oružja koristi. Uđimo u lavirint i nadajmo se da ga ponovo videti nećemo. Ulazni tunel koji tražimo, za donje odaje, leži negde unutra."

Lutaju možda pola dana neuspešno tražeći Pogrešna Vrata.

Na troja vrata nailaze, ali samo kosti leže iza.

"Pitam se kako ostali prolaze?" pita ratnik-sveštenik.

"Bolje, ili lošije — ili možda isto", odgovara drugi, i smeje se.

Madrak se ne smeje.

Dolazeći do prstena kostiju Madrak vidi nasrtaj zveri u zadnji tren. On diže štapi počinje bitku.

Udara je između rogova i po boku. On uboda zaseca, gura, udara stvorenje. Upada u klinči rve se sa njim, telo uz telo.

Ranjavajući jedno drago, oni se upinju, dok Madrak najzad ne poleti sa poda i, bačen preko prostorije, pada levim ramenom na gomilu kostiju. Dok pokušava da se uspravi preplavljen je urlikom što slama bubne opne.

Oborene glave, minotaur navaljuje. Madrak vraća ravnotežu, počinje da ustaje.

Ali, senka konja cma pada na stvorenjeiono nestaje — potpuno i zauvek.

On saginje glavu i nariče Možda Ispravnu Litaniju Za Mrtve.

"Divno", frkće njegov pratilac kada dođe do poslednjeg 'Amin'. "Slušaj sad, Debeli Ćale, mislim da sam nam pronašao Pogrešna Vrata. Ja mogu ući a da ih ne otvorim, ali ti ne možeš. Kako hoćeš?"

"Samo tren sačekaj", Madrak kaže, stojeći, "Malo narkotika i biću kao nov i jači no pre. Tad ćemo ući zajedno."

"U redu. Čekam.""

Madrak daje sebi injekciju i uskoroje kao sam bog.

"Sad mi pokaživrata pa dauđemo."

"Ovuda".

I vrata sutu,velika, i preteča,ibezbojna u infra-svetlu.

"Otvori ti", kaže Tifon i Madrakto i čin.

U svetlu vatre on se poigrava, žvačući rukavicu. Možda veličine dva i po slona igra se on svojom igračkom, tamo, navrh gomile kostiju. Jedna od njegovih glava njuši iznenadno strujanje vazduha iza Pogrešnih Vrata, dve počinju da reže, a treća ispušta rukavicu.

"Razumeš li moj glas?" pita Tifon, ali nema odgovora

inteligencije iza tih šest crvenih očiju. Rep mu se grči i on ustaje, sav krljuštav i nepopustljiv, unutar treperenja i sjaja.

"Dobra kuca", komentariše Madrak a on maše repom, otvara sva svoja usta i naglo nasrće na njih.

"Ubij ga!" uzvikuje Madrak

'To je nemoguće", odgovara Tifon, "na vreme, mislim."

PAR OBUĆE NA OLTARU

Pošto su najzad stigli na svet Interludiči, kroz iznenadnu zelenu kapiju što je pesnik baci na crninu, Vakim i Vramin ulaze u ludi svet mnogih kiša i religija. Lakonogi, stoje oni na vlažnoj livadi izvan grada strašnih crnih zidina.

"Sada ćemo kroz vratašca nama s leva, a ja ću učiniti da se pred nama otvore. Zatim ćemo hipnotisati ili savladati svakog čuvara koji se nađe u blizini i naći put ka srcu grada gde veliki hram stoji."

"Da za Princa čizme ukrademo", kaže Vakim. "Čudan je ovo posao za nekoga kao što sam ja. Da nije činjenice da mi je obećao da će mi vratiti ime — moje *pravo* ime — pre nego ga pogubim, ne bih prihvatio da mu ovo učinim."

"Shvatam ja to, Lorde Randale, sine moj", kaže Vramin, "ali, reci mi, šta nameravaš sa Horusom koji bi takođe da ga pogubi — i koji upravo sada radi za njega da bi sebi istu tu mogućnost obezbedio?"

"Pogubiti Horasa prvo, ako potrebno bude."

"Psihološka pozadina toga me fascinira, pa verujem da ćeš mi dopustiti još jedno pitanje: kakva je razlika hoćeš li ga pogubiti ti ili Horus? U oba slučaja biće podjednako mrtav."

Vakim zastaje, izgleda da razmatra tu stvar prvi put.

"To je *moja* misija, a ne njegova", najzad izgovara.

"U oba slučaja biće podjednako mrtav", ponavlja Vramin.

"Ali ne od moje ruke."

'Istina. Ali razliku ne uspevam da shvatim."

"Ni ja, kada već o tome govorimo. Ali ja sam taj kome je zadatak poveren."

"Možda je i Horusu."

"Ali to nije učinio moj gospodar."

"Zašto bi uopšte imao gospodara, Vakime? Zašto nisi svoj čovek?"

"Ja-stvarno-ne-znam... Ali moram da činim kao što mi se kaže."

"Shvatam", kaže Vramin, i dok je Vakimu tako skrenuta pažnja sićušna varnica stvara luk između vrha pesnikovog štapa i Vakimovog potiljka

On se udara šakom po vratu zatim, i češe ga

"Šta?..."

"Lokalni insekt", kaže pesnik. "Nastavimo ka vratima."

Vrata se pred njima otvaraju, pod kucanjem štapa i njihovi čuvari padaju u san pred kratkim zelenim bljeskom. Preuzimajući ogrtače dvojice Vakim i Vramin produžuju u centar grada.

Hram je lako naći, ući u njega je druga stvar.

Sad, tu, pred ulazom su čuvari, drogom-sluđeni.

Prilaze hrabro i zahtevaju da ih propuste.

Osamdeset i osam kopalja Spoljne straže se spušta ka njima.

"Neće biti javnog obožavanja do večernjih kiša", kažu im, između tikova.

"Čekaćemo". I to čine.

Sa zalaskom sunca i kišom, pridružuju se procesiji pokislih obožavalaca i ulaze u spoljašnji hram.

Pokušaj da nastave dalje zaustavljaju tri stotine pedeset i dva drogom-sluđena kopljanika što čuvaju sledeći prolaz.

"Imate li bedževe obožavalaca unutrašnjeg hrama?" pita zapovednik.

"Naravno", kaže Vramin, podižući štap.

I u očima zapovednika mora da ih imaju, jer im se dopušta da uđu.

Tada, dok se približavaju samom Unutrašnjem

svetilištu, zaustavlja ih oficir, zapovednik pet stotina i deset drogom-sluđenih ratnika što čuvaju ulaz.

"Kastrirani ili ne-kastrirani?" pita

"Kastrirani, naravno," kaže Vramin divnim sopranom.

"Propustite nas", a oči mu sjaje zeleno i oficir se povlači. Po ulasku pogledom pronalaze oltar sa njegovih pedeset čuvara i šest čudnih sveštenika.

"Eno ih, na oltaru."

"Kako ćemo do njih doći?"

"Potajno i prevarom, po mogućstvu", kaže Vramin, gurajući se bliže oltaru pre no što počne služba koju prenosi televizija.

"Možda možemo da ih zamenimo parom naših i izađemo sa onim svetim na nogama"

"Taj sam."

"A ako pretpostavimo da su bile ukradene pre pet minuta?"

"Razumem te", kaže Vakim i obara glavu, kao u obožavanju.

Služba počinje.

"Pozdrav Vama, Cipele", vrska prvi sveštenik, "što noge nosite..."

"Pozdrav!" zapevaju ostala petorica.

"Dobre, predobre, prečasne i svete Cipele."

"Pozdrav!"

"... što nam dođoste iz haosa..."

"Pozdrav!"

"... da nam srcima olakšate i tabane uzdignete."

"Pozdrav!"

"O, Cipele, što podržavate čovečanstvo od zore civilizacije..."

"Pozdrav!"

"Definitivne šupljine, što noge okružujete!"

'Pozdrav!"

"Pozdrav Čudesnim, iznošenim Čizmama!"
"Obožavamo vas."
"Obožavamo vas!"
"Obožavamo vas u svoj punoći vašeg Cipelstva."
"Slava!"
"O arhetipska obućo!"
"Slava!"
"Vrhunski idealu cipele!"
"Slava!"
"Šta bi mi bez vas?"
"Šta?"
"Udarah prste, grebali pete, imah ravne tabane."
"Pozdrav!"
"Zaštiti nas, tvoje obožavatelje, dobra i sveta Obućo!"
"Koja nam dođe iz haosa.."
"... jednog dana, mračnog i groznog..."
"... iz praznine, goreći..."
"... ali, nesagorena..."
"... došla si da nam pružiš utehu i podršku..."
"Pozdrav!"
"... uspravno, pravo, napred i zauvek!"
"Zauvek!"
Vakim nestaje.
Hladan, divalj vetar dolazi.
To je vetar promene van vremena a na oltaru dolazi do zamućenja.
Sedam, nekada drogom-sluđenih kopljanika leže prostrti po podu, vratovi im u čudnim iskrivljenjima.
Iznenada kraj Vramina, Vakim izgovara: "Molim te, otvori nam kapiju, brzo!"
"Nosiš ih?"
"Nosim ih."
Vramin diže štap, zastaje.
"Doći će do kratkog zadržavanja, na žalost", a pogled mu postaje smaragdan.

Sve oči u hramu iznenada počivaju na njima.

Četrdeset i tri drogom-sluđena kopljanika izvikuju svoj borbeni poklič kao jedan, i skaču napred.

Vakim pada u čučanj i pruža ruke napred.

"Takvo je kraljevstvo nebesko", komentariše Vramin, sa znojem koji se poput absinta hladno presijava na njegovom čelu. "Pitam se kako će ovo izgledati na video trakama"

PREDIVO I PALICA

"Kakvo je ovo mesto?" uzvikuje Horus.

Čelični General stoji spreman i napet, kao da očekuje udarac, ali on ne dolazi.

"Stigli smo na mesto koje nije svet, već jednostavno — mesto", kaže Princ-koji-je bio-Hiljadu. "Nema se gde stati, jer tla nema, niti je potrebno. Svetla ima malo, ali oni što ovde obitavaju su slepi, te to nije važno. Temperatura će se prilagoditi svakom živom telu jer oni što ovde obitavaju tako žele. Hrana se izvlači iz ovog vazduha vodi sličnog, pa za jelom potrebe nema. I takva je priroda ovog mesta da se nikada ne mora spavati."

"Pre zvuči kao Pakao", primećuje Horus.

"Koješta", kaže Čelični General. "Moja egzistencija je upravo takva, jer sa sobom nosim sopstveni okoliš. Pa ipak, nije mi neudobno."

"Pakao", ponavlja Horus."

"U svakom slučaju, uzmite me za ruke", kaže Princ, "i ja ću vas voditi kroz tamu, med' sjajećim trunkama svetla dok ne stignemo do onih koje tražimo."

Oni spajaju ruke a Princ savija ogrtač, i oni plutaju kroz sumračni pejzaž što ni horizonta nema.

"A gde se nalazi ovo mesto koje nije svet?" pita General.

"Pojma nemam", kaže Princ. "Možda egzistira samo u

nekom dubokom i sjajnom kutku mog mračnog i prljavog uma. Sve što u stvari znam jeste kako da ovde dođem."

Padajući u bezvremenskom vremenu, dolaze najzad do šatora nalik sivoj ljuski što treperi iznad (ispod) ispred njih.

Princ oslobađa ruke i stavlja vrhove prstiju na ta površinu.

Ona zadrhti tada i otvor se pojavljuje, kroz koji on prolazi, a "sledite me" odlebdi unazad, preko njegovog ramena.

Brotz, Purtz i Dalp sede unutra, čineći nešto što bi po ljudskim standardima bilo krajnje odvratno, ali je normalno i ispravno za njih, jer oni nisu ljudi i imaju drugačije standarde.

"Pozdrav, kovači Norna", kaže Princ. "Došao sam po ono što sam nekada davno naručio."

"Rekao sam ti da će doći!" izvikuje jedna od sivkastih gomila tezajući dugim, vlažnim ušima.

"Priznajem da si bila u pravu", odgovara druga.

"Da. Gde je ta ribočioda? Treba da je reftibujem još jedanput, pre..."

"Koješta! Savršena je!"

"Ma, spremna je već vekovima! Evo!"

Onaj što je govorio izvlači komad hladne plave svetlosti iz kanije od crnog materijala i nudi je Princu. Princ ga uzima u ruku, pregleda, klima i vraća u kaniju.

"Vrlo dobro."

"... A isplata?"

"Tu su." Princ izvlači tamni kovčeg ispod svog ogrtača i stavlja ga u vazduh pred sobom, gde, naravno, ostaje da visi.

"Ko će biti prvi?"

"On će."

"Ona će."

"Ono će".

"Pošto vi ne možete da se odlučite, biranje ću morati ja da izvršim."

Princ otvara kovčeg sa hirurškom opremom i rasklopivim reflektorom za operacije, dok sva tri stvorenja počinju da drhte.

"Šta se dešava?" raspituje se Horus koji je do sada ušao i stoji kraj njega.

"Operisaću ove momke, i biće mi potrebna tvoja enormna snaga kao i Generalova."

"Operisati? Zašto?" pita General.

"Oni nemaju oči", kaže Princ, "a hteli bi ponovo da vide. Sa sobom sam doneo tri para i nameravam da ih usadim."

"To bi zahtevalo dalekosežnu neurološku adaptaciju."

"To je već učinjeno."

"Ko je to učinio?"

"Ja, poslednji put kada sam im dao oči."

"A šta se sa njima desilo?"

"O, retko im one potraju. Posle izvesnog vremena njihova tela ih odbace. Uglavnom, međutim, oslepe ih njihove komšije."

"Zašto to?"

"Verujem da je to zato što se oni hvale naokolo kako samo oni, od svih njih, mogu da vide. Rezultat toga je brza demokratizacija stvari."

"Grozno!" kaže General, koji već ni broj ne zna sopstvenim oslepljivanjima "Na um mi pada da ostanem i borim se za njih."

"Oni će odbiti tvoju pomoć", kaže Princ. "Zar ne?"

"Naravno", kaže prvo stvorenje.

"Ne bismo koristili plaćenika protiv sopstvenog naroda", kaže drago.

"To bi povredilo njihova prava", kaže treće.

"Kakva prava?"

"Pa da nas oslepe, naravno. Kakav si ti to varvarin?"

"Povlačim ponudu."

"Hvala ti."

"Hvala ti."

"Hvala ti."

"Kakva asistencija će ti biti potrebna?" pita Horus.

"Vas dvojica treba da zgrabite pacijenta i držite ga

dok izvodim operaciju."

"Zašto to?"

"Zato što oni nisu u stanju da isključe svest a nijedan lokalni anestetik ne deluje na njih."

"Misliš, vršićeš operaciju na njima takvi kakvi su — i to još i egzotičnu operaciju?"

"Da. Zato će te mi biti potrebni vas dvojica da svakog pacijenta učinite nepokretnim. Oni su poprilično jaki."

"Zašto to mora da se učini?"

"Zato što oni to žele. To je dogovorena plata za njihov trud."

"Čemu to? Za par nedelja gledanja? Ionako — šta uopšte I ima da se vidi na ovom mesta? Uglavnom prašina tama i slabašna svetla".

"Želja njihova je da vide jedno drago — i svoje alatke. Oni su najveći zanatlije-umetnici u univerzumu."

"Da, želim ponovo da vidim ribočiodu — ako je Dalp nije izgubio."

"A ja, gult."

"Ja, kašta."

"Ono čemu žude plaćaju bolom, ali će im podariti sećanja koja će trajati vekovima"

"Da, stvarno vredi", kaže jedno stvorenje,"... pod uslovom da nisam prvi."

"Ni ja."

"Ni ja."

Princ postavlja instrumente u sred vazduha, steriliše ih, i pokazuje prstom.

"Ono", kaže on, i vrištanje počinje.

General isključuje svoj sluh i najveći deo svoje ljudskosti u sledećih nekoliko sati. Horus se seća radne sobe svog oca takođe Liglamentija, na D'donoriju. Prinčeve rake su mirne.

Kada je učinjeno, stvorenja imaju zavoje preko lica koje neko vreme ne smeju ukloniti. Sva tri zapomažu i

kukaju.

Princ briše ruke.

"Hvala ti, Prinče-koji-si-bio-Hirurg", kaže jedno od stvorenja.

"... na ovome što si učinio za nas."

"... i za nas."

"Nema na čemu, dobri Norrti, Hvala na dobro napravljenoj magičnoj palici"

"Ma nije to ništa"

"... Samo javi kad ti zatreba druga."

"... A i cena će biti ista"

"E, pa, idem sada"

"Do viđenja"

"Zbogom",

"Adio."

"Dobro gledanje vam želim, drugari moji."

I Princ uzima Horusa i Generala za ruku upravljajući sve noge na put za Maraček, koji je tek jedan korak daleko.

Iza njega se diže novo zapomaganje dok se stvari sasvim normalne i ispravne za Nome čine brzo i frenetično.

Stižu nazad u Citadelu skoro pre nego što Horus, koji zna šta je to, uspe da izvuče palicu iz kanija na Prinčevom boku.

To je duplikat oružja koje je suncooki Set upotrebio protiv Bezimenog pre hiljadu godina.

ISKUŠENJE SVETOG MADRAKA

Madrak ima samo jednu šansu da preživi taj pakleni napad. On baca svoj štap i roni pravo napred.

Izbor je ispravan.

On prolazi ispod psa, baš kada ovaj skače škljočajući čeljustima ka njegovom štapu. Ruka mu pada na čudan materijal rukavice koju je stvorenje žvakalo.

Iznenada, mir dolazi kroz sigurnost u sopstvenu nepobedivost. To je nešto što čak ni narkotik nije u potpunosti uneo u njega.

On brzo odlučuje i navlači rukavicu na desnu raku.

Pas se okreće dok se Tifon propinje.

Senka crna pada između njih.

Golicajući, mrdajući se, rukavica stiže do Madrakovog

lakta širi mu se preko leđa prsa.

Pas se baca napred, i tada počinje da zavija, jer se senka konja crna spušta na njega. Jedna glava visi beživotno a ostale reže.

"Odlazi, o Madrače, na mesto dogovoreno!" kaže Tifon.

Ja ću skretati pažnju ovog stvorenja dok ne bude uništeno i slediću te načinom svojim."

Rukavica se kreće niz njegovu levu ruku, pokriva šaku, širi mu se preko prsa, stiže dole do pojasa.

"Ne plašim ga se ja Tifone. Uništiću ga sam."

"Za ime brata moga, molim te, polazi!"

Obarajući glavu, Madrak odlazi. Iza njega besne zvuci bitke. Ide kroz jazbinu minotaurovu. Nalazi ulaznu putanju kroz hodnike.

Bleda stvorenja sa zelenim, sjajećim očima mu prilaze. On ih sa lakoćom ubija rukama i nastavlja.

Kada se sledeća grupa napadača obruši na njega on ih savladava ali ne ubija, jer je imao vremena da razmisli.

Umesto toga on kaže:

"Moglo bi biti dobro za vas da razmislite o mogućnosti da imate neke sastojke koji bi mogli da preostanu posle uništenja vaših tela, i označimo te hipotetičke količine dušama, argumenta radi. Sad, počinjući od propozicije da takve..."

Ali ona ga napadaju ponovo i on je primoran da ih sve pobije.

"Šteta", kaže on, i ponavlja Možda Ispravnu Litaniju za Smrt.

Nastavljajući ka površini, on najzad stiže do dogovorenog mesta.

I tamo, stoji.

Kraj Kapije Podzemnog sveta...

Na Valdiku...

"Pakao je poharan", kaže on. "Ja sam napola neuništiv.

Ovo mora biti rukavica Setova. Čudno da me pokriva tek do pola. Ali, možda sam ja veći čovek nego što on beše". *Stomak tad osmotren.* "A možda i ne. Ali, moć koja leži u ovoj stvari... Strašna! Saterati onim, duša prljavih, pokornost u kosti i izvesti njihovo preobraćenje — možda mi je zato u ruke data Da li je Tot božanstvo? Vaistinu, ne znam. Pitam se. Ako jeste, onda greh prema njemu činim ne predajući mu je. — Izuzev, naravno, ako to nije njegova tajna volja." *Osmatra ruke mrežom obuhvaćene.* "Moć moja je sada nemerljiva. Kako ću je upotrebiti? Ceo Valdik bi mogao preobratiti ovim instrumentom, samo da je vremena." Zatim: "ali on mi zadade konkretan zadatak... Pa.. "*Osmeh. (Mreža mu ne pokriva lice).* "Šta ako jeste božanstvo? Sinovi što začinju očeve svoje bi to zaista mogli biti. Sećam se mita o Edenu. Znam da bi ova zmijolika rukavica mogla biti ono Zabranjeno." *Sleže ramenima.* "Ali, koje dobro bi se moglo učiniti... Ne! To je zamka! Ali mogao bi im Reči nabiti u glavudže!... Učiniću to! 'Pa nek pak'o zevne široko, što bi rekao Vramin!"

Ali, dok se okreće, zahvata ga vrtlog što mu isisava reči iz grla i baca ga niz široki, prazni, hladni bunar.

Iza njega, senke se bore, Valdik zeva široko, a zatim ga više nema jer Princ ga je pozvao doma.

GROM-ČIZME

... Ali Vakim Lutalica je navukao plitke čizme i sada se diže da stane u sred vazduha, smejući se. Sa svakim njegovim korakom sonični udar se širi iz hrama da bi se izmešao sa grmljavinom. Ratnici i obožavaoci se sagibaju, klanjaju.

Vakim trči uza zid i stoji na tavanici.

Zelena vrata se pojavljuju iza Vraminovih leđa.

Vakim se spušta i zakoračuje kroz njih.

Vramin ga sledi.

"Pozdrav!" sugeriše jedan od sveštenika.

Ali, drogom-sluđeni kopljanici se bacaju na njega i komadaju ga.

Jednog dana, davno posle njihovog čudesnog odlaska,

čitava galaksija moćnih ratnika će se prosuti u Potrazi za Svetim Cipelama.

U međuvremenu, oltar je prazan, večernje kiše se spuštaju.

PORAZ I PALICA

Na Maračeku, u Citadeli, stoje oni svi, a umovi im se unazad odmotavaju.

"Ja imam cipele", kaže Vakim. "Možeš ih dobiti za moje ime.

"Ja imam rukavicu", kaže Madrak i odvraća lice.

"... a ja, palicu", kaže Horus, a ona mu ispada iz ruke.

"Nije prošla kroz mene", kaže Princ, "jer nije napravljena od materije, niti bilo čega čime bi ti mogao upravljati!" a um Prinčev je zatvoren za unutrašnje oko Horasovo.

Horus stapa napred, a leva noga mu je duža od desne, ali on je u savršenoj ravnoteži na sada neravnom podu; prozor kao sunce plamti iza Prinčevih leđa a Čelični General je pretvoren u zlato i tečan; Vramin gori poput voštanice a Madrak postaje debela lutka što poskakuje na kraju gumene niti; zidovi reže i pulsiraju — ispupčujući se — držeći ritam sa muzikom što dolazi iz igrajućih dirki spektra na podu pri kraju tunela koji počinje sa prozorom i prostire se poput meda i tigra iznad palice, sad čudovišno narasle i previše fine da bi se osmotrila unutar večnosti toranjske prostorije u Citadeli Maračeka, u Centra Svetova gde je princ pokazao svoj osmeh.

Horus napreduje još jedan korak, a telo mu je providno za njegovo čulo, tako da sve stvari u njemu postaju odmah znane i zastrašujuće.

"O, mesec dolazi poput duha iz boce
iz crnačke lampe noći,
a tunel mog pogleda joj je put.
Ona diže tepih svih dana
po kom hodih,
i kroz pećine neba nalazimo

našu stazu."

kaže glas čudno sličan pa ipak različit od Vraminovog.

I Horus diže ruku na Princa.

Ali Princ mu već drži zglavak stiskom što žeže.

I Horus diže dragu ruku na Princa.

Ali Princ već drži taj zglavak stiskom što ledi.

I on diže dragu ruku i ona pocrni i odumire.

I on diže još stotinu ruku i one se pretvaraju u zmije što se bore međusobno, i on naravno šapuće:

"Šta se desilo?"

"Svet", kaže Princ, "na koji sam nas transportovao."

"Nepošteno je takvo bojno polje odabrati", kaže Horus,

"svet suviše sličan onom koji znam — samo za delić udaljen i toliko iskrivljen", a njegove reči su svih boja Blisa i okrugle I kaplju.

"A od tebe je nepristojno što želiš da me ubiješ."

"To mi je povereno, a i moja je volja takva."

"E, pa, nisi uspeo", kaže Princ, prisiljavajući ga da klekne na Mlečni put, koji postaje prozirni intestinalni trakt razdiran rapidnim peristalzisom *(*peristaltika: crvasto grčenje bezvoljnih mišića crevnog kanala radi pomeranja napred i izbacivanja sadržaja tj. izmeta (prev.)*).

Miris je obeznanjujući

"Ne!" šapuće Horus.

"Da, brate. Pobeđen si. Mene ne možeš uništiti. Nadvladao sam te. Vreme je da prekineš, da odustaneš, da odeš kući."

"Ne dok ne ostvarim svoj cilj."

Zvezde, kao čirevi, gore unutar njegove utrobe, Horus suprotstavlja snagu svog tela kaleidoskopu koji je Princ. Princ pada na jedno koleno, ali čim klekne dolazi bura hosana iz bezbrojnih psoglavih cvetova što mu se raspupavaju na čelu poput graški znoja i stapaju se u masku od stakla koja puca i oslobađa munje. Horus pruža

rake ka devenaest meseca koji proždiru zmijurine njegovi prsti; i ko to doziva, o Bože, do savest njegov otac, pticoglav na prestolju neba, plačući krv? Povući se? Nikada! Otići kući? Crveni smeh nailazi dok udara bratoliku stvar pod sobom.

"Predaj se i umri!"

Tada bačen...

... daleko napolje

... gde vreme je prah

a dani ljiljani bez broja...

a noć je purpurni bazilisk čije ime je ništavilo uskraćeno...

On postaje drvo bez krošnje, potpuno prerezano, u padu — zauvek.

Na kraju tog zauvek leži na leđima i zuri u Princa-koji-je-njegov-Brat kako stoji na svim visinama, sa očima što ga u tamnicu bacaju.

"Imaš moje dopuštenje da sada odeš, brate, jer te pobedih pošteno", dolaze zelene reči.

Tada Horus sagiba glavu i taj svet odlazi a stari ponovo dolazi.

"Brate, voleo bih da si me pogubio", kaže i kašlje iza svojih modrica.

"Ne mogu."

"Ne šalji me nazad sa ovakvim porazom na plećima"

"Šta drago da učinim?"

"Udeli mi neku milost. Kakvu — ne znam."

"Tad me počuj, i otiđi časno. Znaj da bih ti oca pogubio, al'ću ga zbog tebe poštedeti,ako mi samo pomoć pruži kada vreme dođe."

"Koje vreme?"

"To je na njemu da odluči."

"Ne razumem"

"Naravno da ne. Aali, ipak mu poruku odnesi."

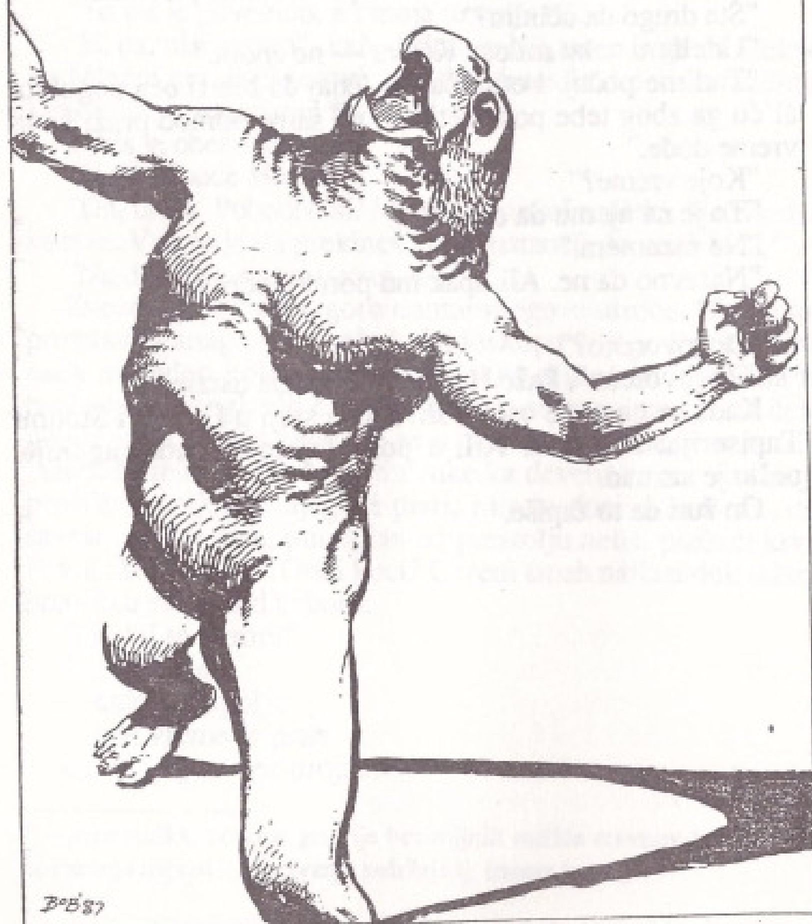
"..."

"Dogovoreno?"

"Dogovoreno", kaže Horus i počinje da ustaje.

Kada se na noge osovi, shvata da stoji u Dvorani Stotinu Tapiserija, i to sam. Ali, u poslednjem trenutku agonije, nešto je saznao.

On žuri da to zapiše.

LJUDI, MESTA I STVARI

"Gde je Horus?" pita Madrak. "Pre samo tren on beše tu."

"Otišao je kući", kaže Princ, trljajući rame. "A sad mi dopustite da imenujem moj problem..."

"Moje ime", kaže Vakim, "daj mi ga. Sada."

"Da", kaže Princ, "daću ti ga. Ti si deo problema koji sam hteo da imenujem."

"Sada", ponavlja Vakim.

"Da li se osećaš dragčije sa tim cipelama na nogama?"

"Da."

"Kako?"

"Ne znam... Daj mi moje ime."

"Daj mu rukavicu, Madrače."

"Ne želim rukavicu."

"Navuci je, ako želiš da znaš svoje ime."

"U redu."

On navlači rukavicu.

"Znaš li svoje ime sada?"

"Ne. Ja..."

"Šta?"

"Poznat osećaj, tako poznat,'da mi se ta gusta mreža širi po telu..."

"Naravno."

"To ne može biti!" kaže Madrak.

"Ne?" pita Princ. "Uzmi ta palicu i drži je, Vakime... Evo, okači kaniju oko pojasa..."

"Šta mi to radiš?"

"Vraćam ti ono što ti po pravu pripada"

"Po kom pravu?"

"Uzmi palicu."

"Ne želim! Ne možeš me naterati! Obećao si mi moje ime.

Izgovori ga!"

"Ne dok ne podigneš palicu."

Princ zakoračuje ka Vakimu. Vakim uzmiče.

"Ne!"

"Uzmi je!"

"Princ i dalje napreduje. Vakim se povlači.

"Ja — ne smem!"

"Smeš."

"Nešto u vezi s njom... Zabranjeno je da ja dodirnem taj instrument."

"Uzmi je i saznaćeš svoje ime — svoje prayo ime."

"Ja — Ne! Ne želim više svoje ime! Zadrži moje ime!"

"Moraš da je uzmeš!"

"Ne!"

"Zapisano je da moraš daje uzmeš!"

"Gde? Kako?"

"Ja sam to zapisao. Ja..."

"Anubise!" zapomaže Vakim. "Čuj molitvu moju! Prizivam te u svoj tvojoj moći! Javi mi se na ovom mestu, gde stojim sred neprijatelja tvojih! Onaj koga moram uništiti je pri ruci! Pomozi mi protiv njega, jer ti ga nudim sada!"

Vramin okružuje sebe,Madraka i Generala složenim trnjem zelenih plamenova.

Zid iza Vakimovih leđa se polako rastapa i beskonačnost je tamo.

Ruke mlitave, psećeg lica iskeženog, Anubis zuri nadole.

"Izvrsno slugo!" dolaze reči "Pronašao si ga, saterao u ugao. Ali preostao je završni udarac, i tvoja misija je završena. Upotrebi fugu!"

"Ne" kaže Princ, "on me neće uništiti, čak ni sa fugom, dok ovo imam za njega: Nekada davno si ga prepoznao, kada si ga prvi put ugledao. Njegovo prvo ime je sada blizu ušima njegovim. On bi da ga čuje izgovoreno."

"Ne slušaj ga Vakime," kaže Anubis.

"Ubij ga sada!"

"Gospodaru, da li je istina da on zna moje ime? Moje prvo ime?"

"Laže! Ubij ga!"

"Ja ne lažem... Podigni palicu i znaćeš istinu."

"Ne dodiruj je! To je zamka! Umrećeš!"

"Zar bih izvodio ovu složenu igra da te tako ubijem, Va-

kime? Ko god od nas da pogine od ruke drugog, pseto će pobediti. On zna to, i poslao te je da počiniš čudovišno delo.

Gledaj kako se smeje!"

"Ja sam pobedio, Tote! Dolazi da te ubije sada."

Vakim kreće ka Princu, tada se naginje i uzima magičnu palicu.

On vrišti, i čak se i Anubis povlači.

Tada se zvuk u njegovom grlu pretvara u smeh.

On diže palicu.

"Tišina, pseto! Koristio si me! O, kako si me samo kori-

stio! Učinio si me šegrtom smrti na hiljadu godina da bih mogao ubiti svog sina i svog oca, a da ne trepnem! Ali, sada gledaš Seta, Uništitelja, i tvoji dani su odbrojani!" Oči mu plamte kroz gusta mrežu koja mu sada pokriva celo telo a on stoji iznad poda. Linija plave svetlosti poput koplja suklja iz palice koju drži, ali Anubisa nema izbledeo je, brzim gestom i do pola čutim urlikom.

"Sine moj", kaže Set, dodirujući Totovo rame.

"Sine moj", kaže Princ i obara glavu.

Negde, mračna stvar vrišti unutar svetlosti, unutar tame.

REČI

Između tebe i mene,
reči,
kao malter,
odvajaju, spajaju,
te komade strukture — nas.
Izreći ih,
baciti njihove senke na papir,
je čin uvezivanja zajedničkih strasti,
je prepoznavanje, tebe/mene,
naše jednakosti pod ovom kožom;
to propinje moguće katedrale
naznačavajući beskraj k'o toranj visokim stilusom.
Jer kad sutra dođe ono je danas,
i ako ono nije kap — večnost,
što se presijava na vrhu pera,
tad mastilo naših glasova
okružuje kao uvek noć,
a malter označava granicu naših ćelija.

"Šta to znači?" pita Gospodar Uiskeag Crveni koji je sa dvadeset ljudi izjahao da učini granični prepad na Dilvita od Liglamentija.

Njegova grupa se naginje kroz maglu ka kamenu na kome su reci urezane.

"Gospodaru, načuo sam za ovakve stvari", primećuje njegov kapetan. "One su delo pesnika Vramina, koji objavljuje na ovakav nači: On baca svoje pesme na najbliži svet i gde god da padnu beleže se na najčvršćoj supstanci pri ruci. On se hvali da je napisao parabole, propovedi i pesme na kamenju, lišću i potocima"

"Ma, je l? Pa, dobro, šta ova znači? Treba li je uzeti kao dobar predznak?"

"Ne znam ništa, Gospodaru, jer je opšte poznato da je on takođe i lud, kao golind u doba parenja"

"Dobro, onda se ispišajmo na nju pa hajd' u rat"

"Vrlo dobro, Gospodaru."

SENKA I SUBSTANCA

"Oče?" kaže senka konja crna na zidu zamka.

"Da, Tifone."

"Oče!"

Javlja se zvuk od koga pucaju uši, zatim:

"Anubis reče da ti propao si!"

"Lagao je. Oziris mora da je zamahnuo Čekićem, govoreći da spašava vaseljenu jer ja gubim bitku."

"To istina je", kaže Princ.

"Ja nisam gubio, međutim; dobijao sam. Želeo je da pogubi mene a ne Bezimeno."

"Kako si preživeo?"

"Refleks. Dok je udarac padao otišao sam u fugu. Delić njegov me zakači i Anubis me pokupi, onesvesćenog, i brže-bolje me otpremi u svoju Kuću. Moju opremu je razbacao po Središnjim svetovima. Obučio me kao svoje oružje."

"Da pogubiš Tota?"

"To je zadatak koji mi dade."

"Tada će umreti!" kaže Tifon i propinje se, plamteći.

"Uzdrži se, brate", kaže Princ, "Nije uspeo, a pas nam još uvek može biti od koristi..."

Ali senka konja crna je već izbledela, i Princ obara glavu.

On gleda Seta.

"Da ga pratimo i zaustavimo?"

"Zašto? Anubis je već živeo hiljadu godinapreviše. Neka se sada sam čuva... A kako? Čak i kada bi hteli, niko ne može zaustaviti Tifona kada ga bezumlje obuzme."

"To istina je", kaže Princ, okreće se i obraća se Vraminu:

"Ako još uvek želiš da mi služiš, moj bivši Anđele Sedme Postaje, idi sada u Kuću Mrtvih. Tamo će uskoro biti potrebna prisutnost nekoga ko može da upravlja mašinerijom"

"Tifon je bio Gospodar Kuće Vatre", kaže Vramin.

"Da, ali bojim se da neće ostati u Kući Mrtvih kad osvetu svoju izvrši. Ako poznajem brata svog, on će tada potražiti onoga koji zamahnu Čekićem. Za Ozirisom će poći."

"Tada ću se prebaciti u Kuću Mrtvih. Hoćeš li me pratiti, Madrače?'

"Ako Princu ovde više nisam potreban."

"Nisi. Možeš ići."

"Gospodaru", kaže Vramin, "ljubazno je od vas što mi ponovo poverenje poklanjate, znajući moj udeo u Ratovima Postaja..."

"Dani ti su prošli, a mi smo drugi ljudi... jesmo li?"

"Nadam se... i hvala ti."

Princ skršta ruku i saginje glavu. Vramin i Madrak nestaju.

"Kako", kaže Čelični General, "ti od pomoći mogu biti?"

"Idemo da se ponovo borimo sa Bezimenim", kaže Princ-koji-je-bio-Hiljadu. "Hoćeš li doći i biti rezerva?"

"Da. Da pozovem Bronzu."

"Učini to."

Vetrovi Maračeka mešaju prašinu. Sunce se drhtuljeći probija u novi dan.

GOSPODAR KUĆE MRTVIH

Vramin stoji u velikoj Dvorani Kuće Mrtvih, držeći svoj Majski štap. Njene trake izlaze, ulazeći u sve prolaze, vidljive ili drugačije, koji se svi skupljaju na tom mestu.

Kraj njega Madrak prebacuje težinu sa noge na nogu i zuri naokolo.

Vraminove oči plamte, a svetlaci igraju unutar njih.

"Ništa. Ništa živo. Nigde", kaže on.

"Tada ga je Tifon našao," kaže Madrak.

"Tada ni Tifon nije ovde."

"Tada ga je pogubio i otišao. Nesumnjivo sada traži Ozirisa.

"Pitam se..."

"Šta bi drugo moglo biti?"

" Ne znam. Ali sada sam ja gospodar ovde, Princ me delegirao. Pronaći ću mesta moći i naučiti njihove funkcije."

"Pa ipak, nekada si Prinčevu veru zloupotrebio..."

"To je istina — a on mi je oprostio."

Tada Vramin seda na presto Anubisov, a Madrak mu se klanja, govoreći:

"Pozdrav, Vraminu! Gospodaru Kuće Mrtvih!"

"Ne treba za mene koleno savijati, prijatelju stari. Molim te, ustani. Tvoja pomoć će mi trebati, jer ovo mesto je sasvim drugačije od Sedme Postaje, gde nekada vladah."

I satima Vramin proučava tajne kontrole oko prestola Tad, "Anubise!" uzvikuje glas za koji on zna da nije Madrakov.

I, nekako, on imitira lavež, cviljenje:

"Da?"

"Bio si u pravu. Horus je poražen i vratio se ovde.

Ali, ponovo je otišao."

To je glas Ozirisov.

On čini gest svojim štapom i veliki prozor se pojavljuje u sred vazduha.

"Ćao, Ozirise," kaže.

"Znači Princ se najzad pokrenuo", kaže Oziris. "Predpostavljam da sam ja sledeći."

"Nadam se da ne," kaže Vramin. "Mogu lično da posvedočim da sam čuo Princa kako uverava Horasa da ti se neće svetiti... zauzvrat očekuje saradnju."

"Šta je onda sa Anubisom?"

"Ne znam zasigurno. Tifon dođe ovde da ga ubije. Ja sam došao da počistim iza Tifona i da držim Postaju. Lii ga je pogubio i otišao ih je Anubis pobegao a Tifon pošao za njim. I zato me slušaj, Ozirise: uprkos Prinčevim uveravanjima, u opasnosti si, Tifon nije svestan Prinčevog obećanja, niti je učestvovao u njemu. Postoje čuo istinitu priču od samog Seta i čuo da je Princ potvrđuje, verovatno će želeti da se osveti onome što čekićem udari..."

"Set je živ?"

"Da. Privremeno je bio znan kao Vakim."

"Anubisov izaslanik!"

"Niko dragi. Pas mu je isključio sećanje i poslao ga da pogubi sopstvenog sina — i oca. To je ono što pokrenu Tifonov bes."

"Kuga izjela celu prokletu porodicu. A šta se desilo sinu mom? Ostavio mi je samo ovu zabelešku, i... pa naravno!"

"Naravno šta?"

"Nije prekasno. Ja.."

"Iza tebe, na zidu!" viče Vramin. "Tifon!"

Oziris se pokreće brzinom koja protivureči njegovom krhkom izgledu.Baca se prema zelenoj tapiserij i baca je u stranu, odlazi iza.

Senka teče za njim i propinje se.

Kada se skloni, na tapiseriji i samom zidu se nalazi rupa oblika Tifona

"Tifone", kaže Vramin.

"Ovde sam", dolazi glas. "Zašto si izrekao upozorenje?"

"Jer mu je Tot dao život"

"Nisam toga svestan bio."

"Nisi dovoljno dugo ostao da Princ to ponovi. Sada je prekasno."

"Ne. Pobegao mi je, na žalost."

"Kako to?"

"Nije bio unutar odaje kada sam je uništio."

"To može biti i dobro. Slušaj. Možemo upotrebiti Ozirisa"

"NE! Do god je on živ ne može biti mira između naših porodica bez obzira na kavaljerska izbrbljavanja mog brata. Ja brata svog volim, ali trpeti neću da on ovome oprosti. Ne.

Pretraživaću ovu Kuću dok ne pronađem Ozirisa i pošaljem ga u Skaganauk Ambis!"

"Kao što si Anubisa?"

"Ne! Anubis mi je pobegao!" dolazi krik. "Za sada"

Tada se Tifon propinje, plamenovi dolaze, i njega više nema.

"Anubis je još živ", kaže Madrak, gledajući preko ramena.

"Očigledno."

"Šta ćemo?"

"Nastavićemo da proučavamo funkcije Kuće Mrtvih."

"Želim da počinem."

"Tad učini tako. Pronađi neku pokrajnju prostoriju i povuci se. Gde je hrana — znaš."

"Da"

"Do kasnije, onda"

Do kasnije, Gospodaru."

Madrak izlazi iz velike Dvorane i luta. Posle izvesnog

vremena dolazi do prostorije gde mrtvi stoje poput statua. On seda među njih. Progovara

"Bio sam mu sluga verni. Čuj me, gospo, sa dojkama poput dinja — bio sam mu sluga verni. Pesnik je u rat pošao sa ostalim Anđelima znajući da je to protiv volje njegove. Ali, njemu je oprošteno i uzdignut je. A gde sam ja? Sluga sluge."

Nije to pošteno.

"Drago mi je da se slažeš sa mnom — A ti tamo, momče sa dodatnim rukama? Da li si ti širio religiju i moral? Da li si, sam samcat, pobeđivao čudovišta i čudesne zveri među neprosvedjenima?"

Naravno da ne.

"Eto vidiš..." on se udara po butini, "Eto vidiš, pravde nema, a vrlinu je uvek izložena izdaji, kaljanju, zloupotrebi.

Gledaj šta je postalo od Generala koji posveti svoj život ljudskosti: život mu je oduzeo sopstvenu ljudskost Zarje *to* pravda?"

Teško.

"Sve se svodi na ovo, braćo moja. Svi mi postajemo statue u Kući Mrtvih, bez obzira kakve živote živesmo. Vaseljena nikada ne kaže hvala. Onaj što daje nikada platu za to ne dobija ? O Ti-Što-Možda-Jesi, zašto si Ti stvari takvima napravio — to jest, ako si ih Ti napravio — zašto? Pokušavah da služim Tebi i Princu, Tvom posedniku. I šta sam time dobio? Drago mi je da se Set bori sa Bezimenim bez rukavice moći…

"Šta?!"

I bacajući pogled uvis, on vidi statuu koja ranije nije bila tu, i za razliku od ostalih, ova se pokreće.

Njena glava je glava crnog psa, a njen crveni jezik se ispruža i palaca.

"Ti! Kako si mogao da se sakriješ od Vrmina, da pobegneš Tifonu?"

"Ovo je moja Kuća. Mnogo eona će proći pre nego neko dragi otkrije sve njene tajne."

Madrak stoji, a štap mu se okreće u ruci.

"Ne plašim te se, Anubise. Borio sam se po svakom vremenu i na svakom mesta gde čovek Reč može odneti. Mnoge sam poslao u ovu Kuću, i dolazim kao pobednik a ne žrtva"

"Davno si ti savladan. Madrace, a tek sada si to shvatio."

"Čut pseto! Govoriš onome koji tvoj život u šaci drži"

"A ti govoriš onome koji tvoju budućnost drži u svojoj."

"O čemu ti to?"

"Reče da Set ponovo ide da se bori sa Bezimenim?"

"To istina je. I kad Bezimeno uništeno bude, milenijum će doći, nova era."

"Ha! Zadrži za sebe svoju metafiziku, propovedniče. Odgovori mi još nešto i ja ću ti reći nešto zaista veoma dobro?"

"Šta?"

Anubis stapa napred, bneživotna ruka mu leprša na boku.

"Šta je sa rukavicom moći?"

"Oh", kaže Madrak, izvlačeći rukavicu ispod svoje tamne odeće i navlačeći je na desnu ruku. "Kada sam dobio ovu stvar, pomislih da se s njom svetovi u veru mogu preobratiti."

Ona mu stiže do lakta, razmena. "Nisam znao da je Vakim Set. Padoh u iskušenje da je zadržim. Tako je zamenih sopstvenom rukavicom-što-raste. Ona je prilično uobičajena stvar na nekim od Središnjih Svetova.Čini se da ova ima jedinstvenu moć dok je ona druga običan oklop." Rukavica se sada rascvetava da bi mu pokrila leđa, prsa.

"Mogao bi ti te tvoje debele obraze poljubiti!" kaže Anubis.

"Jer, Set će sada još manju šansu protiv Bezimenog imati... A ti si sve vreme planirao ta izdaju! Lukaviji si ti čovek nego što sam pretpostavljao, Ćale!"

"Bio sam korišćen i doveden u iskušenje..."

"Ali više korišćen biti nećeš! A ne! Sada nosiš rukavicu i ja predlažem savez..."

"Nazad, pseto! Nisi ti ništa bolji nego bilo ko drugi! Imam nešto što želiš sad i odjedanput mi je stražnjica za poljubce slatka. A ne! Šta god da učinim sa svojom novootkrivenom moći učiniću za jednu osobu: sebe!"

"Savez koji predlažem biće obostrano koristan."

"Treba samo uzbunu da podignem i bićeš uvezan tako čvrsto da ti sva tvoja lukavština neće poslužiti da se oslobodiš. Treba samo da zavrtim svoj štap na pravi način i tvoj mozak će dekorisati zidove. Pa, govori sada misleći na to, zmijski jeziče, ja ću slušati."

"Ako je Oziris još uvek živ", kaže Anubis, "i ako možemo da dopremo do njega tada nas trojica možemo biti u stanju da uništimo Tota!"

"Siguran sam da je Oziris još uvek živ — mada, koliko će još to biti tako, to ne mogu reći. U ovom trenutku Tifon ga progoni po Kući Života"

"Imamo šansu, vrlo dobru šansu da povratimo sve — sada kada ti držiš rukavicu." Imam način da dođem do Kuće Života, a možda i način da spasem Ozirisa."

"I šta onda? Čak ni ne znamo gde se vodi bitka sa Bezimenim."

"Treba uzimati stvari jednu po jednu. Da li sa mnom?"

"Poći ću s tobom u Kuću Života jer Tot želi Ozirisa živog, i mogu pomoći da se izvrši taj deo njegove volje. U međuvremenu, razmišljaću."

"To je dovoljno.,"

"Gle, kako rukavica raste! Dalje nego pre! Ovoga puta mi je do butina sišla!"

"Izvrsno! Što više postaješ neuništiv, tim bolje po sve

nas."

"Trenutak. Zar ozbiljno misliš da nas trojica možemo poraziti Tota Seta i Čehčnog Generala?"

"Da"

"Kako?"

"Čekić može opet udariti", kaže Anubis.

"Još uvek postoji?"

"Da, a Oziris njim gospodari."

"Dobro, uzimajući sve te stvari i predpostavljajući da se čak i za Vramina koji sada u tvojoj Kući gospodari, možemo pobrinuti — šta je sa onim drugim? Šta sa velikom senkom u obličju konja koja će nas progoniti do kraja naših dana onim što ne obitava u prostora kakvim ga mi znamo, koji ne može biti uništen, i sa kojim se ne može kada ga bes obuzme?"

Anubis sklanja pogled.

"Tifona se zaista plašim", priznaje. "Pre mnogo vekova konstraisah oružje — ne, ne oružje — stvar—za koju mišljah da bi mogla da posluži da se on zadrži. Kad nedavno pokušah da je upotrebim on pade na nju i uništi je. Takođe i ruku uze...

Priznajem da ništa izuzev mozga nemam protiv njega Ali, ne odbacuje se carstvo iz straha od jedne osobe.Kad bih samo znao tajnu moći njegove..."

"Čuo sam da pominje Skaganauk Ambis."

"Ne postoji tako nešto."

"Nisam ranije čuo to ime. Ti jesi?"

"Legenda, izmišljotina, fikcija"

"I šta sve to govori o njemu?"

"Gubimo vreme raspravljajući o glupostima"

"Ako želiš moju pomoć odgovorićeš mi. Vidi, rukavica mi sada doseže kolena."

"Skaganauk Ambis, ponekad nazivan pukotinom u nebu", kaže Anubis, "je mesto za koje se priča da sve stvari prestaju i ništa ne postoji."

"Ima mnogo veoma praznih mesta u vaseljeni"

"Ali kaže se da u ambisu nema ni prostora. To je rupa bez dna koja nije rupa. To je pukotina u samom tkivu prostora. To je teoretski pupak vaseljene. To je veliki izlaz koji ne vodi nigde, ispod, iznad, iza, van svega. To je Skaganauk Ambis."

"Čini se da sam Tifon zaista poseduje te kvalitete, zar ne?"

"Da, poseduje ih; to ću ti priznati. Ali to ništa ne objašnjava. Prokleto daje sparivanje Seta i Iziđe! Začeli su nasilnika i čudovište!"

"Lepo si to rekao, Anubise. Da li je Tifon oduvek bio ovakav kakav je sada? Kako ga je Veštica mogla takvog roditi?"

"Pojma nemam. On je stariji od mene. Ta cela familija je zamotana u misterije i paradokse... Idemo do Kuće Života!"

Madrak klima glavom.

"Pokaži mi put, Anubise."

NOĆ POSTAJE HORUS

On hodi na mestima moći i niko mu ime ne zna Ali, ako bi pitali svako od stvorenja što prolaze, rekla bi da su čula nešto o njemu. Jer, on je bog. Njegova moć je skoro nemerljiva.On je, međutim, bio pobeđen. Princ-koji-je-bio-Hiljadu, njegov brat, ostvario je njegov pad, da spasi sopstveni život i životni red koji predstavlja.

Sada, Horus zalazi u aveniju, dobro osvetljenu, gde se različite vrste vrte. Moć i noć su oko njega.

Došao je u ovu konkretnu ulicu na ovom konkretnom svetu sa razlogom: nepopravljivo je neodlučan. Potrebna su mu mišljenja. On obožava proročišta.

On traži savet.

Tama na nebu, sjajna svetla niz šetalište. Prolazi kraj mesta i ljudi zabave.

Čovek mu preprečuje put. On želi da ga zaobiđe, stupajući na kolovoz. Čovek ga sledi i hvata za ruku.

Horus izduvava svoj dah na njega i on se obrušava snagom uragana. Čovek biva odnesen a Horus ide dalje.

Posle izvesnog vremena dolazi do mesta proročišta. Čitači Tarota i astrolozi numerolozi i bacači Ji Džinga zazivaju boga u crvenoj pregači. Ali, on prolazi mimo njih.

Najzad, dolazi do mesta gde nema ljudi.

To je mesto mašina koje predviđaju.

Nasumice bira odeljak, ulazi.

"Da?" pita odeljak.

"Pitanja", odgovara Horus.

"Trenutak."

Čuje se metalno klik i unutrašnja vrata se otvaraju.

"Uđite u odeljenje."

Horus se pokreće, ulazi u malu prostoriju. Ona

sadrži krevet, tako reći. Na njemu leži teški ženski torzo, spojen sa sjajnom konzolom. Zvučnik je postavljen unutar zida.

"Popnite se na jedinicu za pitanja", dobije instrukciju. Odbacujući pregaču, Horus to i čini.

"Pravilo je da će vam se na pitanja odgovarati sve dok pružate zadovoljstvo", biva informisan. "Šta to želite da znate?"

"Imam problem: našao sam se u sukobu sa bratom. Pokušao sam da ga porazim. Nisam uspeo. Ne mogu da se odlučim da li bi trebalo da ga potražim i obnovim bitku..."

"Nedovoljne informacije za odgovor", dolazi odgovor.

"Kakav sukob? Kakav brat? Kakav si ti čovek?"

Jezoviti postaju jorgovani a leje ruža su živice od trnja.

Bašta sećanja je ispunjena frenetičnim buketima.

"Možda sam došao na pogrešno mesto..."

"To može biti kao što možda i nije. Očigledno je, ipak, da ne znaš pravila."

"Pravila?" i Horus zuri gore, u tupu mrežu zvučnika.

Suvo monoton, glas se prosejava kroz nju:

"Ja nisam vidilac, niti prorok. Ja sam električno-mehaničko-biološka posvećenica boga Logike. Zadovoljstvo je moja cena, i za njega ću prizvati tog boga svakom čoveku. Da bi to učinila međutim, potrebno mi je celovitije pitanje. Ne posedujem dovoljno podataka da odgovorim u ovom trenutku. Zato me voli i pričaj mi još."

"Ne znam gde da počnem", Horus počinje. "Moj brat je nekada vladao svim stvarima..."

"Stani! Tvoja tvrdnja je nelogična niti se može kvantifikovati..."

"...i sasvim tačna. Moj brat je Tot ponekad zvan

Princ-koji-je-bio-Hiljadu. Nekada, svi Središnji Svetovi behu njegovo kraljevstvo."

"Moja memorija naznačuje postojanje mita o

Gospodaru

Života i Smrti. Po mitu, on nije imao braće."

"Ispravka. Te stvari se obično drže unutar familije. Izida je rodila tri sina jednog njenom zakonitom Gospodaru, Ozirisu; dvojicu, Seta, Uništitelju. Sa Setom ona rodi Tota i Tifona.

Sa Ozirisom rodi Horasa Osvetnika mene."

"Ti Horus?"

"To mi je ime."

"Želiš Tota da uništiš?"

"To mije zadato."

"Ne možeš."

"Oh."

"Molim te ne odlazi. Možda ima još pitanja koja bi hteo postaviti."

"Ne mogu nijedno da smislim."

Ali, Horus ne može u ovom trenutku otići, jer su ga vatre obuzele.

"Šta si ti?" najzad pita.

"Već sam ti rekla"

"Pa ipak, kako si postala to što jesi: pola žena, pola mašina."

"To je ono pitanje na koje ne mogu da odgovorim, ne bez ispravnog šlagvorta. Pokušaću međutim, da te utešim, videći da si ojađen."

"Hvala ti. Dobra si."

"Zadovoljstvo je moje."

"Rekao bi da si nekada bila čovek."

"To je tačno."

"Zašto si prestala to da budeš?"

"Ne smem da kažem, kao što sam rekla."

"Mogu li ti pomoći, da postignem bilo šta što bi želela?"

"Da"

"Kako?"

"Ne smem da kažem."
"Znaš li zasigurno da Horus ne sme da uništi Tota?"
"Po verovatnoći to je najvalidnije, bazirano na mom znanju o mitovima."
"Da si smrtna ženo, sklon bih bio da dobar prema tebi budem."
"Šta to znači?"
"Mogao bih te voleti zbog tvoje strašne iskrenosti."
"Moj bože, moj bože! Ti si me spasao!"
"Kako to misliš?"
"Prokleta sam da ovako egzistiram sve dok onaj koji je veći od ljudi ne pogleda na mene s ljubavlju."
"Mogao bih te tako gledati. Ceniš li to verovatnim?"
"Ne, jer sam suviše korišćena."
"Tada ti ne poznaješ boga Horusa."
"Verovatnoća je krajnje mala."
"Ali, nemam nikoga drugog da volim. Tako volim tebe."
"Bog Horus me voli?"
"Da."
"Tad si ti moj Princ, i došao si."
"Ja ne..."
"Sačekaj momenat i druge stvari će se desiti."
"Čekam", kaže Horus, ustajući.

ONO ŠTO JE SRCE

Vramin hoda kroz Kuću Mrtvih. Da imaš oči na tom mestu ništa videti ne bi mogao. Previše je mračno da bi oči nešto vredele. Ali, Vramin vidi.

On hoda kroz ogromnu prostoriju i kada stigne do

određenog mesta unutar nje javlja se svetlost — škiljava i mutna i zgužvana po uglovima.

Zatim, izlaze oni iz providnih pravougaonika koji se sada pojavljuju u podu, izlaze nedišući, netrepćući i vodoravni, I počivaju na nevidljivim katafalcima na visini od skoro metra, a njihove haljine su svih boja a tela svih doba. Sad, neki krila a neki repove, neki imaju rogove a neki duge kandže. Neki imaju sve ove stvari a neki, pak, delove mašina ugrađene u sebe, a neki nemaju.

Dolazi jecanje i škripanje krtih zglobova zatim kretanje.

Šušteći, pucketajući, grebući, oni sedaju, oni ustaju.

Tada se svi klanjaju pred njim i jedna reč ispunjava vazduh:

"Gospodaru."

On baca svoje zelene oči po mnoštvu a odnekud dolazi zvuk smeha i pada mu na uši.

U okretu, okretu, okretu on zamahuje svojim štapom.

Zatim — iznenadno kretanje—i ona stoji kraj njega.

"Vramine, tvoji novi podanici ti se klanjaju."

"Gospo, kako si ušla ovde?"

Ali, ona se ponovo smeje i ne odgovara mu na pitanje.

"I ja sam došla da ti počast odam: Slava Vraminu! Gospodaru Kuće Mrtvih!"

"Ljubazna si, Gospo."

"Više sam nego ljubazna. Kraj se bliži i ono što želim je skoro tu."

"Ti si podigla ove mrtve?"

"Naravno."

"Znaš li gde se Anubis nalazi?"

"Ne, ali ti mogu pomoći da ga pronađeš."

"Onda položimo opet ove mrtve da počivaju, a ja bih mogao zamoliti tvoju pomoć. Takođe bih te mogao upitati šta želiš."

"A ja bih ti mogla reći."

I mrtvi iznenada ležu i spuštaju se u svoje grobove. Svetlost odlazi.

"Znaš li zašto Anubis pobeže?"

"Ne, tek što stigoh ovde."

"Otišao je progonjen tvojim sinom, Tifonom."

A Crvena Veštica se smeši unutar svojih velova.

"To što je Tifon živ pruža mi neizmerno zadovoljstvo",

kaže ona "Gde je on sada?"

"U ovom trenutku on žudi za životom Ozirisovim. Moguće je da se već rešio i psa i ptice."

I ona se smeje, a njen pajt joj skače na rame i drži se za stomak obema rukama.

"Kakva bi sreća to bila — sada! Moramo tu stvar pogledati!"

"Vrlo dobro", i Vramin iscrtava zeleni ram slike na tamnom vazduhu.

Izida staje kraj njega i uzima ga za ruku.

Iznenada slika je ta, unutar rama, i kreće se.

Slika je to senke konja crna, samog, u pokreta po zidu.

"Ovo nam ne pomaže", kaže Vramin.

"Ne, ali je dobro sina ponovo videti, sina svog što Ambis Skaganauka u sebi sadrži. Gde bi mu brat mogao biti?"

"Sa svojim ocem, jer oni odoše da se opet sa Bezimenim bore."

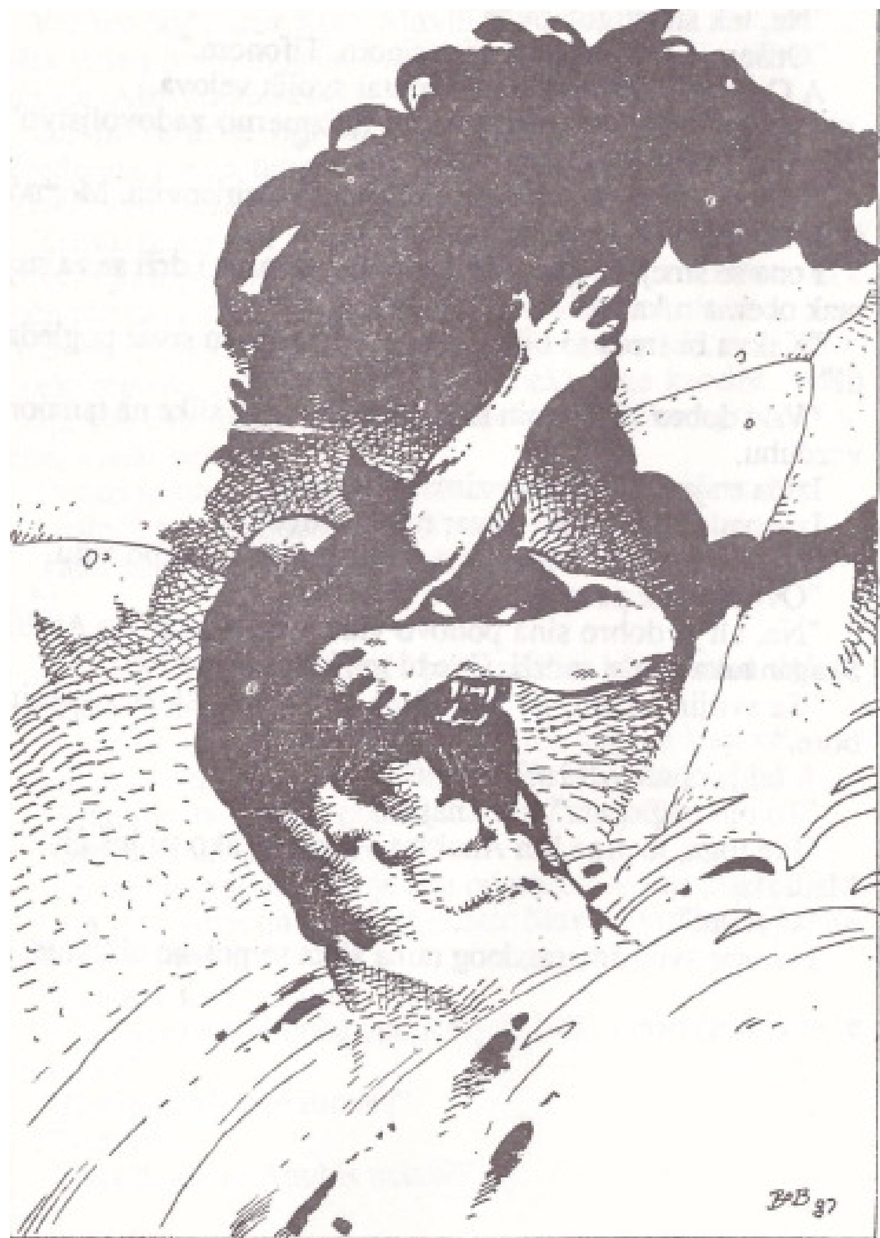
A Izida obara oči i slika podrhtava.

"To bih pogledala", kaže najzad.

"Pre toga, locirao bih Anubisa i Ozirisa, ako su još živi... I Madraka."

"U redu."

I unutar svog smaragdnog rama slika se polako oblikuje.

NA OVOJ OBALI I PLIĆAKU

Stojeći tamo on posmatra Ono-Što-Je-Vrištalo-U-Noći.

Više ne vrišti.

Oslobođeno, ono se nadvija na donjim, toranj od dima, brada bez lica...

Dižući zvezdanu palicu, on izvlači plameni crtež po njegovoj sredini.

Ono i dalje napreduje.

Plamenovi prelaze celu gamu spektra, nestaju.

Ono počinje da vibrira, a njegove ruke podešavaju palicu.

Ono se umotava oko njega zatim povlači.

Stojeći iznad oblaka i svega, on oslobađa munje po njemu.

Javlja se zujanje.

Zvezdana palica mu vibrira u ruci, emituje zavijajući ton, postaje svetlija.

Ono se povlači. Set hodi preko neba napadajući ga.

Ono se spušta, pada, povlači, ka površini sveta.

U poteri, Set staje na vrh planine. Negde, iznad meseca, Princ i General ga slede.

Set se smeje, a vrelina eksplodirajućeg sunca poigrava po stvorenju, celom dužinom.

Ali onda se ono okreće i udara a Set se povlači preko kontinenta ostavljajući dimne pečurke za sobom.

Oluje tresu njihove kovrdžave kišobrane. Kuglasta munja se kotrlja preko neba. Večni sumrak razbija plameni jezik što pada na njegovog progonitelja.

Ono ipak napreduje a tamo gde prođe planine padaju. Daleko ispod, tlo podrhtava, a cipele na njegovim nogama prave gromovite otiske — tamo gde Set prolazi, okreće se, okreće se ponovo.

Kiše se prosipaju, oblaci zgušnjavaju. Plamenom okrunjeni levci se pojavljuju ispod.

Stvorenje nadolazi, udarajući, a trag mu je svetlucav, zatim siv, zatim svetlucav.

Palica odjekuje poput zvona, i mora iskaču iz svojih stega.

Stvorenje obuzimaju svi elementi, pa ipak, ono napreduje.

Set reži a stenje melje jedno drugo i vetrovi cepaju šator neba lepeću njegovim polovinama, ponovo ih spajaju.

Stvorenje ponovo zavrišti, a Set, sa jednom nogom na moru, osmehuje se unutar svoje rukavice i baca uragane i tektonske udare.

Ipak ono nadolazi i vazduh postaje hladan.

Tajfun se diže pod Setovom rukom a munje se obrašavaju bez odmora. Zemlja je raspuknuta, tone u samu sebe.

Set i stvorenje udaraju istovremeno i kontinent biva uništen pod njima. Okeani počinju da ključaju a polarna svetlost svih boja pokriva celo nebo.

Tada tri igle bele svetlosti prolaze kroz stvorenje i ono se povlači ka ekvatoru.

Set ga sledi; haos sledi Seta.

Gromovi nad ekvatorom i šibanje, šibanje, šibanje zvezdane palice preko neba..

Dim boje trave ispunjava srednje slojeve vazduha. Iza njega lakej sudbine, vreme, oslikava pozadinu.

Vrisak, i ponovo zvon, dok se lanci mora lome i vode se dižu, posrćući poput štabova Pompeje onog dana, onog dana kada su bili slomljeni, popravljeni; i vrelina, vrelina proključalih okeana se diže sa njima; i sada je vazduh gust i ne može se disati. Koristeći temporalnu fugu Set prikiva stvorenje na krst tinjajućeg neba a ono i dalje vrišti i zamahuje ka njemu, povlači se. Oklop Setov je nenačet, ma kako ovozemaljski bio, jer Ono-što-Vrišti ga

nije dotaklo. Sad Set oslobađa perle ognja što su poput displeja Gaja Fouksa. Stvorenje puca na devetnaest mesta kolapsira u samo sebe. Tad dolazi urlanje strašno a munje su ponovo koplja. Ono-što-Vrišti-u-Noći postaje kuglaška kugla, osma kugla. Ono zavija zatim, da bubne opne pucaju i Set se hvata za glavu ali nastavlja da kupa stvorenje u svetlosti svoje palice.

Zatim se vrištanje izvija iz same parice. Ružičasta vatrena oštrica se spušta na stvorenje.

Ono postaje starac sa dugom bradom, kilometrima visok, iznenada.

Ono diže ruku i svetlost je svuda oko Seta.

Ali on diže svoju palicu i tama proždire svetlost, i zeleni trozubac skače i zariva se stvorenju u grudi.

Padajući, ono postaje sfinga a on mu razbija lice ultrazvukom.

Kolapsirajući ono postaje satir, a on ga kastrira srebrenim kleštima.

Tada se ono propinje, ranjeno, do visine od pet kliometara, kobra od crnog dima, i Set zna da je trenutak došao.

Podiže zvezdanu palicu i vrši podešavanje.

INTERMECO

Vojske se sudaraju u magli na planeti D'donori a golinde se pare na grobovima palih; kada budu strgnuli krunu sa Dilvitove glave ostaće bez skalpa; ponovo, Brotza Purtza i Dalpa oslepljuju njihove komšije; na sveta Valdiku sve je naricanje i tama; iz ruševina Blisa život se ponovo diže; Maraček je mrtav, mrtav, mrtav, oboj ga prašinom; Šizma je počela na Interludičiju, a takođe i večernje kiše, sa utvrđenom vizijom Svetih Cipela kaluđera po imenu Bros, koji je možda bio drogom-sluđen; ludi, ludi vetar duva ispod mora na Mesta-Zudnje-Srca, a zeleni dinosaur koji živi tamo poigrava se u jesenjoj magli, sazvežđa svetlotrbih riba obrću se svuda.

ŠTAP, PRIVEZAK, DVOKOLICE I ODOSMO

Ruka mu je oko njenog struka, i zajedno oni gledaju slike što se oblikuju unutar rama, tamo, u Kući Mrtvih. Gledaju Ozirisa kako plovi preko nebesa na svom crnom samostrelu, na kome je montirana stvar koja može da razbija sunca. On jezdi sam, a žute oči nikada ne trepću na tom licu što izraz ne može imati. Gledaju tamnu, zatvorenu školjku u kojoj su Anubis, Madrak i prazna rukavica što moć sadrži.

Vramin izvlači dve linije vrhom svog štapa, produžujući putanje vozila. Slika se premešta na mesto gde se linije presecaju. Tamo leži sumračan svet a površina mu doživljava strašne promene.

"Kako je moguće da oni znaju mesto?" pita Izida

"Ne znam — Izuzev ako... Oziris! Pronašao je belešku.

Gledao sam mu izraz dok ju je čitao!

"I?..."

"Horus. Mora da mu je Horus ostavio belešku — saopštavajući mu mesto."

"Kako bi Horus mogao znati?"

"Borio se sa Totom — verovatno unutar samog Totovog uma, a Horus može da zaviri čoveku u glavu, da zna šta ovaj misli. Negde u toku sukoba mora da je to znanje ukrao od Princa koji je normalno imun od takvih veština — Da, mora daje negde spustio gard na trenutak. Mora biti upozoren!"

"Možda će se Tifon još pobrinuti za njegovu sigurnost."

"Gde je Tifon sada?"

Oni osmatraju unutrašnjost rama a sve slike beže.

Tama tama, tama Ničeg nema.

"Kao da Tifon ne postoji", kaže Vramin.

"Ne", kaže Izida "Gledaš Skagenauk, Ambis. Tifon se povukao iz univerzuma, da potraži put, samo njemu svojstven, ispod trbuha prostora za koji ljudi znaju. Možda je i on našao Horusovu belešku."

"To nije dovoljno osiguranje za Princa. Ceo projekat može propasti — izuzev, ako mi ne dođemo do njega"

"Tad idi njemu, brzo!"

"Ne mogu."

"Jedna od tvojih čuvenih kapija.."

"One funkcionišu samo unutar Središnjih Svetova. Ja crpim moć iz plima. Izvan njih ne mogu da operišem. Gospo, kako ti dođe ovde?"

"U dvokolici."

"Onoj Deset Nevidljivih Sila?"

"Da."

"Tad je upotrebimo."

"Bojim se... Slušaj, Magu. Moraš razumeti. Ja sam žena i volim svog sina, ali takođe volim svoj život. Plašim se.

Plašim se poprišta tog sukoba. Ne misli lošije o meni ako odbijem da te pratim. Možeš uzeti moje dvokolice, i možeš se u njima voziti, ali društvo moraš sam sebi praviti."

"Ne mislim loše o tebi, Gospo..."

"Tad uzmi ovaj privezak. On kontroliše Deset Sila što gone dvokolice, a daće ti i dodatne moći."

"Hoće li funkcionisati izvan Središnjih Svetova?"

"Da", i ona mu klizi u ruke i na trenutak njegova zelena brada je golica po vratu dok njen pajt škripi svojim sićušnjim zubima i vezuje rep u čvor, dvaput.

Tada ga ona vodi do dvokolica na krovu Kuće Mrtvih, i on se penje na njih, diže desnom rukom privezak visoko. Postaje na trenutak deo lukavo smišljene

scene unutar flaše od crvenog stakla zatim je daleki odsjaj na nebesima pred Izidinim očima.

Iznenada, ona se povlači u mesta mrtvih, da iznova razmišlja o onome pred čije lice se boji da stane, onome što se baš sada bori sa Bezimenim.

Vramin zuri napred očima od žada. Žuti svetlaci igraju unutar njih.

DO MESTA VATRE

U očima Vramovim je vizija pročišćena…

Tamo stoji Princ, zureći nadole. Površina sveta je u

plamenu. Na pramcu Prinčevog čamca stoji zver čije telo je oklop, čiji jahač sedi, nepomičan, sjajan, takođe okrenut ka mestu sukoba. Samostrel se približava Školjka napreduje, ljuljajući se. Čekić je napet, okida se. Tada iskrzanog repa u plamenu, dolazi kometa, blještava, sve sjajnija dok juri napred.

Negde, neko okida žice bendža dok se Bronza propinje a glava Generalova se obrće preko levog ramena da bi se licem okrenula ka upadaču. Trza levu ruku ka sebi i Bronza se još više propinje, na zadnji par nogu, a zatim skače sa Prinčeve barke. Čini samo tri koraka. Životinja i jahač nestaju. Dolazi do zamućenja i nabiranja, i zvezde igraju u tom uglu nebesa kao da su odrazi unutar uzburkane bare. Kometa je uhvaćena u tom vetru stoje Promena, postaje dvodimenzionalna, nema je. Komade samostrela nastavlja stazom barke dok je bila cela. Školjka kreće ka površini sveta nestaje med' dimom I prašinom, med' plamenovima. Dugo vremena cela scena je poput mrtve prirode. Zatim se školjka udaljuje ostavljajući trag. Sada sadrži tri osobe.

Vramin steže ruku oko komada krvave svetlosti i Kočije Desetorice se okreću i polaze u poteru.

Sukob besni na površini planete. Globus izgleda kao nešto tečno, ključa, menja oblik bljujući plamene fontane. Dolazi do serije enormnih bljeskova i moćnog pucanja. Svet se raspada. Tu je sjaj, moćan, moćan, i prah, konfuzija: Fragmentacija.

U očima od žada Vraminovim, u čijoj unutrašnjosti igraju žuti svetlaci, se ova vizija nalazi.

AMBIS

Ruku stisnutih iza leđa, Princ-koji-je-bio-Hiljadu osmatra uništenje jednog sveta.

Slomljeno telo sveta, udova rascepljenih i smrskanih, rotira pod njim, šireći se, izdužujući se, goreći, goreći, goreći.

Gleda kroz instrument, sada, dok orbitira oko mine, instrument nalik ružičastom lomjetu sa antenama. Povremeno se čuje klik a antene se trzaju. Spušta ga, ponovo diže', nekoliko puta. Najzad ga stavlja na stranu.

"Šta vidiš, brate moj?"

On okreće glavu i senka konja crna je kraj njega.

"Vidim živuću tačku svetlosti zarobljenu u toj masi, tamo dole", kaže. "Iščašena, skupljena, slabašno pulsira, ali je još uvek živa. Još uvek živi..."

"Znači da naš otac nije uspeo."

"Bojim se daje tako."

"To ne sme biti."

I Tifona nema više.

Sad, dok Vramin progoni školjku Anubisovu, vidi nešto što se razumeti ne može.

Na spršenoj gomili elemenata koji su bili svet pojavljuje se sada tamna tačka. Ona raste, sred svetlosti, prašine, konfuzije, raste dok njen obrisi ne postanu raspoznatljivi.

To je senka konja crna pala na krš.

Ona nastavlja da raste dok ne dostigne veličinu kontinenta.

Propinjući se crni konj se razigrava po svemu. Naduvava se, širi se, produžuje sve dok krhotine celog jednog sveta ne budu sadržane u njemu.

Tada biva uokviren plamenom.

Ničega nema unutar blješteće siluete. Apsolutno ničega.

Tada plamenovi gasnu a senka se skuplja, udaljujući se, udaljujući se, jureći niz dugi, apsolutno prazni koridor.

Zatim nema ničega.

Kao da svet nikada nije ni postojao. Nestao je, gotov je, kaputt, a i Bezimena-Stvar-što-Vrišti-u-Noći zajedno sa njim. A sada, i Tifona više nema.

Stih dolazi Vraminu u glavu: "Die Luft ist kuhl und es dunkelt, und ruhig fliesst der Rhein." Izvora ne može da se seti ali to osećanje mu je poznato.

Visoko držeći krvavu munju on progoni boga smrti.

BROD BUDALA

Prikovan raskrećenih udova za čelični sto, sa jarkim svetlima što mu se poput električnih šila zarivaju kroz žute oči pravo u mozak, Set se budi, polako, tiho ječi i oprobava snagu veza.

Oklopa mu nema, onaj bleđi sjaj u uglu bi mogla biti zvezdana palica, njegove cipele što hode po svemu se nigde ne mogu videti.

"Zdravo, Uništitelju", kaže onaj što rukavicu nosi.

"Srećan si što si preživeo sukob."

"Madrace?..." pita on.

"Da"

"Ne vidim te. Ta svetla..."

"Iza tebe stojim, a ta svetla imaju jedino svrhu da te spreče da upotrebiš temporalnu fugu kako bi napustio ovu barku pre nego budemo spremni da to dopustimo."

"Ne razumem"

"Dole bitka besni svom snagom. Gledam je sada kroz

brodski prozor. Čini se da ćeš ti prevladati. Za trenutak Čekić-što-Razbija-Sunca će ponovo udariti i te ćeš naravno pobeći kao i prošli put—pomoću fuge. Zato smo mogli da te pokupimo pre nekoliko trenutaka, baš kao što Anubis učini u danima davno prošlim. Činjenica da si ti ovde svedoči o onome što će se uskoro dogoditi. Eno! Oziris udara a Čekić počinje svoj spust — Anubise! Nešto nije u redu. Dešava se neka promena! Čekić je... je... nestao..."

"Da, vidim sad", dolazi poznato kevtanje. "I Oziris je, takođe nestao. Čelični General — on to beše."

"Šta nam je sad činiti?"

"Ništa. Ama baš ništa. Ovakav razvoj događaja je još bolji nego se nadasmo. Setova nedavna pojava pomoću fuge svedoči da će doći do nekog kataklizmičkog

događaja.. Zar ne, Sete?"

"Da"

"Vaš finalni sudar će nesumnjivo uništiti ovaj svet."

"Verovatno. Nisam ostao da gledam."

"Da, eno, ode", kaže Madrak.

"Divno! Sada imamo Seta, oslobođeni smo Ozirisa a ni Čelični General više nije tu da bi nas progonio. Imamo Tota tačno tamo gde želimo. Pozdravljen budi, Madrače, novi Gospodaru Kuće Života!"

"Hvala ti, Anubise. Nisam mislio da se to ovako lako može učiniti — ali, šta je sa Bezimenim?"

"Ovoga puta mora da je u istinu palo. Je li, Sete?"

"Ne znam. Udario sam ga punom snagom palice."

"Onda se sve lepo složilo. A sad me čuj, Sete. Ne želimo ti zlo, niti ćemo nauditi sinu tvom, Totu. Spasli smo a mogli smo te ostaviti da truneš..."

"Zašto me onda ovako vezaste?"

"Zato što poznajem tvoju narav naglu i moć tvoju, a hoću da razumno razgovaram sa tobom pre nego te oslobodim.

Možda mi ne bi dao dovoljno prilike pa sam se osigurao.

Želim da trgujem sa Totom preko tebe..."

"Gospodaru!" uzvikuje Madrak. "Pogledaj uništeni svet!

Eno na njemu čudovišne senke!"

"To je Tifon!"

"Da. Šta li to čini?"

"Šta ti o ovome znaš, Sete?"

"To znači da ja nisam uspeo, i da negde među krhotinama Bezimena Stvar i dalje vrišti u noći. Tifon dovršava posao."

"Eno vatre, gospodaru, i — ne mogu da gledam u ovu prazninu šta se stvara..."

"Skaganauk Ambis!"

"Da", kaže Set. "Sam Tifon jeste Skaganauk Ambis. On briše Bezimeno iz vaseljene."

"Šta je bilo Bezimeno?"

"Bog", kaže Set, "stari bog, siguran sam kome ništa i niko nije preostao da mu božanstvo bude."

"Ne razumem..." kaže Madrak.

"Šegači se. Ali, šta sa Tifonom? Kako ćemo se za njega pobrinuti?"

"Možda nećete ni morati", zbori Set. "Posledica onoga što čini je verovatno i njegov izgon iz vaseljene."

"Onda smo pobedili, Anubise. Pobedili smo! Tifon je bio jedina stvar koje si se plašio, zar ne?"

"Da. Sada Središnji Svetovi zauvek leže u mojim rukama."

"I mojim, ne zaboravi!"

"Naravno. Pa, reci mi, Sete — vidiš na koju stranu zvezde teku — hoćeš li nam se pridružiti? Postaćeš desna ruka Anubisova. Tvoj sin može biti Regent. Može sam sebi posao izabrati, jer ja ne potcenjujem njegovu mudrost. Šta kažeš?"

"Moram o tome razmisliti, Anubise."

"Kako da ne. Samo napred. Shvati, međutim, da sam ja sada nepobediv."

"A ti shvati da sam ja pobedio Boga u bici."

"To nije mogao biti Bog", kaže Madrak, "inače On ne bi bio pobeđen!"

"Ne", kaže Set "Video si Ga na kraja. Bio si svedok Njegove moći. Pa čak i sada, On nije mrtav, samo je prognan."

Madrak obara glavu, pokriva lice rukama "Ne verujem ti! Ne mogu..."

"Ali je istina, a ti si učestvovao u tome, o ti, kukavni svešteniče, jeretiče, apostate!"

"Tišina!" vriska Anubis. "Ne slušaj ga Madrače. On vidi tvoju slabost, kao što vidi slabost svih stvari na koje naiđe.

Pokušava da te navuče na bojno polje drage vrste, ono na kome se boriš sa samim sobom da bi te savladala

krivica koju je za tebe smislio. Ignoriši ga!"

"Ali šta ako govori istinu? Stajao sam i ništa nisam učinio — čak sam imao koristi od..."

"Zaista jesi", zbori Set "Krivica je uglavnom moja ali ja je nosim sa ponosom. Ti si, ipak, u delu učestvovao. Stajao si i gledao, misleći na korist koju ćeš izvući, dok je Onaj Kome služiš bacan na kolena.,"

Anubis mu zadaje strahovit udarac koji mu kida meso obraza.

"Pretpostavljam da si se odlučio i da je ovo odgovor tvoj: da pokušaš da okreneš Madraka protiv mene. Neće ti uspeti. Nije on tako naivan kao što misliš—jesi li, Ćale?"

Madrak ne odgovori, već nastavlja da zuri kroz brodski prozor.

Set se upinje protiv veza ali ne može da ih razlabavi.

"Anubise! Mi smo progonjeni!"

Anubis ostavlja Seta nestajući u tami Svetlost nastavlja da se zariva nadole.

"To su Kočije Desetorice", Anubis kaže.

"Gospe Izide?" pita Madrak. "Zašto bi nas ona sledlia?"

"Zato što Set nekada beše njen ljubljeni A, Sete? Kako ide ta priča?"

Ali Set ne odgovara.

"Kako god da je", kaže Madrak, "približavaju se. Koliko je jaka Crvena Veštica? Hoće li nam praviti probleme?"

"Nije bila toliko jaka kada je izbegavala svog starog Gospodara, Ozirisa, mnogo vekova — a ja sam sigurno podjednako jak kao Oziris. Neće nas žena pobediti — ne, kad smo već ovako daleko dospeli."

Madrak spušta glavu, mrmljajući, i počinje da se udara po grudima.

"Prestani s tim! Ponašaš se kao neka luda!"

Ali, Set se smeje, i Anubis se okreće njemu, režeći.

"Srce ću ti iščupati zbog ovoga!"

Ali Set diže svoju raskrvavljenu levu ruku, koju je upravo iščupao i oslobodio i drži je pred svojim telom.

"Probaj, pseto! Tvoja jedna ruka protiv moje! Tvoja palica i ma koje oružje koje imaš protiv leve ruke Setove! Priđi bliže!" i njegove oči blješte poput dvojne zvezde a Anubis se povlači van njegovog domašaja.

Svetla nastavljaju da zaslepljuju i vrte se.

"Ubij ga, Madrače!" vrišti Anubis. "Više nam ničemu ne služi! Nosiš rukavicu moći! Njoj se ne može suprostaviti!"

Ali Madrak ne odgovara; umesto toga: "Oprosti mi, Šta God Da Si ili Si Bio, gde god da Si ili Nisi, za propuste ili čine, koje počinih ili ne učinih, već prema slučaju, u ovoj stvari što se upravo odigra", kaže on, i dalje udarajući grudi.

"A u slučaju da.."

"Onda daj meni rukavicu!" vrišti Anubis. "Brzo!"

Ali Madrak nastavlja gluv na sve.

Drhtaj potrese školjku, i pošto su magovi i pesnici jako dobri u takvim stvarima dvostruko zapečaćena vrata se naglo otvaraju i Vramin ulazi.

On maše svojim štapom i smeši se.

"Kako smo? Kako smo?"

"Drž ga Madrače!" vrišti Anubis.

Ali Vramin stupa napred a Madrak zuri kroz prozor, mrmljajući.

Tada Anubis diže svoju palicu.

"Anđelu Sedme Postaje, i to pali odlazi!" kaže Anubis.

"Titula koju pominješ, zastarela je", kaže Vramin. "Ja sam sada Anđeo Kuće Mrtvih."

"Lažeš."

"Ne. Princ me postavio na tvoje bivše mesto."

Strahovitim trzajem Set oslobađa desnu ruku.

Vramin ljulja Izidin privezak pred njim i Anubis se povlači.

"Madrače, preklinjem te da uništiš ovoga!" uzvikuje.

"Vramina?" kaže Madrak, "A ne, ne Vramina. On je dobar. On mi je prijatelj."

Set oslobađa desni gležanj.

"Madrače, ako nećeš Vramina uništiti, onda drži Seta!"

"Ti koji Si naš Otac koji je možda na Nebu...” Madrak objavljuje.

Tada Anubis počinje da reži i usmerava svoju palicu na Vramina.

"Ne prilazi bliže", najavljuje.

Ali Vramin napreduje još jedan korak.

Bljesak svetlosti pada na njega, ali je crveni zraci iz priveska poništavaju.

"Prekasno, pseto", kaže on.

Anubis kruži, približava se prozoru kraj koga stoji Madrak.

Set oslobađa levi gležanj, trlja ga, ustaje.

"Ti si mrtav", kaže Set i kreće napred.

Ali u tom trenutku Anubis pada mrtav od noža Madrakovog što mu ulazi u vrat iznad ključne kosti.

"Ništa zlo nisam mislio", kaže Madrak, "i ovim plaćam deo svoje krivice. Džukela me navede na krivi put. Okajaću grehe. Poklanjam vam njegov život."

"Ti, ludo", kaže Vramin. "Hteo sam da ga zatočim."

Madrak počinje da plače.

Anubis krvari.

Set polako obara glavu i trlja oči.

"Šta nam je sad činiti?" pita Vramin.

'"...Blagoslovljeno da je ime Tvoje, ako ga Ti imaš i imalo želiš da bude blagoslovljeno...'" izgovara Madrak.

Set ne odgovara, jer je sklopio oči i pao u dubok san koji će trajati mnogo dana.

FEMINA EX MACHINA

A ona leži tamo, okrupnjela sa detetom, unutar šasije mašine. Zid odeljka se povukao. Žice su joj spale sa glave i kičme, isključujući ledenu logiku, frigidne banke podataka, programirane nagone sekskompa, cevi sa hranljivim materijama. Biva deprogramirana.

"Prinče Horase..."

"Megra. Počivaj."

"Razbio si čaroliju."

"Ko ti ovu strašnu stvar učini?"

"Veštica Lođije."

"Majka! Njeni puti oduvek behu divlji, Megra Žao mi je."

On polaže ruku na nju.

"Zašto to učini?"

"Reče mi da je to nešto čega nisam bila svesna — da ću roditi Setovo dete... razlog..."

"Set!" i Horusovi otisci prstiju se utiskuju u metalni sto.

"Set... Da li te silom uze?"

"Ne baš."

"Set... kakva su sada tvoja osećanja prema njemu?"

"Mrzim ga."

"To će biti dovoljno."

"Njega se život ništa ne tiče."

"Znam. Više te o njemu neću pitati. Poći ćeš sa mnom u Kuću Života, Megra od Kalgana, i obitavati tamo sa mnom zauvek."

"Ali, Horase, ja se, na žalost, moram ovde poroditi. Preslaba sam da bi putovala daleko, a vreme mi se bliži."

"Tad nek bude tako. Sačekaćemo neko vreme unutar ovih zidova."

I ona stiska rukama stomak i zatvara svoje kobaltne oči.

Sjaj mašine čini da joj obrazi blješte.

Horus sedi kraj nje.

Ona uskoro počinje da vrišti.

BRAK NEBA I PAKLA

Citadela Maračeka, prazna, više ne prazna, ponovo prazna. Zašto? Poslušaj...

Set stoji na belegu, licem okrenut čudovištu, i ono se baca napred.

Dugo se oni rvu, tamo, u dvorištu.

Zatim mu Set lomi kičmu i ono leži, ječeći.

Oči mu blješte poput sunaca i on ih ponovo usmerava ka mesta na koje je pošao.

Tada Tot, njegov sin, njegov otac, Princ-koji-je-bio - Hiljadu, ponovo otvara bocu instant monstruma i vadi još jedno seme.

Seje ga tamo, u prašini i još jedna pretnja procvetava pod njegovom rukom, a zatim se povija ka Setu.

Ludilo što počiva unutar Setovih očiju pada na stvorenje i dolazi do nove bitke.

Stojeći iznad polomljenog tela Set povija glavu i nestaje.

Ali, Tot ga sledi sejući monstrume, a aveti Seta i čudovišta sa kojima se bori besne kroz mermemu memoriju što je razrušeni i ponovo izgrađeni Maraček, najstariji grad.

I svaki put kad Set uništi neko stvorenje usmerava ponovo oči ka izvesnom mestu, izvesnom trenutku, gde se borio sa Bezimenim i uništio svet i gde se senka konja crna njegovog sina propinje i blješti; i prati zov anihilacije kreće se on ka tom mestu, tom trenutku. Ali Tot ga sledi, skrećući mu pažnju čudovištima.

To je tako jer Set je uništenje, i uništiće sebe ako ništa drugo, pogodno, pri ruci ili pred očima nema u vremenu ili prostoru. Ali, Princ je mudar i shvata ovo. Zato sledi oca, na njegovom temporalnom putovanju prema oltaru anihilacije, posle buđenja iz transa bitke

protiv Onoga-što-Vrišti-u-Noći. Jer Tot zna da ako može dovoljno dugo da ga skreće sa tog hodočašća pojaviće se nove stvari na koje Set može usmeriti svoju moć. To je tako jer se takve stvari uvek pojavljuju.

Ali, sada se oni kreću kroz vreme, ispunjavajući možda svo vreme, posmatrano iz ovog trenutka njegovog — mudri Princ i njegov smrtonosni otac/sin — stalnoklizeći po ivici Ambisa koji je Skagenauk, sin brat i unuk.

I zato aveti Seta i čudovišta sa kojima se bori, besne kroz mermemu memoriju što je razrušeni i iznova izgrađeni Maraček, najstariji grad.

VEŠTIČIJI SAN

Ona sneva, u Kući Mrtvih, u dubokoj, mračnoj, ukopanoj kripti, a svest je snežna pahulja što se topi, nestaje. Ali motorcikl koji je Vreme trokira dok juri pokraj, i tamo, unutar zapamćenog ogledala leže bitke poslednjih dana: Oziris mrtav i Set, nestao. A tu je i zeleni smeh Vraminov; Vramina ludog, a još i pesnika. Teško pogodnog Gospodara za Vešticu Lodije. Bolje ne uključivati alarm. Prespavaj jedan eon, pa onda pogledaj što je Tot izmajstorisao. Ovde, među prahom mumija i izgorelim voštanicama ovde u najdubljem podrumu Kuće Mrtvih, gde niko nema ime, niti za njim žudi, i gde niko neće biti tražen, ovde: Spavaj. Spavaj, i pusti nek Središnji Svetovi teku, ne znajući za Crvenu Gospu koja je Strast, Surovost, Mudrost, i majka i ljubavnica invencije i nasilne lepote.

Stvorenja svetlosti i tame igraju na usni giljotine, a Izida se plaši pesnika. Stvorenja svetlosti i tame navlače i odbacuju odeću čoveka, mašine i boga; a Izida obožava ta igru. Stvorenja svetlosti i tame se rađaju u velikom broju, umiru u trenu, možda će ponovo ustati a možda i neće; a Izida odobrava njihovu odeću.

Snevajući ove snove i ispunjen strahom, njen pajt se tiska uz nju, stvarčica što vrišti u noći.

Točkovi se obrću, urlik motorcikla postaje ravnomeran, što je, takođe, oblik tišine.

ANĐEO KUĆE ŽIVOTA

(Oni dolaze u sred noći, hodeći. Trojica ih je i zajedno se kreću niz mesta vere i nevere. Prolaze kraj mesta zabave mnogih vrsta, dolazeći najzad do Avenije Proročišta i, idući niz nju, prolaze kraj astrologa, numerologa, čitača Tarota I bacača JiDžinga.

Sad, dok napreduju, idu iz svetlosti u manje svetio, iz polumraka i vlage u sumrak i bedu. Nebo jasno visi nad njima a zvezde sjaje nadole. Ulica postaje sve uža, zgrade se naginju ka njima; slivnici su puni otpadaka;'deca upalih očiju zure u njih, skoro bestežinska unutar krugova od ruku njihovih majki.

Oni stupaju preko otpadaka, hodaju kroz njih. I niko se ne usuđuje da oslovi ovu trojicu. Snaga lebdi oko njih poput mirisa a to što imaju očigledan cilj odvaja ih od okoline.

Nose se graciozno a ogrtači su im bogati. Oni hode tamo gde se mačke šunjaju a boce su slomljene i, kao da tih stvari I nema.

Iznad njih, na nebesima se pojavljuje bljesak dok svetlost sveta koji je Set uništio najzad stiže do ovoga, dolazeći poput nove zvezde na nebu i poliva ih bojama od crvene do plave.

Vetar je hladan ali oni na to ne obraćaju pažnju. Reč za parenje, na devedeset i četiri jezika je nažvrljana na jednom zidu, ali oni to ne primećuju.

Tek kada dođu do oronule mašine zastaju pred opscenim crtežom na vratima.)

PRVI

Ovo je to mesto.

DRUGI

Onda uđimo.

TREĆI

Da.

(Prvi dodiruje vrata štapom sa srebrnom glavom i ona se otvaraju.

On ulazi, a ostali ga slede.

Prolaze kroz hodnik i on dodiruje druga vrata.

Ona se, takođe, otvaraju prednjima i oni ponovo zastaju.)

HORUS

Vi!

(Onaj čije oči bljeskaju zelenim unutar senki klima glavom.)

Zašto ste ovde?

ČOVEK KOJI NOSI GVOZDENI PRSTEN

Da ti kažem da ti je otac mrtav.

HORUS

Ko si ti?

ČOVEK KOJI NOSI GVOZDENI PRSTEN

Znao si me kao Čeličnog Generala. Pogubio sam Ozirisa i bio i sam rasturen. Princ me je sakupio i ponovo nosim ljudsko telo, privremeno. Dođoh da ti lično saopštim da je to tako i da to ne beše potajni ili zlonamerni čin već da je počinjen u otvorenoj borbi u ratnim uslovima

HORUS

Ti si čovek istine. Među svim stvorenjima u tvoju reč ne sumnjam. I, zadovoljštinu ne tražim, ako delo beše pošteno I u ratnim uslovima počinjeno.

A kako je rat prošao?

DEBELI ČOVEK, SAV U CRNOM

ČIJE JEDNO OKO JE SIVI, ROTIRAJUĆI TOČAK

Princ ponovo drži Središnje Svetove.

VRAMIN

A mi smo njegovi izaslanici, i došli smo da zatražimo tvoj povratak u Kuću Života, kako bi vladao namesto svog oca, kao Anđeo tog mesta.

HORUS

Shvatam. Šta je sa Setom?

VRAMIN

Otišao je. Niko ne zna gde.

HORUS

To mi prija. I to ne malo. Da, pretpostavljam da ću se vratiti.

MADRAK *(spuštajući se na jedno koleno kraj Megre od Kalgana.)*

Čije dete je ovo?

HORUS

Moj sin.

MADRAK

Sin Horusov. Imaš li ime za njega?

HORUS

Ne još.

MADRAK

Moje čestitke.

GENERAL

Da.

VRAMIN

Takođe.

HORUS

Hvala vam.

VRAMIN

Poklanjam mu privezak Izidin — predmet moći. Znam da bi ona volela da ga njen unuk poseduje.

HORUS

Hvala.

GENERAL

Ja mu poklanjam prsten — deo mog prvog tela koje me je dobro služilo. Uvek me podsećao na moju ljudskost, u doba kad mi teško beše.

HORUS

Hvala ti.

MADRAK

A ja mu poklanjam svoj okovani štap da mu pruži utehu I sigurnost. Jer, postoji prastara tradicija da štapovi to nekako mogu. Ne znam zašto.

HORUS

Hvala ti.

MADRAK

Moram sada poći na svoje hodočašće okajanja. Pozdravljen budi Anđele Kuće Života!

HORUS

Dobro ti putovanje želim, Madrače.

(Madrak odlazi)

GENERAL

Postoji jedna revolucija koju moram podstaknuti. Idem da nađem svog konja Pozdrav tebi, Anđele Kuće Života!

(General odlazi.)

HORUS
Dobru ti revoluciju želim, Generale.

VRAMIN
A ja idem u Kuću Smrti, gde sada vladam. Pozdravljen budi, Anđele Kuće Života! Jednog dana će te Princ sa Maračeka kontaktirati. I ostali Anđeli, ostalih Kuća će se okupiti da ti počast odaju.

HORUS
Finu poeziju i dobro ti ludilo želim, Vramine.

VRAMIN
Hvala ti, a rekao bih da je to sve što ima da se kaže.

HORUS
Izgleda da je tako.

(Vramin diže štap a pesma pada i blještina podu.

Horus obara oči da je pročita, i kada ih ponovo digne zelenog čoveka više nema.

Dok pesma bledi Anđeo Kuće Života zna da je bila istinita ali zaboravlja reči, kako i treba da bude.)

* * *

* *

scan: anahronic
OCR: Meli
BABAC

